

**Prezes
Państwowego
Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie**

KWT.70.1.19.2025

- **Spółka Komunalna „Dorzecze Białej”
Sp. z o.o. w Tuchowie**
- **Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski**

DECYZJA

Na podstawie art. 24b i 24c w zw. z art. 27c ust. 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2024 r. poz. 757 t.j., dalej „uzzwoś”) w związku z art. 104 § 1 i art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691 t.j., dalej „Kpa”),

po rozpatrzeniu

odwołania z dnia 16 grudnia 2025 r., wniesionego przez Wójta Gminy Rzepiennik Strzyżewski, od decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Rzeszowie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 3 grudnia 2025 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającej – ustaloną przez Spółkę Komunalną „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Obowiązująca taryfa za zbiorowe zaopatrzenie w wodę na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski została zatwierdzona na wniosek Spółki Komunalnej „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie (dalej „Strona”, „Spółka” „Przedsiębiorstwo” lub „Wnioskodawca”) decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021. Decyzją tą została zatwierdzona taryfa za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków nie tylko na terenie ww. gminy, lecz także gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów, na okres 3 lat. Koniec okresu jej obowiązywania przypadał na 21 maja 2024 r. Po tej dacie przedmiotowa taryfa jest stosowana na zasadzie wskazanej w art. 24g uzzwoś wyłącznie na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, natomiast w pozostałych gminach obowiązuje nowa taryfa.

W kontekście specyfiki niniejszej sprawy nadmienić bowiem należy, że w dniu 18 czerwca 2024 r. weszła w życie taryfa za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów na okres 3 lat, zatwierdzona decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 16 maja 2024 r., K.RZT.70.17.2024 – na wniosek Spółki Komunalnej „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie z dnia 12 stycznia 2024 r. (<https://wodypolskie.bip.gov.pl/rzgw-w-krakowie-taryfy/decyzja-znak-k-rzt-70-17-2024-z-dnia-16-maja-2024-r-o-zatwierdzeniu-taryfy-dla-zbiorowego-zaopatrzenia-w-wode-i-zbiorowego-odprowadzania-sciekow-na-terenie-gmin-ciezkowice-ryglice-tuchow.html>).

Na terenie tym Przedsiębiorstwo wyodrębniło 15 taryfowych grup odbiorców usług z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i 7 taryfowych grup odbiorców usług z zakresu zbiorowego odprowadzania ścieków. Dyrektor RZGW w Krakowie zatwierdził taryfę z następującymi poziomami cen usług taryfowych:

1. woda: **10,23 zł, 10,74 zł, 10,92 zł** za 1 m³ w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy, dla odbiorców usług z 13 spośród 15 wyodrębnionych grup; w grupie 10 odpowiednio po 0,03 zł więcej, zaś w grupie 9 (gmina, realizująca zadania określone w art. 22 uzwos) odpowiednio: **56,39 zł, 57,79 zł i 56,06 zł** za 1 m³;
2. ścieki: **15,57 zł, 15,79 zł, 13,80 zł** za 1 m³ w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy, dla odbiorców usług z 6 spośród 7 wyodrębnionych grup, zaś w grupie 6 odpowiednio: **14,30 zł, 14,49 zł i 12,50 zł** za 1 m³.

Po wejściu w życie taryfy zatwierdzonej ww. decyzją Dyrektora RZGW w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, wnioskiem z dnia 28 lutego 2022 r., Spółka zainicjowała przed Dyrektorem Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Rzeszowie PGW Wody Polskie (dalej „Dyrektor RZGW”, „regulator”, „organ regulacyjny” lub „organ I instancji”) – w trybie art. 24j ust. 1 uzwos – postępowanie w przedmiocie skrócenia jej obowiązywania w części dotyczącej gminy Rzepiennik Strzyżewski i zatwierdzenia nowej taryfy na terenie tej gminy na okres 3 lat.

Wniosek ten został rozpatrzony pierwotnie ostateczną decyzją Prezesa PGW Wody Polskie z dnia 30 listopada 2022 r., KWT.70.126.2022, który – po rozpoznaniu odwołania Spółki z dnia 26 września 2023 r. oraz odwołania Wójta Gminy Rzepiennik Strzyżewski (dalej „Wójt”) z dnia 23 września 2023 r. od decyzji Dyrektora RZGW z dnia 12 sierpnia 2022 r., RZ.RZT.70.24.2022, odmawiającej skrócenia okresu obowiązywania taryfy zatwierdzonej decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, na terenie gmin Ciężkowice, Ryglice, Rzepiennik Strzyżewski i Tuchów, w części dotyczącej gminy Rzepiennik Strzyżewski oraz odmawiającej zatwierdzenia taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat – utrzymał zaskarżoną decyzję organu I instancji w mocy.

Jednakże, po rozpatrzeniu skargi Przedsiębiorstwa, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, uchylił zaskarżoną decyzję Prezesa PGW Wody Polskie z dnia 30 listopada 2022 r., KWT.70.126.2022, pozostawiając w obrocie prawnym decyzję Dyrektora RZGW z dnia 12 sierpnia 2022 r., RZ.RZT.70.24.2022. W uzasadnieniu Sąd poniósł:

Skarżąca jest spółką, która obsługuje cztery sąsiadujące gminy. Została powołana w celu prowadzenia spójnej gospodarki wodno-ściekowej dla dorzecza rzeki Białej, wykorzystując w tym celu dofinansowania ze środków europejskich. Jak podał w czasie rozprawy Prezes Zarządu Spółki, od momentu powstania każda z gmin - współników zwalniała spółkę od podatku od nieruchomości, zresztą bez tego zwolnienia spółka nie otrzymałaby dofinansowania. Po zakończeniu okresu trwania projektu, a także po zatwierdzeniu taryfy na lata 2021-2024, Rada Gminy Rzepiennik Strzyżewski uchwałą z dnia 26 listopada 2021 r. nr XXXVI11/268/2021 uchyliła zwolnienie podatkowe dotyczące infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej, przyjęte w uchwale Nr XXV/176/2020. Od tego czasu Spółka wielokrotnie bezskutecznie wносиła o przywrócenie zwolnienia. Uchwałą L/366/2022 Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski z dnia 24 listopada 2022 r. utrzymane zostało opodatkowanie budowli wykorzystywanych na cele dostarczania wody i odbioru ścieków na poziomie 1,9% ich wartości. Przywołane zdarzenie w postaci nieoczekiwanego wprowadzenia opodatkowania spowodowało, że Spółka pozostaje od tego momentu w konflikcie z mniejszościowym współnikiem Gminą Rzepiennik Strzyżewski na wielu płaszczyznach prawnych. Skarżąca wskazała, że konsekwencje opodatkowania przez gminę Rzepiennik Strzyżewski są takie, że suma przychodów Spółki od odbiorców jej usług z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski wynosiła

w 2021 r. 960.476,96 zł, a wymiar samego nowowprowadzonego podatku od budowli służących dostawie wody i odbiorowi ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski wyniósł 867.687,00 zł. W ocenie Sądu w tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że zostały spełnione omówione wyżej przesłanki do skrócenia okresu obowiązywania taryfy, gdyż po wprowadzeniu taryfy zmieniły się w sposób znaczący warunki ekonomiczne w stosunku do jednej gminy. Nie można zgodzić się z poglądem organu, że takie przesłanki nie zaszły, gdyż zmiana ta została spowodowana przez jednego ze współników, przy czym organ stawia znak równości między działaniem spółki i działaniem współnika. Spółka nie ma bowiem żadnego wpływu na działania tak specyficznego współnika, jakim jest gmina i jej uprawnienia ustawowe do ustalania podatków lokalnych. Mogłaby oczywiście skorzystać z możliwości zaskarżenia uchwały do sądu administracyjnego, ale trudno z góry przesądzić zarówno istnienie legitymacji jak i wynik sprawy. Nie może to być podnoszone jako argument przeciwko skróceniu taryfy.

Nawet gdyby jednak taka procedura została wszczęta spółka nie zostałaby pozbawiona możliwości wystąpienia o skrócenie okresu obowiązywania taryfy. Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd zaprezentowany w wyroku tut. Sądu z dnia 29.11.2022 r. sygn. akt V SA/Wa 82/22 (orzeczenie prawomocne), że art. 24j nie wymaga, by okoliczności, które spowodowały wystąpienie z wnioskiem o skrócenie obowiązującej taryfy były wyjątkowe, a jedynie uzasadnione. Nie wymaga też by okoliczności, które spowodowały, że obecnie obowiązująca taryfa nie jest korzystna zarówno dla przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego, jak i odbiorców świadczonych przez niego usług były okolicznościami trwałymi. Wymaga jedynie, aby zaistniały w trakcie obowiązywania dotychczasowej taryfy i wpływały realnie na warunki świadczenia usług przez przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjne.

Niewątpliwie art 24j analizowanej ustawy wprowadzony został w celu zapewnienia rzetelnego sprawowania usług przez przedsiębiorstwo wodnokanalizacyjne, które dba również o interesy osób na rzecz których usługi te są świadczone.

Sąd zwraca uwagę, że wprowadzenie administracyjnej kontroli prawidłowości kalkulacji cen i stawek opłat za usługi wodociągowe i kanalizacyjne służy zapewnieniu dostępu do tych usług, jak również odpowiedniej jakości i ciągłości świadczenia usług. Zapewnieniu powszechnej dostępności tych usług służy utrzymanie cen na akceptowalnym społecznie poziomie natomiast zapewnieniu odpowiedniej jakości i ciągłości świadczenia usług służy nakaz uwzględnienia w niezbędnych przychodach przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych i przygotowanych przez nie taryfach wszelkich celowych kosztów działalności.

Reasumując, skarżąca nie miała żadnego wpływu na uchwałę Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski dot. wprowadzenia podatku od nieruchomości, okoliczność ta zaistniała po wprowadzeniu nowej taryfy i w sposób zasadniczy wpłynęła na warunki ekonomiczne świadczenia usług na terenie tej gminy. Oznacza to, że zaszły warunki do zmiany taryfy na terenie tej gminy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ weźmie pod uwagę stanowisko Sądu i rozważy, czy przedstawiony wraz wnioskiem projekt taryfy spełnia wymagania określone w art. 24b ustawy, gdyż ta kwestia nie była de facto przez organ odwoławczy analizowana.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł Wójt. Wyrokiem z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1148/23, NSA skargę tę oddalił, uznając postawione w niej zarzuty za niezasadne. W związku z powyższym, od dnia 1 lutego 2024 r. wyrok WSA w Warszawie z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, stał się prawomocny.

Tym samym, z dniem zwrócenia akt administracyjnych organowi II instancji (24 kwietnia 2024 r.) wraz z ww. prawomocnym wyrokiem WSA w Warszawie, postępowanie odwoławcze, zainicjowane odwołaniem Spółki z dnia 26 września 2023 r. oraz odwołaniem Wójta z dnia 23 września 2023 r. od decyzji Dyrektora RZGW z dnia 12 sierpnia 2022 r., RZ.RZT.70.24.2022, odmawiającej skrócenia okresu obowiązywania taryfy

zatwierdzonej decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, na terenie gmin Ciężkowice, Ryglice, Rzepiennik Strzyżewski i Tuchów, w części dotyczącej gminy Rzepiennik Strzyżewski oraz odmawiającej zatwierdzenia taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat, zawiśło ponownie przed Prezesem PGW Wody Polskie.

Ponownie prowadzone postępowanie odwoławcze zostało zakończone ostateczną decyzją Prezesa PGW Wody Polskie z dnia 29 maja 2024 r., KWT.70.2.34.2024, uchylającą decyzję Dyrektora RZGW z dnia 12 sierpnia 2022 r., RZ.RZT.70.24.2022, i umarzającą postępowanie pierwszej instancji w całości. Po wydaniu bowiem i uprawomocnieniu się wyroku WSA w Warszawie z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, w toku ponownie prowadzonego postępowania odwoławczego w przedmiotowej sprawie, ekspiował okres obowiązywania dotychczasowej taryfy, odnośnie do którego skrócenia, warunkującego zatwierdzenie nowej taryfy, miałoby zapaść rozstrzygnięcie w przedmiotowym postępowaniu z wniosku Spółki. W związku z tym w całości bezprzedmiotowe stało się prowadzone w omawianej sprawie postępowanie administracyjne zainicjowane, złożonym na podstawie art. 24j ust. 1 uzwos, wnioskiem Spółki z dnia 28 lutego 2022 r. o skrócenie taryfy zatwierdzonej decyzją Dyrektora RZGW w Krakowie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, w części dotyczącej gminy Rzepiennik Strzyżewski, i zatwierdzenie w jej miejsce nowej taryfy na terenie tej gminy. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *in fine* Kpa, organ II instancji uchylił w całości zaskarżoną decyzję Dyrektora RZGW w Rzeszowie i umorzył postępowanie pierwszej instancji w całości. Konstatacja ta znajduje pełną aprobatę w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, w tym w wyroku NSA z dnia 5 kwietnia 2024 r., sygn. akt I GSK 99/24. Jednocześnie organ odwoławczy zauważył, że w związku z tym, że względem stanu sprawy, który wziął pod uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, doszło do zmiany istotnych okoliczności faktycznych i to takiej, która wiąże się z zaistnieniem bezprzedmiotowości postępowania, to ze względu na zasadę aktualności koniecznym stało się odstąpienie od wytycznych co do dalszego postępowania w przedmiotowej sprawie, sformułowanych w wyroku WSA w Warszawie z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się Spółka i – działając przez pełnomocnika radcę prawnego pana Łukasza Nowaka – wniosła na ww. decyzję organu II instancji skargę z dnia 3 lipca 2024 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, która została oddalona przez ten Sąd mocą prawomocnego wyroku z dnia 20 lutego 2025 r., sygn. akt V SA/Wa 2122/24, jako całkowicie niezasadna.

Wcześniej jednak, w wykonaniu obowiązku określonego w art. 24b ust. 2 uzwos, wnioskiem z dnia 19 stycznia 2024 r., Przedsiębiorstwo zwróciło się do Dyrektora RZGW o zatwierdzenie taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, na okres 3 lat.

Pismem z dnia 24 stycznia 2024 r. organ regulacyjny zawiadomił strony o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie.

W dniu 1 lutego 2024 r. osoby upoważnione przez Wójta zapoznały się z aktami sprawy i sporządziły z nich fotokopie. W tym samym dniu regulator wezwał Stronę do przedłożenia, wyszczególnionych w 34 punktach, informacji, wyjaśnień i dowodów, a także do ponownego zweryfikowania zasadności zaproponowanych cen i stawek opłat oraz przeprowadzenia optymalizacji wszystkich kosztów prowadzonej działalności taryfowej. Równolegle, pismami z dnia 1 i 5 lutego 2024 r., organ I instancji wezwał Wójta do udzielenia stosownych informacji i wyjaśnień.

Pismem z dnia 9 lutego 2024 r. Burmistrzowie Tuchowa i Ryglic, złożyli do akt „zawiadomienie o możliwości wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej”, które opatrzyli szeregiem załączników. W piśmie zwrócili się m.in.

o podjęcie działań przez Dyrektora RZGW zobowiązujących Gminę Rzepiennik Strzyżewski do finansowania jej zadania własnego w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

Wójt udzielił odpowiedzi w pismach z dnia 20 i 28 lutego 2024 r., natomiast Spółka odpowiedziała pismem z dnia 23 lutego 2024 r., załączając bogaty materiał dowodowy, w tym nowe wersje projektu taryfy, jej uzasadnienia oraz tabel od A do I. Swoje wyjaśnienia Przedsiębiorstwo uzupełniło w piśmie z dnia 6 marca 2024 r. i przedłożyło kolejną wersję projektu taryfy, jej uzasadnienia oraz tabel od A do I.

W dniu 15 marca 2024 r. organ regulacyjny poinformował Wójta o skali proponowanych przez Spółkę podwyżek cen usług taryfowych i zwrócił się o przekazanie informacji, czy (...) *w związku z tak dużym wzrostem opłat związanych ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i zbiorowym odprowadzaniem ścieków dla gospodarstw domowych Gmina Rzepiennik Strzyżewski planuje zwiększyć wysokość planowanych dopłat na cały okres planowanej taryfy.* W odpowiedzi z dnia 29 marca 2024 r. Wójt wyjaśnił, że gmina nie planuje zwiększenia wysokości dopłat dla gospodarstw domowych (wynosiły wówczas 1,85 zł w zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i 5,28 zł w zbiorowym odprowadzaniu ścieków) i podkreślił, że – jego zdaniem – *przepisy uzzwoś nie dopuszczają wyodrębniania taryfowych grup odbiorców usług w zależności od terytorium.*

W niemożliwej do precyzyjnego ustalenia, na podstawie akt organu I instancji, dacie (zapewne między 18, a 21 marca 2024 r.) z aktami sprawy zapoznała się pełnomocnik substytucyjny Spółki – radca prawny pani Anna Bonowicz-Gniewek, składając do akt zarówno pełnomocnictwo substytucyjne datowane na 18 marca 2024 r. (wyłącznie w zakresie zapoznania się z aktami sprawy i wykonania z nich fotokopii), jak i pełnomocnictwo główne z dnia 15 marca 2024 r., na podstawie którego Spółka upoważniła radcę prawnego pana Łukasza Nowaka do jej reprezentowania w niniejszej sprawie, wskazując wyraźnie w jego treści, że *Pełnomocnictwo niniejsze dotyczy sprawy o zatwierdzenie wniosku taryfowego, postępowanie prowadzone przed Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie – Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Rzeszowie (R.ZT.70.13.2024).* Do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie do dziś nie zostało załączone wypowiedzenie tego pełnomocnictwa.

Pismem z dnia 21 marca 2024 r. regulator wezwał Stronę do przedłożenia dodatkowych, wyszczególnionych w 9 punktach, informacji, wyjaśnień i dowodów. Spółka udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 4 kwietnia 2024 r., załączając ostateczne wersje projektu taryfy, jej uzasadnienia oraz tabel od A do I.

Spółka finalnie nie zmieniła ani ilości, ani zakresu wyodrębnionych grup taryfowych, w stosunku do wersji projektu taryfy przedłożonej wraz z wnioskiem, pozostawiając 11 grup w zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i 6 grup w zbiorowym odprowadzaniu ścieków. W stosunku do pierwotnej wersji zaproponowała minimalnie mniejszą skalę podwyżek cen i stawek opłat. Przedsiębiorstwo ostatecznie wniosło o zatwierdzenie taryfy zawierającej wzrost cen dostarczanej wody o **376%, 355% i 276%** (do 39,30 zł, 37,62 zł i 31,03 zł za 1 m³ – w grupie 10 o dwa grosze więcej) w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy, dla odbiorców usług z 10 spośród 11 wyodrębnionych grup (względem ceny obowiązującej w dacie składania wniosku – 8,26 zł), zaś w grupie 9 (gmina, realizująca zadania określone w art. 22 uzzwoś) wzrost ten nie uległ zmianie względem pierwotnej propozycji i wyniósł odpowiednio **404%, 434% i 450%** do poziomu 41,62 zł, 44,11 zł i 45,43 zł za 1 m³ w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy (względem ceny obowiązującej w dacie składania wniosku – 8,26 zł). Skala wzrostu stawki abonamentowej w grupach 1-8 w trzecim okresie nowej taryfy została pozostawiona na pierwotnym poziomie i mieści się w zakresie od 31% do 108%, natomiast w grupach 9-11 abonament został wprowadzony po raz pierwszy (najwyższa stawka planowana jest w grupie 9). Z kolei wzrost cen odprowadzanych ścieków miałby wynieść: **89-98%, 84-95% i 67-77%** (do 25,35-26,62 zł, 24,77-26,14 zł i 22,47-23,83 zł za 1 m³) w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy, dla odbiorców usług z wszystkich 6 wyodrębnionych grup (względem ceny obowiązującej w dacie składania wniosku – 13,43 zł). W tym przypadku skala wzrostu stawki

abonamentowej w 5 grupach w trzecim okresie nowej taryfy także została pozostawiona na niezmienionym poziomie i mieści się w zakresie od 29% do 94%, natomiast w grupie 6 abonament został wprowadzony po raz pierwszy.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2024 r. regulator zawiadomił strony o zakończeniu postępowania i o możliwości realizacji uprawnień wynikających z art. 10 § 1 Kpa.

Ostatecznie Dyrektor RZGW, decyzją z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdził – ustaloną przez Spółkę Komunalną „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat.

Wnioskiem z dnia 15 maja 2024 r., działając na podstawie art. 111 § 1 Kpa, Wójt zwrócił się do organu I instancji o uzupełnienie jego ww. decyzji z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, poprzez:

1. wskazanie pełnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia wydanej decyzji;
2. odniesienie się w rozstrzygnięciu do zróżnicowania cen i stawek uregulowanych już we wspólnej taryfie Przedsiębiorstwa dla tej samej kategorii odbiorców zamieszkujących teren gmin tworzących Spółkę, które zostały określone obowiązującą decyzją Dyrektora RZGW w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice, Rzepiennik Strzyżewski i Tuchów. Przepisy art. 2 pkt 13 uzw. nie dopuszczają wyodrębnienia taryfowych grup odbiorców usług w zależności od terytorium.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2024 r., R.RZT.70.13.2024, Dyrektor RZGW odmówił uzupełnienia decyzji własnej z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, mocą której zatwierdził taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat. W uzasadnieniu organ regulacyjny stwierdził, że ww. decyzja zawiera kompletne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, które obejmuje wszystkie elementy wymagane przez przepisy prawa, w tym pełną podstawę prawną.

Niezależnie od powyższego, wnioskiem z dnia 27 maja 2024 r., Spółka (nie działając przez pełnomocnika) zwróciła się do regulatora o nadanie decyzji regulatora z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 108 § 1 Kpa, powołując się na jej wyjątkowo ważny interes, jako strony tego postępowania.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2024 r., R.RZT.70.13.2024, Dyrektor RZGW odmówił nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji własnej z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającej taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat. W pouczeniu organ I instancji wskazał, że na przedmiotowe postanowienie nie przysługuje zażalenie, zgodnie z art. 108 § 2 Kpa w związku z art. 141 § 1 Kpa.

Mimo to, zażaleniem z dnia 18 czerwca 2024 r. (nadanym w dniu 19 czerwca 2024 r. w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), złożonym za pośrednictwem organu I instancji, Spółka Komunalna „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie (nie działając przez pełnomocnika) zaskarżyła postanowienie organu regulacyjnego z dnia 7 czerwca 2024 r., R.RZT.70.13.2024, wskazując jako podstawę prawną art. 108 § 2 Kpa w związku z art. 141 § 1 Kpa.

Zażalenie to zostało rozpatrzone w odrębnym postępowaniu, zakończonym postanowieniem Prezesa PGW Wody Polskie z dnia 16 lipca 2024 r., KWT.70.1.24.2024, o stwierdzeniu jego niedopuszczalności na podstawie art. 134 Kpa.

W dniu 21 czerwca 2024 r. (data nadania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), w terminie określonym w art. 129 § 2 Kpa w związku z art. 111 § 2 Kpa, władz gminy będącej współwłaścicielem Wnioskodawcy – Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski wniósł odwołanie datowane na ten sam dzień, w którym zaskarżył w całości decyzję

Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającą – ustaloną przez Spółkę Komunalną „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat.

W treści odwołania, Wójt wniósł o zawieszenie postępowania odwoławczego, zainicjowanego niniejszym odwołaniem, w oparciu o art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, z uwagi na toczące się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, sygn. akt XVII AmW 20/23 postępowanie w przedmiocie odwołania od decyzji Państwowego Gospodarstwa Wodne Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Rzeszowie z dnia 12.07.2023 r., znak: R.RZT.72.4.2022, nakazującej Spółce Komunalnej Dorzecze Białej Sp. z o.o. zawrzeć z Gminą Rzepiennik Strzyżewski umowy o zaopatrzenie w wodę obiektów Szkoły Podstawowej oraz Przedszkola Publicznego w Turzy. Niedopełnienie obowiązku przyłączenia obejmuje również kilkadziesiąt obiektów prywatnych i obiekty użyteczności publicznej. Takie działania narażają Spółkę na stratę finansową, wpływając na wysokość ogólnej taryfy i kosztów funkcjonowania przedsiębiorstwa. Na uwagę zasługuje również fakt, że obiektów tych nie uwzględniono również w zaskarżonym wniosku taryfowym pomimo nakazu ich przyłączenia.

Odwołanie zostało przekazane do siedziby Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Warszawie w dniu 1 lipca 2024 r. przy piśmie organu regulacyjnego z dnia 28 czerwca 2024 r., wraz z całością akt sprawy. We wzmiankowanym piśmie z dnia 28 czerwca 2024 r. Dyrektor RZGW przedstawił zwięźle swoje stanowisko względem zarzutów przedstawionych w odwołaniu i poinformował, że nie znalazł podstaw do zastosowania art. 132 Kpa.

W piśmie z dnia 5 lipca 2024 r. (data wpływu do organu I instancji: 15 lipca 2024 r.) Wnioskodawca szczegółowo, z własnej inicjatywy, odniósł się do zarzutów Wójta przedstawionych w odwołaniu, uznając je wszystkie za niezasadne.

W toku postępowania odwoławczego, pismem z dnia 9 lipca 2024 r., organ II instancji wezwał Spółkę do zajęcia stanowiska, czy nie sprzeciwia się zawieszeniu niniejszego postępowania odwoławczego na wniosek innej strony (Wójta), na podstawie art. 98 § 1 Kpa.

W odpowiedzi z dnia 12 lipca 2024 r. Spółka poinformowała, że sprzeciwia się zawieszeniu postępowania odwoławczego na wniosek Wójta z dnia 21 czerwca 2024 r. Dodatkowo podniosła, że w jej ocenie *nie zaistniały przesłanki, aby obecne postępowanie zostało zawieszone z mocy prawa w oparciu o art. 97 § 1 pkt 4 kpa.*

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z dnia 16 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, Prezes PGW Wody Polskie odmówił zawieszenia postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie na wniosek Wójta, a więc na podstawie art. 98 § 1 Kpa, wskazując dodatkowo, że nie znalazł podstaw do zawieszenia tego postępowania również z urzędu na mocy art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, w oparciu o okoliczność podaną przez Wójta we wniosku, gdyż nie stanowi ona zagadnienia wstępnego w niniejszej sprawie w rozumieniu cytowanego przepisu. W pouczeniu organ II instancji wyraźnie wskazał, że na przedmiotowe postanowienie nie przysługuje zażalenie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) na podstawie art. 141 § 1 w związku z art. 101 § 3 Kpa, jak też skarga do sądu administracyjnego, zaś strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może je kwestionować wyłącznie w skardze do sądu administracyjnego na decyzję organu II instancji kończącej postępowanie odwoławcze.

Mimo to, wnioskiem z dnia 24 lipca 2024 r. (złożonym w tym samym dniu drogą elektroniczną – ePUAP), Wójt zwrócił się o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej postanowieniem Prezesa PGW WP z dnia 16 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, wskazując jako podstawę prawną art. 101 § 3 Kpa w związku z art. 141 § 1 Kpa.

Wniosek ten został rozpatrzony postanowieniem Prezesa PGW Wody Polskie z dnia 25 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, o stwierdzeniu jego niedopuszczalności na podstawie art. 134 Kpa.

W dniu 23 lipca 2024 r. Wójt (wraz z osobami towarzyszącymi) zapoznał się z całością akt niniejszej sprawy, zgromadzonych przez organy obu instancji, oraz wykonał z nich fotokopie wybranych dokumentów.

W piśmie z tego samego dnia Wójt wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:

1. pisma z dnia 10.07.2024 r., L.dz. ZA/47AVS/I/0/07/2024/607, Spółki Komunalnej Dorzecze Białej Sp. z o.o.;
2. pisma z dnia 15.07.2024 r., L.dz. ZA/48/TB/07/2024/622, Spółki Komunalnej Dorzecze Białej Sp. z o.o.

- celem wykazania:

- a. wliczenia przez Spółkę kosztów wód przypadkowych (opadowych, roztopowych, infiltracyjnych) do ustalonej decyzją Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, taryfy dla Gminy Rzepiennik Strzyżewski, tym samym naruszenie art. 24b ust. 2 i 4 lit. a i b w zw. z art. 2 pkt 10 uzzwoś w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia taryfowego, przez organ I instancji, w konsekwencji zatwierdzenie wniosku taryfowego;
- b. nieproporcjonalnie dużego obciążenia mieszkańców Gminy Rzepiennik Strzyżewski kosztami funkcjonowania oczyszczalni ścieków, a przez to błędnej kalkulacji kosztów ponoszonych przez Spółkę na terenie Gminy Rzepiennik Strzyżewski, co za tym idzie naruszenia art. 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś, który chroni interesy odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

W tym stanie rzeczy, decyzją z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 21 czerwca 2024 r., wniesionego przez Wójta od decyzji Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającej – ustaloną przez Spółkę – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat, Prezes PGW WP uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. W uzasadnieniu Prezes PGW WP wykazał przejawy naruszenia przepisów postępowania przez organ I instancji w ww. decyzji, uznając jednocześnie, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy miał istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ II instancji precyzyjnie wskazał, jakie okoliczności regulator powinien wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Zastępca Wójta, pismem z dnia 12 sierpnia 2024 r., działając na podstawie art. 111 § 1 Kpa, wniósł o uzupełnienie decyzji z dnia 26.07.2024 r. (doręczonej dnia 30.07.2024 r.) znak; KWT.70.23.2024, w zakresie odniesienia się w rozstrzygnięciu do zgromadzonego kapitału zapasowego spółki „Dorzecze Białej” Sp. z o.o., który na dzień 31 grudnia 2023 roku wyniósł 13.698.938,28 złotych zgodnie ze sprawozdaniem z działalności spółki za rok 2023. Prezes PGW WP, pismem z dnia 19 sierpnia 2024 r., wezwał Wójta – w trybie art. 64 § 2 Kpa – do uzupełnienia braku formalnego wniosku jego zastępcy z dnia 12 sierpnia 2024 r. poprzez przedłożenie pisemnego pełnomocnictwa administracyjnego, mocą którego upoważnił swojego zastępcę do działania w jego imieniu w niniejszej sprawie lub poprzez sanowanie własnym podpisem tego wniosku, pod rygorem pozostawienia ww. wniosku z dnia 12 sierpnia 2024 r. bez rozpoznania.

Dopiero przy piśmie z dnia 11 września 2024 r. (data wpływu do organu: 17 września 2024 r.), aczkolwiek terminowo, Zastępca Wójta Gminy Rzepiennik Strzyżewski załączył do akt stosowne pełnomocnictwo administracyjne z dnia 8 sierpnia 2024 r., mocą którego Wójt upoważnił go w szczególności m.in. do podpisania i złożenia wniosku o uzupełnienie decyzji Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 26.07.2024 r. (doręczonej dnia 30.07.2024 r. do Urzędu Gminy w Rzepienniku Strzyżewskim nr 400) znak KWT.70.1.23.2024.

W związku z tym organ II instancji uznał przedmiotowy wniosek Wójta z dnia 12 sierpnia 2024 r. (złożony przez jego Zastępcę), o uzupełnienie w trybie art. 111 § 1 Kpa decyzji Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, za terminowo i skutecznie sanowany w trybie art. 64 § 2 Kpa, co pozwoliło na rozpoznanie tego podania. W rezultacie, postanowieniem z dnia 24 września 2024 r., KWT.70.1.23.2024, po rozpatrzeniu wniosku Wójta, działającego przez swojego Zastępcę, z dnia 12 sierpnia 2024 r. (sanowanego w trybie art. 64 § 2 Kpa przy piśmie Zastępcy Wójta Gminy Rzepiennik Strzyżewski z dnia 11 września 2024 r.) o uzupełnienie decyzji Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, uchylającej w całości decyzję Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającą – ustaloną przez Spółkę Komunalną „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat, i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, organ odwoławczy odmówił uzupełnienia przedmiotowej decyzji. W pouczeniu organ II instancji poinformował strony, że na to postanowienie nie służy zażalenie (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy) na podstawie art. 141 § 1 Kpa, a także iż zgodnie z art. 111 § 2 Kpa, termin dla strony, która wystąpiła z wnioskiem o uzupełnienie decyzji, do wniesienia sprzeciwu do WSA w Warszawie od decyzji Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, biegnie od dnia doręczenia jej tego postanowienia.

Wójt – działając przez swojego Zastępcę pana Przemysława Bębna – wniósł do WSA w Warszawie sprzeciw z dnia 28 października 2024 r. (data wpływu do organu: 4 listopada 2024 r.) od decyzji Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, wydanej w przedmiocie uchylecia w całości decyzji Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającej – ustaloną przez Spółkę – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat oraz przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 3247/24, oddalił sprzeciw Wójta od decyzji Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, aprobując w całości stanowisko i argumentację organu II instancji.

Od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę kasacyjną wniosła Gmina Rzepiennik Strzyżewski – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (mimo iż zgodnie z przepisami uznać stroną był Wójt Gminy, a nie Gmina), przedkładając dokument pełnomocnictwa, mocą którego Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski nie w imieniu własnym, lecz „w imieniu Gminy Rzepiennik Strzyżewski” upoważnił radcę prawnego panią Martę Wzorek do sporządzenia skargi kasacyjnej i działania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w przedmiotowej sprawie. Skarga z dnia 13 lutego 2025 r. została przekazana przez WSA w Warszawie do siedziby Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Warszawie w dniu 23 czerwca 2025 r. W tym dniu WSA w Warszawie przekazał również organowi II instancji pismo pełnomocnika Skarżącej z dnia 7 maja 2025 r., w którym w imieniu „Skarżącej Gminy” wniesiono o rozpoznanie skargi na rozprawie.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt I GSK 1006/25, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Gminy (Wójta) od ww. wyroku WSA w Warszawie z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 3247/24, jako całkowicie niezasadną. Skutkowało to uzyskaniem prawomocności przez wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 3247/24.

Wcześniej Wójt wniósł także skargę z dnia 2 sierpnia 2024 r. na postanowienie Prezesa PGW WP z dnia 25 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, stwierdzające niedopuszczalność wniosku Wójta o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej postanowieniem Prezesa PGW WP z dnia 16 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, odmawiającym zawieszenia – na wniosek Wójta – postępowania odwoławczego, zainicjowanego odwołaniem Wójta z dnia 21 czerwca 2024 r. od decyzji Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającej – ustaloną przez Spółkę Komunalną „Dorzecze Białej” Sp. z o.o.

w Tuchowie – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat.

Po rozpatrzeniu sprawy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 2486/24, oddalił skargę Wójta na ww. postanowienie Prezesa PGW WP z dnia 25 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, aprobując w całości stanowisko i argumentację organu II instancji.

Od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 2486/24, skargę kasacyjną wniosła Gmina Rzepiennik Strzyżewski – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (mimo iż zgodnie z przepisami uzzwoś stroną był Wójt Gminy, a nie Gmina). Odpowiedzi na tę skargę (datowaną na 21 lutego 2025 r., a doręczoną organowi 15 maja 2025 r.) Prezes PGW WP udzielił 27 maja 2025 r. Do dziś skarga ta nie została rozpatrzona przez Naczelny Sąd Administracyjny.

Wykonując ostateczną i prawomocną decyzję Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, o uchyleniu w całości decyzji Dyrektora RZGW z dnia 26 kwietnia 2024 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdzającej – ustaloną przez Spółkę – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, organ regulacyjny, pismem z dnia 26 czerwca 2025 r., wezwał Spółkę do złożenia licznych wyjaśnień, przekazania dodatkowych dokumentów i korekty taryfy, w tym w zakresie wytycznych wskazanych w ww. decyzji organu II instancji. Pismem z dnia 30 lipca 2025 r., Wnioskodawca udzielił stosownych wyjaśnień.

Pismem z dnia 31 lipca 2025 r. organ I instancji wezwał Wójta Gminy Rzepiennik Strzyżewski do poinformowania czy celem obniżenia wzrostu opłat dla odbiorców planowane są dopłaty Gminy, a także wyjaśnienia braku zwolnienia lub obniżenia podatku od nieruchomości dla sieci wodociągowo-kanalizacyjnej, biorąc pod uwagę, że działalność zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, zgodnie z art. 3 pkt 1 uzzwoś, stanowi zadanie własne gminy, realizowane przez Spółkę, a zatem gmina nie może być w tym zakresie nastawiona na zysk (pośredni lub bezpośredni). Ponadto zwrócono się do Wójta o informację, czy były prowadzone rozmowy, negocjacje dotyczące obniżenia stawki podatku, a także czy planowane są inne formy wsparcia Wnioskodawcy przez gminę celem ochrony odbiorców usług przed wzrostem cen i stawek opłat za wodę i ścieki. Wójt udzielił odpowiedzi pismem z dnia 27 sierpnia 2025 r. Wcześniej, tj. w dniu 6 sierpnia 2025 r. z całością akt sprawy zapoznali się pełnomocnicy Wójta, wykonując jednocześnie fotokopie wybranych dokumentów. Dodatkowo, w dniu 28 sierpnia 2025 r. wpłynęło do organu regulacyjnego pismo Gminy Rzepiennik Strzyżewski – stanowisko Gminy wobec odpowiedzi Spółki Komunalnej „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. z dnia 30 lipca 2025 r. – w którym Gmina wniosła uwagi do każdego punktu z odpowiedzi Spółki na wezwanie organu.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2025 r. Dyrektor RZGW wezwał Stronę do złożenia dalszych wyjaśnień, dokumentów i ponownego skorygowania taryfy. Spółka udzieliła odpowiedzi 30 września 2025 r., załączając m.in. pendrive zawierający skany faktur wszystkich kosztów poniesionych przez Spółkę w latach 2021-2023 (2021 rok – 3 686 faktur, 2022 rok – 3 885 faktur i 2023 rok – 4 219 faktur). Jednocześnie Wnioskodawca złożył pismo z dnia 30 września 2025 r., w którym ustosunkował się do stanowiska Wójta przedstawionego pismem z dnia 27 sierpnia 2025 r., dotyczącego m.in. planowanych dopłat do cen wody i ścieków.

Pismem z dnia 2 września 2025 r. Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski zwrócił się z wnioskiem o udostępnienie kopii pisma Spółki dotyczącego przedłużenia terminu na udzielenie uzupełnień do taryfy, na co organ regulacyjny wyraził zgodę. W dniu 4 września 2025 r. do siedziby RZGW w Rzeszowie, zgłosił się pan Maciej Lew, posiadający pełnomocnictwo substytucyjne do reprezentowania Spółki Komunalnej „Dorzecze Białej” Sp. z o.o., udzielone przez radcę prawnego pana Łukasza Nowaka i dokonał przeglądu akt i ich fotokopii. W dniu 6 października 2025 r. pracownik Urzędu Gminy Rzepiennik Strzyżewski, posiadający

stosowne upoważnienie, zapoznał się z aktami postępowania i wykonał ich fotokopie. Następnie Gmina Rzepiennik Strzyżewski zwróciła się z wnioskiem o zgodę na złożenie zastrzeżeń do wniosku do dnia 28 listopada 2025 r. Organ regulacyjny pozytywnie ustosunkował się do tego wniosku pismem z dnia 15 października 2025 r.

Niezależnie od powyższego organ I instancji podejmował także dalsze czynności wyjaśniające, zmierzające do uzyskania od stron kompletnego materiału dowodowego, pozwalającego na prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy. W tym celu, pismem z 3 listopada 2025 r. regulator po raz trzeci wezwał Wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień i poprawnych wyliczeń w tabelach załączonych do wniosku. Pismem z tego samego dnia ponownie wezwano też Wójta do przedłożenia informacji w sprawie planowanych dopłat i planowanego podatku od nieruchomości. Spółka złożyła odpowiedź w dniu 10 listopada 2025 r., zaś Wójt 18 listopada 2025 r. Dodatkowo w dniu 14 listopada 2025 r. Wójt przedłożył swoje stanowisko w sprawie.

W dniu 17 listopada 2025 r. organ I instancji po raz kolejny wezwał Wnioskodawcę do poprawienia obliczeń w tabelach. W tym samym dniu pracownik Urzędu Gminy Rzepiennik Strzyżewski, posiadający stosowne upoważnienie, znowu zapoznał się z aktami postępowania i wykonał ich fotokopie.

W dniu 21 listopada 2025 r. wpłynęła odpowiedź Spółki złożona osobiście przez pracownika Wnioskodawcy, który po przedłożeniu stosownego pełnomocnictwa dokonał przeglądu akt sprawy i wykonał ich fotokopie.

W związku ze zgromadzeniem całości materiału dowodowego, pismem z dnia 24 listopada 2025 r., organ regulacyjny, działając w trybie art. 10 § 1 Kpa, zawiadomił strony o zakończeniu postępowania w przedmiotowej sprawie.

Pismem z dnia 26 listopada 2025 r. Wójt wniósł swoje uwagi do przedmiotowego postępowania, zaś Wnioskodawca, przy piśmie z dnia 2 grudnia 2025 r. złożył ostateczną wersję projektu taryfy, w której poprawił jedynie dwie oczywiste omyłki oraz w tabeli, dotyczącej cen i stawek opłat dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę usunięto wiersze dotyczące cen za zbiorowe odprowadzanie ścieków, które znajdują się w tabeli dotyczącej taryfowych grup odbiorców zbiorowego odprowadzania ścieków, co spowodowało nieczytelność tabeli.

Tym samym ostatecznie Spółka przedłożyła do zatwierdzenia projekt taryfy, w której wyodrębniła 25 grup w zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i 20 grup w zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Zaprojektowała jednocześnie wzrost cen dostarczanej wody o **468%, 449% i 366%** (do 38,66 zł, 37,05 zł i 30,27 zł za 1 m³ – w grupach niedotyczących gospodarstw domowych o 2 grosze więcej, zaś w grupie 9 /gmina – cele z art. 22 uzwos/ **504%, 534% i 550%** do 41,62 zł, 44,11 zł, 45,43 zł) w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy, względem ceny obowiązującej w dacie składania wniosku – **8,26 zł**). Skala wzrostu stawki abonamentowej w istniejących dotychczas grupach zwiększa się z każdym rokiem i w trzecim okresie nowej taryfy mieści się w zakresie od 43% do 123%, natomiast w grupach 9-17 i 23-25 abonament został wprowadzony po raz pierwszy (najwyższa stawka planowana jest w grupie 9). Z kolei wzrost cen odprowadzanych ścieków miałby wynieść w grupach 1-10: **127%, 119% i 83%** (do 30,47 zł, 29,36 zł i 24,52 zł za 1 m³), zaś w grupach 11-20 (odbiorcy z terenu m. Olszyny – w odróżnieniu od pozostałych odbiorców usługi zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, ścieki wytworzone na terenie tej miejscowości kierowane są do urządzeń kanalizacyjnych niebędących w posiadaniu Spółki, tj. do oczyszczalni położonej w Szerzynch i tam oczyszczane na podstawie zawartej umowy na hurtowe dostawy ścieków): **86%, 91% i 93%** (do 25,01 zł, 25,61 zł i 25,92 zł za 1 m³) w trzech kolejnych 12-miesięcznych okresach nowej taryfy (względem ceny obowiązującej w dacie składania wniosku – **13,43 zł**). W tym przypadku skala wzrostu stawki abonamentowej w istniejących dotychczas grupach zwiększa się z każdym rokiem i w trzecim okresie nowej taryfy mieści się w zakresie od 46% do 92%, natomiast w grupach 6-10 i 16-20 abonament został wprowadzony po raz pierwszy.

Dyrektor RZGW, decyzją z dnia 3 grudnia 2025 r., R.RZT.70.13.2024, zatwierdził – ustaloną przez Spółkę – taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat. Taryfa stanowi załącznik do tej decyzji oraz jej integralną część.

W uzasadnieniu organ I instancji opisał przebieg postępowania i tryb przewidziany w art. 24b uzwzwoś oraz jego specyfikę. Następnie regulator omówił jasno i zrozumiale wszystkie istotne okoliczności, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a zwłaszcza przemawiające za pozytywną oceną projektowanej taryfy wyłaniającą się z realizacji przez regulatora obowiązku wynikającego z art. 24c ust. 1 uzwzwoś. Organ I instancji nie stwierdził przy tym żadnych przeszkód uniemożliwiających zatwierdzenie zaprojektowanej przez Spółkę taryfy, w tym nie podzielił licznych zastrzeżeń Wójta, które ten zgłaszał w trakcie sprawy. Wszystko to organ regulacyjny uwzględnił w treści rozbudowanego uzasadnienia skarżonej decyzji, w którym zawarł szczegółową argumentację na poparcie swojego stanowiska w oparciu o całokształt ustaleń faktycznych i prawnych, w tym wykazał, w jaki sposób zrealizował wytyczne i wskazówki organu II instancji przy udziale Wnioskodawcy.

W dniu 16 grudnia 2025 r. (data nadania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe) Wójt złożył odwołanie datowane na ten sam dzień, w którym zaskarżył w całości decyzję Dyrektora RZGW z dnia 3 grudnia 2025 r., R.RZT.70.13.2024, stawiając na 27 stronach odwołania **20 zarzutów** dotyczących naruszenia przepisów postępowania, które – jego zdaniem – miały istotny wpływ na wynik sprawy, a także wskazując na **26 przejawów** naruszenia przepisów prawa materialnego, które – również jego zdaniem – miały istotny wpływ na wynik sprawy (szczegółowe przytoczenie tych zarzutów, z odniesieniem się do nich, nastąpi w dalszej części uzasadnienia niniejszej decyzji). Na tej podstawie wniósł o uchylenie w całości decyzji Dyrektora RZGW z dnia 3 grudnia 2025 r., R.RZT.70.13.2024 oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Ponadto, na podstawie art. 136 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 15 Kpa, wniósł o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego przez organ odwoławczy w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, tj. rozpatrzenie wszelkich dowodów, informacji i pism przesłanych przez Spółkę w trakcie prowadzonego przez organ I instancji postępowania taryfowego, w szczególności przedstawianych tabel, wyjaśnień i załączników, w tym:

1. przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w II instancji poprzez zobowiązanie Spółki do przedłożenia pełnych danych źródłowych dotyczących kosztów amortyzacji, kosztów pożyczek i kredytów, rzeczywistych kosztów energii, danych o dopływach wód opadowych i roztopowych oraz dokumentów księgowych potwierdzających wartości wskazane w tabelach Z1–Z5;
2. zobowiązanie Dyrektora RZGW do przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego, obejmującego w szczególności:
 - a. weryfikację danych dotyczących dopływów wód opadowych i roztopowych oraz dokumentów księgowych potwierdzających wartości wskazane w tabelach Z1–Z5;
 - b. zweryfikowanie czy amortyzacja od przyłączy kanalizacyjnych nie została bezprawnie wliczona do kosztów taryfy;
 - c. weryfikację aktualnych rat pożyczek WFOŚiGW i aneksów do umów pożyczek WFOŚiGW Kraków, w tym klauzul umarzalności;
 - d. weryfikację metodyki obliczeń kosztów jednostkowych produkcji wody na SUW oraz oczyszczania ścieków.

Wójt na tym nie poprzestał i pismem z dnia 30 grudnia 2025 r., zatytułowanym „uzupełnienie odwołania/stanowisko strony wobec pisma organu I instancji” podjął szeroką polemikę z pismem regulatora z dnia 23 grudnia 2025 r. (jak sam twierdzi, stanowi to *wskazanie istotnych uchybień*

proceduralnych oraz braków merytorycznych), przy którym przekazano organowi II instancji odwołanie wraz z całością akt sprawy i lakonicznie odniesiono się do niektórych zarzutów przedstawionych w odwołaniu.

Odwołanie złożono w terminie. Zostało ono przekazane do siedziby Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w Warszawie wraz z całością papierowych akt sprawy w dniu 29 grudnia 2025 r., przy piśmie organu regulacyjnego z 23 grudnia 2025 r. Przy czym część akt, która została sporządzona w wersji cyfrowej została przekazana elektronicznie (e-Doręczenia) już w dniu 23 grudnia 2025 r., a później jeszcze była uzupełniania przez organ I instancji. Dyrektor RZGW poinformował, że nie znalazł podstaw prawnych do uchylecia lub zmiany zaskarżonej decyzji w trybie art. 132 § 1 Kpa i podtrzymał stanowisko w niej wyrażone.

W dniu 5 stycznia 2026 r. do organu II instancji wpłynęło pismo Spółki z dnia 30 grudnia 2025 r., w którym szczegółowo odniosła się do niemal każdego zarzutu Wójta, który został ujęty w odwołaniu, co poparła też dokumentacją. Prócz merytorycznej polemiki z zarzutami Wójta, Spółka poinformowała:

Dotychczasowe postępowanie prowadzone jest już przez blisko dwa lata. Przez ten czas odbiorcy z gminy Rzepiennik Strzyżewski cały czas są rozliczani w oparciu o stawki cen wprowadzone decyzją z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak: KR.RZT.70.30.2021. Wszystko to powoduje, że strata Przedsiębiorstwa na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski sięga już kilku milionów złotych. Przychody pochodzące od odbiorców z gminy Rzepiennik Strzyżewski właściwie pokrywają jedynie podatek od nieruchomości. Sytuacja ta zagraża bezpieczeństwu i stabilnej działalności całej Spółki.

Ponadto, w piśmie z dnia 13 stycznia 2026 r., Wnioskodawca przedstawił swoje ogólne stanowisko w sprawie. Składając to pismo w dniu 14 stycznia 2026 r., pełnomocnik Spółki, wraz z osobami uprawnionymi do jej reprezentowania, zapoznał się z całością akt sprawy i sporządził fotokopie wybranych dokumentów.

Pismem z dnia 19 stycznia 2025 r., organ II instancji zawiadomił strony o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i zgromadzeniu całokształtu materiału dowodowego niezbędnego do prawidłowego zakończenia sprawy ostateczną decyzją, a także wypełnił obowiązek wynikający z art. 10 § 1 Kpa, informując strony o ich uprawnieniach przed wydaniem decyzji, a zwłaszcza o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań (w wyznaczonym terminie). Jednocześnie poinformowano strony, że brak jest przesłanek zależnych od Spółki (w rozumieniu art. 79a § 1 Kpa), które nie zostały spełnione lub wykazane, a które mogłyby skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z jej żądaniem.

W konsekwencji, w dniu 21 stycznia 2026 r., Zastępca Wójta – pan Przemysław Bęben, legitymując się stosownym pełnomocnictwem, zapoznał się z całością akt sprawy i sporządził fotokopie wybranych dokumentów. Przedsiębiorstwo nie skorzystało, w wyznaczonym terminie, z uprawnień wynikających z art. 10 § 1 Kpa.

Pismem z dnia 26 stycznia 2026 r. Wójt podjął dalszą, szeroką polemikę w sprawie, podtrzymując zarzuty i wnioski przedstawione w odwołaniu.

Ponadto w dniu 26 stycznia 2026 r. wpłynął do akt sprawy wniosek Wójta „o niezwłoczne zawieszenie postępowania odwoławczego z urzędu” datowany na 23 stycznia 2026 r. W związku z tym, że obowiązującemu porządkowi prawnemu nie jest znana instytucja „wniosku o zawieszenie postępowania odwoławczego z urzędu”, został on potraktowany przez organ II instancji jako wniosek o zawieszenie postępowania odwoławczego, złożony w trybie art. 98 § 1 Kpa. Wójt poczynił starania o zawieszenie postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie do czasu zakończenia innych, licznych, wielowymiarowych i długotrwałych sporów ze Spółką, już po raz drugi – pierwszy wniosek Wójta o zawieszenie i sposób jego rozpatrzenia przez Prezesa PGW WP i WSA w Warszawie opisano powyżej.

Obecna (identyczna) próba odwołania zakończenia sprawy została podjęta również tuż przed wydaniem ostatecznej decyzji.

W rezultacie, pismem z dnia 26 stycznia 2026 r., organ II instancji wezwał Spółkę do zajęcia stanowiska, czy nie sprzeciwia się zawieszeniu niniejszego postępowania odwoławczego na wniosek innej strony (Wójta), na podstawie art. 98 § 1 Kpa.

W odpowiedzi datowanej na 27 stycznia 2024 r. (złożonej w dniu 28 stycznia 2026 r. – eDoręczenia) Spółka poinformowała, że sprzeciwia się zawieszeniu postępowania odwoławczego na wniosek Wójta z dnia 23 stycznia 2026 r., dodając: (...) *żadne przesłanki do zawieszenia postępowania z urzędu opisane w art. 97 § 1 pkt 4 KPA, nie powstały, a samo zawieszenie postępowania w istocie zagrażałoby interesowi społecznemu.*

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z dnia 29 stycznia 2026 r., KWT.70.1.19.2025, Prezes PGW WP odmówił zawieszenia postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie na wniosek Wójta, a więc na podstawie art. 98 § 1 Kpa, wskazując dodatkowo, że nie znalazł podstaw do zawieszenia tego postępowania również z urzędu na mocy art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, w oparciu o okoliczności podane przez Wójta we wniosku, gdyż nie stanowią one zagadnienia wstępnego w niniejszej sprawie w rozumieniu cytowanego przepisu.

Stworzyło to ostatecznie warunki procesowe do wydania niniejszej decyzji.

Uwzględniając fakt, że organ odwoławczy bada zaskarżoną decyzję pod kątem jej legalności oraz, że nie jest związany zarzutami zawartymi w odwołaniu, Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (dalej Prezes PGW WP, organ odwoławczy lub organ II instancji) zważył co następuje:

Aktem prawnym regulującym wydawanie decyzji zatwierdzających taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Szczegółowe sposoby określania taryf wskazuje rozporządzenie taryfowe (rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków; Dz.U. z 2022 r. poz. 1074), na którego podstawie odbywa się również odpowiednia ich ocena przez organ regulacyjny. Zgodnie z art. 24b-24e i art. 24f ust. 1 uzwzwoś organ regulacyjny ocenia projekt taryfy pod względem zgodności z przepisami uzwzwoś oraz przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, analizuje zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej, w tym marżę zysku oraz weryfikuje koszty przedsiębiorstwa pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen. W wyniku pozytywnie przeprowadzonej oceny wniosku taryfowego organ regulacyjny w decyzji administracyjnej orzeka o zatwierdzeniu taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (art. 24c ust. 2 uzwzwoś). Jeżeli zaś wynik oceny wniosku taryfowego jest negatywny, organ regulacyjny odmawia, w drodze decyzji, zatwierdzenia taryfy oraz nakłada obowiązek w tej decyzji, w terminie w niej określonym, na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne przedłożenia poprawionego projektu taryfy, o którym mowa w art. 24b ust. 4 pkt 1, lub poprawionego uzasadnienia, o którym mowa w art. 24b ust. 4 pkt 2, wskazując elementy projektu taryfy lub uzasadnienia wymagające poprawienia. Jak wskazał WSA w Warszawie w wyroku z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 3016/22, LEX nr 3588325:

Uzasadnienie ekonomiczne cen i stawek opłat organ regulacyjny bada pod kątem niezbędności ich podnoszenia ze względu na przedstawione we wniosku warunki ekonomiczne wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej, a celem tego działania organu jest zapewnienie ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen. Rolą organu regulacyjnego w świetle brzmienia art. 24c ust. 1 pkt 2 uzwzwoś jest więc

weryfikacja wykazanych przez wnioskodawcę warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej, w zakresie ich wpływu na ceny i stawki opłat zawarte w projekcie taryfy. Jeżeli wynik badania wniosku o zatwierdzenie taryfy jest pozytywny, organ regulacyjny zatwierdza taryfę w drodze decyzji (art. 24c ust. 2 uzzwoś), natomiast jeżeli wynik ten jest negatywny organ wydaje decyzję odmowną, w której nakłada obowiązek przedłożenia w określonym terminie poprawionego projektu taryfy lub poprawionego uzasadnienia (art. 24c ust. 3 ustawy uzzwoś).

Decyzje wydawane w tym przedmiocie przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej poddawane są kontroli w procesie odwoławczym, którą sprawuje Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie i stosuje przy tym art. 138 Kpa, regulujący rodzaje decyzji odwoławczych. Zatem w postępowaniu odwoławczym organ II instancji będzie miał kompetencje merytoryczno-reformacyjne oraz kompetencje kasatoryjne. Po rozpoznaniu kwestii będącej przedmiotem zaskarżonej decyzji organ II instancji, w przypadku gdy: jego rozstrzygnięcie będzie pokrywało się z rozstrzygnięciem organu I instancji – utrzyma w mocy zaskarżoną decyzję; rozstrzygnięcie to nie będzie pokrywało się z rozstrzygnięciem organu I instancji – uchyli zaskarżoną decyzję i wyda decyzję rozstrzygającą odmiennie kwestię, będącą przedmiotem odwołania; gdy natomiast wystąpią przesłanki określone w art. 138 § 2 Kpa – uchyli zaskarżoną decyzję i przekaże sprawę do ponownego rozpoznania organowi I instancji.

W wyniku złożenia odwołania organ jest zobowiązany ponownie merytorycznie rozpatrzyć sprawę, w tym w zakresie zarzutów sformułowanych w odwołaniu. Należy odwołać się do szczególnej roli nadanej organowi regulacyjnemu ustawą z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017, poz. 2180). Mocą ww. nowelizacji Dyrektorowi Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie powierzona została funkcja organu regulacyjnego, zaś jego rolą jest zapewnienie weryfikacji i zatwierdzanie taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków pod kątem ich zgodności z przepisami prawa, mając na względzie w szczególności ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Powyższa zmiana, jak wynika z uzasadnienia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw, podyktowana była koniecznością ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat za usługi przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych czy też przed systematycznym wzrostem cen. Należy przypomnieć, że w trakcie procesu taryfikacji interesy odbiorców usług wymagają szczególnej ochrony realizowanej przez organy regulacyjne, co w przypadku wniesienia odwołania od decyzji winno być także weryfikowane przez organ odwoławczy.

Podstawowe obowiązki regulatora w postępowaniu taryfowym, prowadzonym na podstawie art. 24b uzzwoś, reguluje art. 24c ust. 1 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem organ regulacyjny, w terminie 45 dni od dnia otrzymania wniosku:

- 1) ocenia projekt taryfy oraz jej uzasadnienie pod względem zgodności z:
 - a. przepisami uzzwoś,
 - b. przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne;
- 2) analizuje zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej, w tym marżę zysku, oraz weryfikuje koszty, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1, pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

Z ust. 2 i 3 art. 24c uzzwoś wynika, że jeżeli wynik oceny, weryfikacji lub analizy, o których mowa powyżej, jest pozytywny, organ regulacyjny zatwierdza taryfę w drodze decyzji. Jeżeli natomiast wynik tej oceny, weryfikacji lub analizy jest negatywny, regulator odmawia, w drodze decyzji, zatwierdzenia taryfy

oraz nakłada obowiązek w tej decyzji, w terminie w niej określonym, na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne przedłożenia poprawionego projektu taryfy lub poprawionego jej uzasadnienia, wskazując elementy projektu taryfy lub uzasadnienia wymagające poprawienia.

Podążając za, w pełni akceptowanymi w niniejszej sprawie przez organ odwoławczy, wytycznymi wskazanymi w przywołanym wyżej wyroku NSA z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1223/23, należy dodatkowo wyjaśnić, że **celem postępowania taryfowego jest zatwierdzenie zaproponowanej taryfy**. Brzmienie przepisu art. 24c ust 1 pkt 2 uzzwoś, nie ogranicza jednak roli organu do formalnego sprawdzenia kompletności wniosku. Przepis ten wskazuje, że organ ten ma prawo do żądania od wnioskodawcy przedstawienia określonych danych oraz właściwego uzasadnienia przyjętych rozwiązań zaproponowanych w projekcie taryfy. To na wnioskodawcy ciąży właściwe uzasadnienie taryfy, natomiast rolą organu jest jej weryfikacja. Zadaniem wnioskodawcy jest też taka konstrukcja wniosku, w którym zaproponowane ceny i stawki opłat będą należycie uzasadnione. Dlatego organ może domagać się od wnioskodawcy udzielenia wyjaśnień dotyczących kalkulacji i celowości ponoszonych kosztów mających wpływ na proponowaną wysokość taryfy.

W świetle przepisu art. 24c ust 1 i 3 uzzwoś organ zobowiązany jest do wydania decyzji administracyjnej oceniającej zasadność kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców, celowość zmian warunków ekonomicznych oraz zgodność wniosków taryfowych i uzasadnienia z przepisami uzzwoś oraz rozporządzenia - kierując się przy tym podstawową zasadą ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen. Organ analizując wniosek jest zatem zobowiązany do rozważenia, na pozór sprzecznych interesów. Z jednej strony analizuje zasadność nowych taryf w świetle ekonomicznego działania i funkcjonowania przedsiębiorstwa, z drugiej zaś stoi na straży ochrony interesów odbiorców. Analiza wniosku taryfowego dokonywana przez organ musi dokonywać się z uwzględnieniem obowiązków nałożonych przez uzzwoś na podmioty odpowiedzialne za dostarczenie wody i odprowadzające ścieki, w szczególności na art. 5 tej ustawy, który wskazuje na obowiązek posiadania odpowiednich zasobów materiałowych do prowadzenia działalności, jak i obowiązek zapewnienia odpowiedniej kontroli jakości wody. Jednocześnie art. 2 ust. 2 uzzwoś definiuje pojęcie „niezbędne przychody” - wartość przychodów w danym roku obrachunkowym, zapewniających ciągłość zbiorowego zaopatrzenia w wodę odpowiedniej jakości i ilości i zbiorowego odprowadzania ścieków, które przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno osiągnąć na pokrycie uzasadnionych kosztów, związanych z ujęciem i poborem wody, eksploatacją, utrzymaniem i rozbudową urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, oraz osiągnięciem zysku. Przesłanki te wymuszają na organie regulacyjnym podjęcie stosownych działań, które nie polegają tylko na kontroli kompletności złożonego wniosku. Analiza dokonywana przez organ musi być dokonana w sposób zgodny z przepisami uzzwoś. Organ jest uprawniony, wręcz zobowiązany, do oceny czy przedstawione mu do zatwierdzenia taryfy są zgodne z prawem, w tym w zakresie, o którym mowa w art. 20 ust. 4 tej ustawy.

Kompetencja przyznana organowi we wskazanym przepisie art. 24c ust. 1 uzzwoś umożliwia mu ochronę interesów odbiorców usług świadczonych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, zapobiegając nadmiernemu i nieuzasadnionemu wzrostowi cen za te usługi.

Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne z zasady finansuje swoją działalność z uzyskiwanych opłat za usługi, ujętych w obowiązującej taryfie. Opłaty te, jak wynika z postanowień art. 20 ust. 2 i 4 uzzwoś, przedsiębiorstwo określa na podstawie niezbędnych przychodów, do których w szczególności należą zaksięgowane koszty usług z roku poprzedniego z uwzględnieniem ich planowanych zmian, zmiany warunków ekonomicznych, wielkości i warunków świadczenia usług oraz koszty wynikające z planowanych wydatków inwestycyjnych, na podstawie wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych będących w posiadaniu przedsiębiorstwa (art. 21 ust. 1 uzzwoś).

Zgodnie z § 3 pkt 1 rozporządzenia przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne opracowuje taryfę w sposób zapewniający:

- a. uzyskanie niezbędnych przychodów,
- b. ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat,
- c. eliminowanie subsydiowania skrośnego,
- d. motywowanie odbiorców usług do racjonalnego korzystania z wody i ograniczania zanieczyszczenia ścieków,
- e. łatwość obliczania i sprawdzania cen i stawek opłat.

Wskazany przepis nakłada na podmiot przygotowujący taryfę obowiązek kierowania się wszystkimi wskazanymi w nim przesłankami, są one równoważne i taryfa ma spełniać je wszystkie łącznie, a rolą organu regulacyjnego jest kontrola złożonego wniosku i zaproponowanych taryf pod kątem ich zgodności z przepisami prawa, mając na względzie w szczególności ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Bezsporne jest, że pomijając ewentualną zawinioną przez przedsiębiorstwo niegospodarność, taryfa powinna zapewnić rentowność w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Z drugiej jednak strony ma zapewnić również ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat.

Stosownie do art. 27c ust. 1 uzwóz do postępowania przed organem regulacyjnym mają zastosowanie przepisy Kpa. Oznacza to, że organ taki ma prawo do podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej wyrażoną w art. 7 Kpa oraz jest zobowiązany w oparciu o art. 77 § 1 Kpa w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Art. 27b ust. 1 uzwóz stanowi z kolei, że w celu wykonywania zadań określonych w ustawie organ regulacyjny może wzywać przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, odbiorcę usług lub gminę, w wyznaczonym terminie nie krótszym niż 7 dni, do przekazywania informacji lub dokumentów niezbędnych do wykonywania tych zadań. Prawidłowa realizacja, określonej w art. 80 Kpa, zasady swobodnej oceny materiału dowodowego wymaga uprzedniego zgromadzenia pełnego materiału dowodowego. Od przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych można oczekiwać i wymagać należytej staranności przy realizacji swoich obowiązków procesowych, jednakże nie muszą one orientować się doskonale we wszystkich zawiłościach postępowania taryfowego. W związku z tym ustawodawca przewidział szczególną rolę organu regulacyjnego, który – realizując zasady zaufania do władzy publicznej (art. 8 § 1 Kpa) i informowania stron (art. 9 Kpa) – powinien być odpowiedzialnym gospodarzem tego postępowania, a więc m.in. kompetentnie informować strony o wszystkich aspektach prawnych i faktycznych mających wpływ na rozpatrzenie ich wniosków taryfowych oraz kierować tym postępowaniem (w tym wyznaczać prawidłowo, jednoznacznie i klarownie zakres potrzeb dowodowych), tak aby przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne – mając na uwadze szybko i stale zmieniające się warunki prowadzenia działalności – mogło sprawnie wszelkie braki dowodowe uzupełnić. Wydając decyzję kończącą postępowanie należy z kolei pamiętać, że stosownie do art. 107 § 3 Kpa, uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Oznacza to, że – z zachowaniem opisanych wyżej zasad przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego – organ I instancji był zobligowany w pierwszej kolejności właściwie ocenić projekt taryfy pod względem zgodności z przepisami uzwóz oraz przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, przeanalizować zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej, w tym marżę zysku oraz zweryfikować koszty przedsiębiorstwa pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów

odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen (art. 24c ust. 1 pkt 1 i 2 uzwg.). W przypadku, gdyby załączony do wniosku materiał dowodowy nie był pełny lub wystarczający w tym zakresie, regulator winien był dążyć do jego uzupełnienia przy współpracy ze Stroną, którą należało wezwać do należytego i kompletnego udokumentowania wszystkich okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Na etapie wydawania decyzji zamykającej pierwszoinstancyjne postępowanie administracyjne Dyrektor RZGW zobowiązany był właściwie, z uwzględnieniem m.in. art. 107 § 3 Kpa, kwestie te w sposób pełny i przekonujący uzasadnić, w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego.

Dyrektor RZGW w Rzeszowie wszystkim tym obowiązkom sprostał w niniejszej, bardzo skomplikowanej sprawie, która nie tylko niosła ze sobą złożony ładunek merytoryczny i proceduralny, ale też utrudniona była z powodu znacznego stopnia uwikłania obu stron we wzajemny, długotrwały i wielopłaszczyznowy konflikt. Przejawiało się to nie tylko w daleko ponadprzeciętnej aktywności obu stron we wzajemnym zwalczaniu swoich argumentów i podważaniu dowodów oraz wyjaśnień w każdym najmniejszym aspekcie i na każdym etapie sprawy, lecz także nawet w nadużywaniu prawa do korzystania ze środków zaskarżenia, które wykorzystywano zawsze, lecz nie tylko wówczas, gdy przewidywały to obowiązujące przepisy (co jest bezspornie prawem każdej strony), lecz nawet wtedy, gdy przepisy nie przewidywały prawa zaskarżenia. Analiza całokształtu materiału dowodowego niniejszej sprawy ujawniła, że – mimo specyficznych warunków jej prowadzenia – była ona procedowana przez organ I instancji w zgodzie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego, a także ustawy zzwg., rozporządzenia taryfowego i ustawy – Prawo wodne. Organ regulacyjny także skrupulatnie wypełnił wszystkie zalecenia, wytyczne i wskazówki co do dalszego kierunku procedowania w sprawie, które organ II instancji zawarł i szczegółowo opisał w ostatecznej i prawomocnej (niepodważonej przez sądy administracyjne w żadnym aspekcie) decyzji z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, a nawet daleko wykroczył poza te wytyczne, kierując się zarówno własną analizą dowodów, jak i zarzutami i zastrzeżeniami Wójta, które organ ten zgłaszał w toku sprawy. Pozwoliło to regulatorowi zebrać cały wymagany materiał dowodowy, wyjaśnić wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne oraz wydać na tej podstawie prawidłowe rozstrzygnięcie.

Na tym tle, a także mając na uwadze zawarty w odwołaniu postulat Wójta co do zasadności uchylecia decyzji organu I instancji w całości i przekazania mu sprawy do ponownego rozpatrzenia (co miałoby nastąpić po raz drugi z rzędu, po dwóch latach rozpatrywania sprawy nie tylko przez organ regulacyjny, ale też Prezesa PGW WP i sądy administracyjne obu instancji) organ II instancji popiera w niniejszej sprawie stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 7 listopada 2025 r., sygn. akt V SA/Wa 2982/25, wyjaśnił co następuje:

(...) zasadą jest, iż organ odwoławczy wydaje rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, co zgodnie z treścią art. 138 § 1 kpa następuje przez wydanie rozstrzygnięcia merytorycznego. Natomiast odstępstwem od tej ogólnej zasady jest, wynikające z art. 138 § 2 kpa, uprawnienie organu odwoławczego do wydania decyzji kasacyjnej. Rozstrzygnięcie kasacyjne organu odwoławczego powinno mieć wyjątkowy charakter, gdyż zgodnie z ustanowioną w art. 15 kpa zasadą dwuinstancyjności, każda sprawa administracyjna winna podlegać dwukrotnemu merytorycznemu rozstrzygnięciu, przez dwa różne organy administracji publicznej. Skuteczne wniesienie odwołania przenosi na organ II instancji ciężar ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej. (...) organ odwoławczy może wydać decyzję kasacyjną jedynie wówczas, gdy organ I instancji z powodu naruszenia przepisów postępowania w ogóle nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego albo przeprowadził je w taki sposób, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. To organ odwoławczy ma podjąć wszelkie, oczywiście możliwe kroki, do merytorycznego załatwienia sprawy, a nie uwalniać się od obowiązku orzekania przekazaniem sprawy organowi pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe rozważania należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie absolutnie nie zaistniała

sytuacja prawna wyczerpująca dyspozycję art. 138 § 2 Kpa. W żadnym razie nie można stwierdzić, że organ I instancji nie przeprowadził postępowania w ogóle. W toku sprawy i dwóch lat procedowania zgromadzono 10 tomów akt, kilkukrotnie od stron pozyskano materiał dowodowy i wyjaśnienia. Znaczna część materiału dowodowego (całość ówczesnie zebranego) podlegała też skrupulatnej analizie organu II instancji w zakresie m.in. braków dowodowych i zaniechań regulatora, czemu organ ten dał wyraz w decyzji z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, wskazując precyzyjnie kierunek dalszego procedowania przez regulatora, a także podając wytyczne i wskazówki w tym zakresie. Organ regulacyjny wzorowo wykonał tę decyzję. Organ I instancji nie dopuścił się też naruszenia przepisów postępowania, które miałyby istotny wpływ na wynik sprawy. Dyrektor RZGW, ponownie rozpatrując sprawę po wydaniu decyzji Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, nie tylko przeprowadził dodatkowe postępowanie wyjaśniające przy aktywnym udziale obu stron (względem postępowania poprzedzającego wydanie ww. decyzji organu II instancji) w zakresie szczegółowo wskazanym w wzmiankowanej decyzji organu odwoławczego, lecz daleko poza te wskazówki i wytyczne wykroczył zarówno z własnej inicjatywy, jak i na skutek aktywnej postawy Wójta w niniejszej sprawie. Pozwoliło to wyjaśnić i ustalić (przy udziale Spółki kilkukrotnie wzywanej do złożenia wyjaśnień i przedłożenia nowych dokumentów, wskutek czego zebrano kolejne kilka opastych tomów akt) wszystkie okoliczności niezbędne do prawidłowego zakończenia postępowania, w tym wszystkie aspekty, które mogłyby mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie. Nie jest rolą regulatora rozwiewanie wszystkich, nawet najmniejszych wątpliwości, które w toku postępowania z coraz większym nasileniem nasuwają się Wójtowi (Spółka określa to w swoich pismach działaniem obstrukcyjnym i trudno z tym się nie zgodzić, biorąc pod uwagę mnogość zarzutów, ich nikłe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i drobiazgowy charakter, a nade wszystko dotychczasowy przebieg postępowania, który został opisany na wstępie). Ważne bowiem są tylko te, które mają istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i dotyczą działalności taryfowej Spółki na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Wszystkie te zagadnienia organ I instancji należycie ustalił na podstawie całokształtu, zebranego w sposób kompletny, materiału dowodowego, dokładając maksimum staranności, respektując zasady postępowania administracyjnego oraz prawa obu zantagonizowanych stron. Uzasadnienie skarżonej decyzji zawiera wszystkie wymagane elementy, w tym bogatą i jasną argumentację dotyczącą ustalonego stanu faktycznego i prawnego sprawy, wykładni przepisów prawa i subsumpcji. Chociaż, przy zatwierdzaniu taryfy wod-kan. żadne przepisy nie wymagają od regulatora szczegółowego omawiania każdego z kosztów mających cenotwórczy wpływ w tej taryfie, a także wyjaśniania z jakich powodów uznał informacje i dokumenty przedkładane przez Spółkę za wiarygodne i kompletne, to organ I instancji czynność tę wykonał skrupulatnie i rzeczowo, przedstawiając na 23 stronach skarżonej decyzji wszechstronne uzasadnienie swojego stanowiska, również w zakresie poszczególnych kosztów składających się na zaplanowane przez Spółkę niezbędne przychody. Prezes PGW WP potwierdza prawidłowość ustaleń organu regulacyjnego w każdym aspekcie niniejszej sprawy, co jednoznacznie wykazała ponowna analiza, ocena i weryfikacja całokształtu materiału dowodowego przeprowadzona przez organ II instancji w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś. Tym samym – w ocenie Prezesa PGW WP – brak jest w niniejszej sprawie podstaw do przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie na podstawie art. 136 § 1 lub 2 Kpa. Wszystkie bowiem istotne okoliczności faktyczne i prawne zostały już wyjaśnione na etapie postępowania przed organem I instancji, a dodatkowo, w zakresie poruszonym przez Wójta w odwołaniu, materiał dowodowy został uzupełniony z własnej inicjatywy przez Spółkę przy piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r. (akta opisane przez Stronę jako tom IX). Wyniki tych działań organu II instancji nie potwierdzają zastrzeżeń, wątpliwości i zarzutów Wójta, które zgłosił w odwołaniu. Z tego też powodu Prezes PGW WP przyjmuje za swoją argumentację organu I instancji przedstawioną w uzasadnieniu skarżonej decyzji w zakresie poszczególnych kosztów, ich całokształtu oraz wszelkich innych okoliczności, które poruszył regulator w swojej decyzji, wykazując słuszność wydanego przez niego rozstrzygnięcia. Niecelowe jest zatem powielanie tej argumentacji w uzasadnieniu niniejszej decyzji, zwłaszcza, że obie strony postępowania (w tym Wójt) mają

doskonałą wiedzę o zawartości i treści wszystkich dokumentów, wyjaśnień i informacji zgromadzonych w niniejszej sprawie z racji tego, że regulator umożliwił im na całym etapie sprawy aktywny udział w postępowaniu wyjaśniającym i obie strony z prawa tego korzystały, nie tylko składając liczne pisma procesowe, w tym polemiczne, lecz także kilkakrotnie zapoznając się z materiałem zgromadzonym w sprawie i wykonując z niego fotokopie (w tym na etapie postępowania odwoławczego). To nie organ regulacyjny konstruuje taryfę i nie on ma obowiązek jej uzasadniania w treści decyzji ją zatwierdzającej. Jak to wyraźnie wybrzmiewa z przepisów regulujących postępowanie taryfowe, a także z orzecznictwa sądowoadministracyjnego, obowiązkiem regulatora jest dokonanie oceny, analizy i weryfikacji projektu taryfy w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwzwoś i na tej podstawie udzielenie mu aprobaty lub odmowa udzielenia tej aprobaty. Udzielenie aprobaty przedkładanemu przez przedsiębiorstwo wod-kan. projektowi taryfy nie wymaga od tego organu powielania uzasadnienia projektu taryfy w uzasadnieniu decyzji zatwierdzającej taryfę. Oczywiście jest bowiem, że zatwierdzenie taryfy oznacza, że argumentacja i dowody przedłożone w tym zakresie przez przedsiębiorstwo wod-kan. zostały uznane za wiarygodne i wystarczające do potwierdzenia prawidłowości wszystkich zawartych w tej taryfie zapisów, w tym zaproponowanych cen usług taryfowych i stawek opłat abonamentowych w kontekście przepisów aktów prawnych, które w świetle art. 24c ust. 1 uzwzwoś organ regulacyjny winien uwzględnić przy dokonywaniu tej czynności.

Na tle bardzo szczegółowych i licznych zarzutów Wójta zawartych w odwołaniu, jak i we wcześniejszych pismach, należy jeszcze raz podkreślić, że organ regulacyjny zatwierdzający taryfę nie ma obowiązku szczegółowego odnoszenia się do nich wszystkich w treści uzasadnienia decyzji zatwierdzającej taryfę. Skoro bowiem regulator uznał, że istnieją przesłanki do zatwierdzenia taryfy, to znaczy, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym wyjaśnienia, kalkulacje i dokumenty przedłożone przez Spółkę usunęły wszystkie przeszkody do jej zatwierdzenia, które stwierdzić może organ regulacyjny w ramach realizacji obowiązków wynikających z art. 24c ust. 1 uzwzwoś. Nie chodzi przy tym o szukanie pretekstu do odmowy zatwierdzenia taryfy „na siłę” i podejmowanie destrukcyjnych lub obstrukcyjnych działań zmierzających do zniweczenia przez organ regulacyjny wysiłków Wnioskodawcy, które podjął w celu realizacji obowiązku określonego w art. 24b ust. 2 uzwzwoś. Przepisy ustawy zwoś wyraźnie wskazują, że naczelnym celem postępowania taryfowego jest zatwierdzenie taryfy i wszystkie działania regulatora powinny być nakierowane na ten cel, a nie odwrotnie. Nie oznacza to oczywiście, że zasada ta obowiązuje w sposób bezwzględny i należy ją stosować pomimo braku prawidłowości taryfy w zakresie, który ustawodawca wskazał w art. 24c ust. 1 uzwzwoś, a także pomimo braku współpracy ze strony przedsiębiorstwa wod-kan., które obstaje przy rozwiązaniach sprzecznych z prawem. W niniejszej sprawie jednak Spółka podjęła pełną współpracę z organem regulacyjnym i z jego pomocą przygotowała projekt taryfy spełniający wszystkie wymagania, które stawia mu ustawodawca w przepisach ustawy zwoś, rozporządzenia taryfowego i ustawy – Prawo wodne. Materiał dowodowy nie ujawnia żadnych ważnych (mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy) wadliwości projektu taryfy i jej uzasadnienia. Dlatego nie może być akceptowane w niniejszej sprawie stanowisko Wójta, który oczekuje od organu regulacyjnego wyjaśnienia i wykazania w treści decyzji administracyjnej zatwierdzającej taryfę, każdego drobnego kosztu i aspektu funkcjonowania Przedsiębiorstwa, przy czym nie tylko na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Wykracza bowiem to w sposób oczywisty poza istotę i cel postępowania taryfowego prowadzonego w trybie zwykłym co 3 lata w przypadku każdego działającego na terenie kraju przedsiębiorstwa wod-kan. (art. 24b uzwzwoś) i poza nadane przez ustawodawcę kompetencje regulatora. Powinności i uprawnienia regulatora oraz stron postępowania taryfowego wynikają nade wszystko z przepisów określonych przez ustawodawcę, a także zależą od przedmiotu postępowania administracyjnego i charakteru rozstrzygnięcia. Jeszcze raz należy podkreślić, że w tego rodzaju sprawach obowiązkiem regulatora jest przeprowadzenie oceny, analizy i weryfikacji projektu taryfy i jej uzasadnienia (wraz z całokształtem związanego z nimi materiału dowodowego) w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwzwoś, dotyczącym okoliczności, które

mają wpływ istotny, a nie „jakikolwiek”, „nikły” lub „żaden” na rozstrzygnięcie sprawy. Na marginesie można zauważyć, że akta niniejszej sprawy liczą 10 tomów akt i co najmniej kilka tysięcy kart dokumentów (nie licząc akt cyfrowych lub na nośnikach elektronicznych, w tym wielu tysięcy faktur), a dotyczą działalności taryfowej przedsiębiorstwa wod-kan. na terenie gminy, która posiada zaledwie kilkuset odbiorców usług. Gdyby ten stopień szczegółowości rozpatrywania sprawy i zakres gromadzenia dokumentów, jaki miał miejsce w niniejszej sprawie, przełożyć na o wiele bardziej złożone i skomplikowane sprawy taryfowe, dotyczące działalności wod-kan. na terenie największych miast w Polsce lub działalności największych przedsiębiorstw wod-kan., to akta tych spraw liczyłyby co najmniej kilkaset tysięcy stron i ich rozpatrywanie byłoby niemożliwe do realizacji w ustawowych terminach lub paraliżujące całkowicie działalność regulatora, a także narażające przedsiębiorstwa wod-kan. na nieuzasadnione straty z powodu nieuzasadnionej oraz intencjonalnie przesadnej szczegółowości procedowania, uniemożliwiającej im realizację obowiązku ustawowego w postaci uzyskiwania co 3 lata aprobaty regulatora dla przygotowanych przez te przedsiębiorstwa taryf wod-kan. Należy zawsze mieć na uwadze zasadę proporcjonalności, która przejawia się m.in. w zachowaniu równowagi między zasadą praworządności, a także celem i istotą postępowania taryfowego, a prawami stron do wskazywania zakresu swoich „wątpliwości” z obarczaniem regulatora obowiązkiem ich wyjaśnienia w niekończącym się postępowaniu administracyjnym. Nie można także wymagać, by decyzja administracyjna zatwierdzająca taryfę w swoim uzasadnieniu miała zawierać rozważania na temat każdego najmniejszego szczegółu działalności taryfowej przedsiębiorstwa wod-kan. Prezes PGW WP popiera stanowisko WSA w Warszawie zawarte w cytowanym wyżej wyroku z dnia 7 listopada 2025 r., sygn. akt V SA/Wa 2982/25, że:

*(...) uzasadnienie **winno odzwierciedlać i być dostosowane do** rodzaju danego postępowania administracyjnego, określonych przez ustawodawcę powinności i uprawnień organu administracji i stron postępowania oraz **przede wszystkim charakteru rozstrzygnięcia**. To zaś oznacza, że rozliczne organy administracji publicznej, tak samo zobowiązane do stosowania art. 107 § 3 kpa, rozstrzygając odrębne przedmiotowo sprawy, sporządzają inne uzasadnienia.*

*W kontekście powyższego należy w pierwszej kolejności zauważyć, że na podstawie art. 24c ust. 2 uzzwoś organ regulacyjny zatwierdza taryfę w drodze decyzji, jeżeli wynik oceny, weryfikacji lub analizy jest pozytywny. „Zatwierdzać” to „nadać czemuś moc prawną lub uczynić coś obowiązującym”, „oficjalnie zgodzić się na zajęcie przez kogoś jakiegoś stanowiska” (Słownik Języka Polskiego: <https://sjp.pwn.pl/>) czy też „uznawać coś za obowiązujące i zgodne z prawem” (Wielki Słownik języka Polskiego: <https://wsjp.pl/>). **Regulator nie sporządza, nie określa ani nie ustala taryfy.** To jest przede wszystkim zadanie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, które dla przygotowanej przez siebie taryfy, musi uzyskać **aprobatę organu regulacyjnego**. (...) Zadaniem organu regulacyjnego jest z kolei ocena projektu taryfy i jego uzasadnienia (pod względem zgodności z przepisami uzzwoś i Prawa wodnego) oraz analiza zmiany warunków ekonomicznych wykonywania gospodarczej, świadczeniem przez w tym usług, poprzedniej taryfy, ustalonych na podstawie ewidencji księgowej, z uwzględnieniem planowanych zmian tych kosztów w okresie obowiązywania taryfy, pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen (art. 24c ust. 1 uzzwoś). W celu wykonania powyższych zadań organ regulacyjny może wzywać przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, do przekazania w wyznaczonym terminie niezbędnych informacji lub dokumentów (art. 27b ust. 1 uzzwoś). Wymaga zauważenia, że taryfa stanowi załącznik i integralną część decyzji o jej zatwierdzeniu. Taryfa zawiera ogromną ilość pozycji, opisowych i liczbowych (w sprawie około tysiąca, zawartych w formie tabelarycznej i opisie wyrazowym). **Nie sposób oczekiwać, i nie ma też ku temu wyraźnego przepisu prawa, aby zatwierdzając taryfę organ regulacyjny miał obowiązek przedstawienia w decyzji szczegółowego uzasadnienia dla uznania poszczególnych pozycji za prawidłowe, powielającego w zasadzie dane z uzasadnienia***

taryfy, załączonych dokumentów oraz wyjaśnień przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, obejmujące często kilkaset stron. (...) Nie ma też przepisu, który zobowiązywałby organ regulacyjny do wskazania z jakiego powodu przyjął i uznał wyjaśnienia przedsiębiorstwa wobec kwestii wcześniej budzących jego zastrzeżenia. (...) Wszak po to kieruje się wezwanie do udzielenia wyjaśnień, aby rozwiązać wątpliwości i podjąć decyzję, tj. zatwierdzić albo odmówić zatwierdzenia taryfy. Skoro Dyrektor ostatecznie zatwierdził taryfę, to raczej oczywiste jest, że wyjaśnienia skarżącej uznał za przekonujące.

Na tym tle należy stwierdzić, że – po przeanalizowaniu akt sprawy i zbadaniu treści wniesionego odwołania – organ odwoławczy potwierdza prawidłowość rozstrzygnięcia skarżonej decyzji. Utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji oznacza w szczególności utrzymanie w mocy jej podstawowego, koniecznego elementu, jakim jest rozstrzygnięcie, bowiem to w rozstrzygnięciu (osnowie) decyzji organ pierwszoinstancyjny wyraził swoją wolę. W przypadku takiego rozstrzygnięcia organ utrzymujący w mocy zaskarżony akt może jednocześnie uzupełnić samo uzasadnienie decyzji lub inaczej rozłożyć jego akcenty, bądź nawet oprzeć swoją decyzję na innych przesłankach.

Jak wskazano na wstępie, do 21 maja 2024 r. Przedsiębiorstwo realizowało jedną, wspólną taryfę na całym terenie jego działalności wod-kan. (gminy: Ciężkowice, Ryglice, Tuchów i Rzepiennik Strzyżewski). Jednakże już 28 lutego 2022 r. podjęło opisane wyżej działania zmierzające do skrócenia okresu obowiązywania taryfy zatwierdzonej decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, na terenie gmin Ciężkowice, Ryglice, Rzepiennik Strzyżewski i Tuchów, **w części** dotyczącej gminy Rzepiennik Strzyżewski oraz zatwierdzenia taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat. Działania te okazały się z przyczyn proceduralnych nieskuteczne, aczkolwiek w toku rozpatrywania wniosku skróceniowego ani organy administracji ani sądy administracyjne nigdy nie zakwestionowały konieczności wydzielania działalności wod-kan. Spółki na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski do odrębnej taryfy. Również w toku procedur przeprowadzanych w zwykłym trybie (art. 24b uzzwoś) Spółka zdecydowała się na podzielenie swojej działalności wod-kan. na dwie taryfy, co opisano na wstępie. Jak bowiem informuje Wnioskodawca w zatwierdzonej skarżoną decyzją taryfie:

Ze względu na istotne zmiany warunków ekonomicznych świadczenia usług wodociągowo-kanalizacyjnych w obrębie jednej z gmin, tj. Rzepiennik Strzyżewski została podjęta decyzja o przygotowaniu odrębnych wniosków taryfowych dla gminy Rzepiennik Strzyżewski i drugiego wspólnego dla pozostałych gmin tj. Ciężkowice, Ryglice, Tuchów. Podstawą wprowadzenia nowego modelu obszarowego taryfikacji usług jest Uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 29 listopada 2023 r. nr 5/XI/2023.

Kluczowym argumentem przemawiającym za tym modelem jest zmiana warunków ekonomicznych świadczenia usług poprzez nieoczekiwane i nieplanowane wcześniej uchylene Uchwałą Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski NR XXVni/269/2021 z dnia 26 listopada 2021 r. zwolnienia z podatku od nieruchomości instalacji służących do oczyszczania ścieków w tym sieci kanalizacyjnych i oczyszczalni oraz sieci wodociągowych i stacji uzdatniania wody, które obowiązywało na podstawie Uchwały Nr XXV/177/2020 z dnia 26 listopada 2020 r. Stanowi to istotny element różnicujący koszty prowadzonej działalności zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, gdyż na terenie na terenie trzech pozostałych gmin nieprzerwanie funkcjonuje zwolnienie z podatku od nieruchomości.

Jak wynika z uzasadnienia taryfy (m.in. str. 51) wydzielanie działalności wod-kan. Spółki na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski do odrębnej taryfy spowodowało, iż zarówno sama taryfa, jak i zaproponowany w niej poziom cen usług taryfowych znacząco różni się nie tylko od taryfy obecnie obowiązującej, lecz także nowej taryfy, która zaczęła obowiązywać na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów w 2024 r.

Spowodowane jest to przede wszystkim powstaniem obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości wyłącznie na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Wcześniej podatek ten nie występował na terenie żadnej z gmin (co było warunkiem uzyskania dotacji), a i obecnie nie występuje na terenie gmin Ryglice i Tuchów, zaś przez gminę Ciężkowice jest rekompensowany Spółce w całości, przez co nie jest wliczany do kosztów cenotwórczych w działalności na terenie tych trzech gmin. Inna jest sytuacja w tym zakresie na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Ponadto w wyniku intensywnej działalności inwestycyjnej Spółki na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, powstała infrastruktura wod-kan. znacznej wartości, lecz ze względu na stosunkowo rozproszoną zabudowę (charakterystyczną dla gmin wiejskich) oraz trudne ukształtowanie terenu, w gminie tej nie występują wysokie wskaźniki RLM w przeliczeniu na 1 km bieżącej sieci. W przypadku sieci kanalizacyjnej występuje relatywnie duża (w stosunku do liczby odbiorców) ilość przepompowni ścieków, stąd też wymiar podatków od nieruchomości od sieci i infrastruktury wod-kan. jest wysoki. Wysokość uiszczanego na rzecz gminy Rzepiennik Strzyżewski podatku od nieruchomości stanowi aż **30,38%, 30,50%, 31,96%** (woda) i **23,25%, 23,31%, 25,61%** (ścieki) całości niezbędnych przychodów mających cenotwórczy wpływ w projektowanej taryfie w kolejnych trzech 12-miesięcznych okresach jej obowiązywania. Obok jednak tego, występującego tylko na terenie ww. gminy, kosztu, na zróżnicowanie cen usług na terenie tej gminy względem pozostałych gmin, na terenie których Spółka prowadzi działalność taryfową, mają wpływ indywidualne koszty dotyczące rat kapitałowych ponad wartość amortyzacji od zaciągniętych kredytów, a także (w mniejszym stopniu) amortyzacji. W poprzedniej taryfie koszty te były „uśrednione” przez co obciążały wszystkich odbiorców usług taryfowych Spółki, w tym odbiorców usług z terenu gmin Ryglice, Tuchów i Ciężkowice, które same albo zwolniły Spółkę na swoim terenie z podatku od nieruchomości (Ryglice, Tuchów) albo go w całości rekompensują Wnioskodawcy (Ciężkowice). Prowadziło to do sytuacji, w której władze gminy Rzepiennik Strzyżewski, w odróżnieniu od innych gmin obciążyły Spółkę dodatkowym, bardzo istotnym kosztem (odpowiadającym za niemal 1/3 proponowanej w taryfie ceny wody i 1/4 ceny ścieków), który był pokrywany w zdecydowanej większości przez odbiorców usług z terenu pozostałych gmin (udział gminy Rzepiennik Strzyżewski w wolumenie sprzedaży jest zaledwie kilkuprocentowy). Utrzymanie tego stanu rzeczy byłoby jaskrawym przejawem niedopuszczalnego subsydiowania skrośnego.

Na tym tle Prezes PGW WP podtrzymuje w całej rozciągłości stanowisko organu I instancji, a także stanowisko własne, jakie zajął w tym przedmiocie w decyzji z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, że nietrafne jest, prezentowane na przestrzeni całego postępowania, stanowisko Wójta o niedopuszczalności wyłączenia działalności wod-kan. Spółki na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski do odrębnej taryfy.

Rozwijając powyższe należy podnieść, że funkcjonowanie poprzedniej taryfy (zatwierdzonej decyzją Dyrektora RZGW w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gmin Ciężkowice, Ryglice, Rzepiennik Strzyżewski i Tuchów, na okres 3 lat, a zatem dotyczącej wszystkich odbiorców usług taryfowych Spółki), uzasadnione było realizacją zadań własnych i kolejnych wspólnych celów inwestycyjnych gmin Ciężkowice, Ryglice, Rzepiennik Strzyżewski i Tuchów w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, do których realizacji gminy powołały Spółkę Komunalną „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. z siedzibą Tuchowie na mocy stosownej umowy. Do celów inwestycyjnych należał m.in. międzygminny projekt z 2010 r. „Uporządkowanie gospodarki wodno-ściekowej zlewni rzeka Biała w ramach programu „Czysty Dunajec”” oraz projekt z 2017 r. „Budowa sieci wodociągowej i kanalizacji w msc. Olszyny”). Nie jest w kompetencji organu orzekającego rozstrzyganie wielopłaszczyznowych sporów między ww. gminami, czy między gminami, a Spółką, wynikających z właściwej lub niewłaściwej realizacji przez którąkolwiek z gmin, będących współnikami Spółki, przedmiotowej umowy oraz późniejszych umów wsparcia. Należy jednak zauważyć, że z treści projektu taryfy wynika, że mocą Uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 29 listopada 2023 r., nr 5/XI/2023, wspólnicy Spółki postanowili o wprowadzeniu na obszarze działania Spółki nowego modelu taryfikacji usług z zakresu zbiorowego

zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie działania Przedsiębiorstwa. Realizując tę uchwałę Spółka przygotowała dwa odrębne wnioski do właściwych organów regulacyjnych za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, obejmujące cały obszar działalności taryfowej Wnioskodawcy. Jeden jest przedmiotem rozpatrywania w niniejszej sprawie i dotyczy tylko terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski, drugi został rozpatrzony decyzją Dyrektora RZGW w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 16 maja 2024 r., K.RZT.70.17.2024, zatwierdzającą taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów na okres 3 lat. Przyczyny podjęcia Uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 29 listopada 2023 r., nr 5/XI/2023, i – w konsekwencji – sporządzenia przez Wnioskodawcę dwóch odrębnych wniosków w zakresie wyżej wskazanym, szeroko wyjaśniło Przedsiębiorstwo w projekcie taryfy w rozdziale *Informacje ogólne* (co jest spójne również z jeszcze szerszymi informacjami Burmistrzów Tuchowa i Ryglic, zawartymi w piśmie z dnia 9 lutego 2024 r. „zawiadomienie o możliwości wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej”) i – w ocenie organu II instancji – celowe jest ich przytoczenie dla potrzeb analizy omawianego zagadnienia:

Kluczowym argumentem przemawiającym za tym modelem jest zmiana warunków ekonomicznych świadczenia usług poprzez nieoczekiwane i nieplanowane wcześniej uchylene Uchwałą Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski NR XXVIII/269/2021 z dnia 26 listopada 2021 r. zwolnienia z podatku od nieruchomości instalacji służących do oczyszczania ścieków w tym sieci kanalizacyjnych i oczyszczalni oraz sieci wodociągowych i stacji uzdatniania wody, które obowiązywało na podstawie Uchwały Nr XXV/177/2020 z dnia 26 listopada 2020 r. Stanowi to istotny element różnicujący koszty prowadzonej działalności zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, gdyż na terenie na terenie trzech pozostałych gmin nieprzerwanie funkcjonuje zwolnienie z podatku od nieruchomości.

Zwolnienia przedmiotowe w tym zakresie funkcjonowały w Spółce od lat i ich utrzymanie było jednym z kluczowych założeń prognoz finansowo ekonomicznych poprzedzających liczne plany inwestycyjne, które zostały w pełni zrealizowane. W odniesieniu do sieci i infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski zwolnienie to obowiązywało od samego początku ich tworzenia. Jest to infrastruktura młoda, tworzona od podstaw w ostatnim dziesięcioleciu. Kluczowe inwestycje zostały zrealizowane przy dofinansowaniu ze środków zewnętrznych w ramach dużego projektu realizowanego w czterech gminach – udziałowcach Spółki pn. „Uporządkowanie gospodarki wodno-ściekowej zlewni rzeki Biała w ramach programu Czysty Dunajec”. W sporządzonych analizach kosztów i korzyści działań inwestycyjnych zamieszczonych w studium wykonalności założono 0% stawkę podatku od nieruchomości dla budowli i sieci związanych z infrastrukturą wodociągową i kanalizacyjną. Między innymi na tych założeniach opracowano wieloletnie prognozy taryf na zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków oraz prognozy przyszłych cen. Były one kluczowe dla ochrony przyszłych odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen wynikającym wprost z wartości zrealizowanych inwestycji. Przewidziano wówczas konsekwencje dynamicznego rozwoju, w wyniku którego powstanie infrastruktura o znacznej wartości, która to wartość będzie miała bezpośredni i istotny wpływ na przyszłe ceny usług. Świadomi tych konsekwencji Wspólnicy Spółki w 2009 r. solidarnie złożyli stosowne oświadczenia, w których: po pierwsze zobowiązali się do przekazywania w przyszłości dopłat dla odbiorców usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na poziomie wykazanym w Studium Wykonalności, a dalej w odrębnych oświadczeniach zobowiązali się do przedkładania Radom swoich Gmin projektów uchwał w sprawie zwolnienia z podatku od nieruchomości instalacji służących do oczyszczania ścieków w tym sieci kanalizacyjnych i oczyszczalni ścieków oraz sieci wodociągowych wraz ze stacjami uzdatniania. Zarząd Spółki niezwłocznie po powzięciu informacji o cofnięciu zwolnienia podatkowego w dwóch gminach, tj. Rzepiennik Strzyżewski i Ciężkowice poinformował przedstawicieli Rad Gmin

o powyższych zobowiązaniach oraz o konsekwencjach związanych ze zmianami cen wynikającymi z powstałego obowiązku podatkowego. Zarząd przedstawił konsekwencje dla całej Spółki, również dla klientów z terenu gmin, w których utrzymane zostało zwolnienie podatkowe w sytuacji, w której Spółka musiałaby ponosić koszty podatkowe, a jednocześnie funkcjonowałaby nadal wspólna, ujednolicona taryfa. Wobec faktu, że prowadzone wielotorowo działania Zarządu Spółki w celu przywrócenia funkcjonującego nieprzerwanie od wielu lat zwolnienia z podatku od nieruchomości nie spotkały się ze zrozumieniem Wspólnika tj. Gminy Rzepiennik Strzyżewski w imieniu których działa Wójt Gminy oraz Rada Gminy i zwolnienie to nie zostało przywrócone, Spółka opracowała wniosek o skrócenie obowiązującej taryfy i zatwierdzenie nowej odrębnej dla gminy Rzepiennik Strzyżewski.

Ani przepisy uzzwoś (w tym wskazywany przez Wójta art. 2 pkt 13 uzzwoś) i rozporządzenia taryfowego, ani ustawy Prawo wodne, jak też Kodeksu postępowania administracyjnego, nie sprzeciwiają się możliwości swobodnego kształtowania zakresu przedmiotowego wniosków taryfowych w ramach prowadzonej przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne działalności w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Kwestia ta zależy wyłącznie od uznania przedsiębiorstwa wod-kan. i treści zgłoszonego przez nie żądania inicjującego sprawę. Precyzyjne i jednoznaczne oznaczenie przedmiotu sprawy przez samą stronę z powołaniem się na konkretny przepis prawa uznać należy już za przesłankę przesądzającą, co do zasady, kwestię przedmiotu sprawy, a w konsekwencji i właściwości rzeczowej organu (por. postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 stycznia 2009 r. sygn. akt II OW 84/08, LEX nr 518249 i z dnia 5 sierpnia 2008 r. sygn. akt II OW 27/08, LEX nr 515663). Jak podkreślano wielokrotnie w orzecznictwie, w przypadku wszczęcia postępowania na wniosek strony, tylko i wyłącznie ta strona określa przedmiot swego żądania, przy czym w razie wątpliwości, co do zakresu, czy przedmiotu żądania jego uszczegółowienie należy do strony, nie zaś do sfery ocennej organu administracji (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia z dnia 5 lipca 1999 r. sygn. akt IV SA 1632/96, LEX nr 47890 i z dnia 11 czerwca 1990 r. sygn. akt I SA 367/90, ONSA 1990, nr 2-3, poz. 47 oraz postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2013 r. sygn. akt II OW 104/13). Organ regulacyjny nie może więc narzucać Wnioskodawcy (prowadzącemu działalność w zakresie zbiorowego dostarczania wody i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie większym niż jedna gmina) konieczności utrzymania zakresu postępowania co do terenu gmin, których dotyczy zatwierdzenie taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na okres 3 lat (obsługiwanych jednym systemem wodociągowo-kanalizacyjnym Spółki), w sposób analogiczny, jak uczynił to we wniosku rozpoznany decyzją Dyrektora RZGW w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 21 kwietnia 2021 r., KR.RZT.70.30.2021, którą zatwierdzono ostatnią obowiązującą taryfę, na obszarze większym niż tylko na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Zasady tej nie może zmienić nawet fakt, że wyżej wskazany podział złożonych wniosków może mieć istotny wpływ na wzrost proponowanych przez Wnioskodawcę w niniejszej sprawie cen i stawek opłat. Jak bowiem wyżej wskazano, takie działanie Spółki nie jest sprzeczne z prawem, w tym przepisami uzzwoś, rozporządzenia taryfowego i ustawy – Prawo wodne, a zarazem uwzględnia warunki lokalne prowadzenia działalności wod-kan. Tym samym nie może być ono rozpatrywane jako naruszenie zasady ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

Nie znajduje przy tym uzasadnienia teza Wójta, jakoby Przedsiębiorstwo zobowiązane było do stosowania jednej taryfy na całym terenie swojej działalności podstawowej, a zwłaszcza by mógł to nakazać mu regulator. Organ regulacyjny działać może bowiem tylko na podstawie przepisów prawa, a przepisy uzzwoś, rozporządzenia taryfowego, ustawy Prawo wodne, tudzież Kodeksu postępowania administracyjnego, nie upoważniają go to takich działań. Organ nie może nakazać ani zakazać dokonania takiego wyodrębnienia. W innym przypadku należałoby dojść od wniosku, że organ nie wykonuje funkcji regulatora, a faktycznie pośrednio ustala stawki opłat poprzez nakazywanie podejmowania określonych działań, w tym np. poprzez ustalanie zakresu przedmiotowego wniosków taryfowych. Co więcej, nakazywanie takich działań,

do których chce skłonić Wójt, prowadziłoby do niedopuszczalnego finansowania skrośnego. Jak bowiem Spółka dowiodła w toku postępowania, faktyczne koszty ponoszone przez odbiorców usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, wynikające z lokalnych uwarunkowań ekonomicznych (w tym w zakresie obciążeń podatkowych nakładanych przez gminę Rzepiennik Strzyżewski na Spółkę, amortyzacji oraz rat kapitałowych ponad wartość amortyzacji od zaciągniętych kredytów), zróżnicowanie kosztów eksploatacji i utrzymania oraz nakładów inwestycyjnych, są odmienne na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski i na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów. Analiza, ocena i weryfikacja całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś, w ocenie Prezes PGW WP, pozwala na przyjęcie, iż uzasadniają one zatwierdzone przez organ I instancji (skarżoną decyzją) poziomy zróżnicowania ceny usług na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski wobec cen obowiązujących na terenie pozostałych gmin, na których swoją działalność taryfową wykonuje Wnioskodawca. Jak wyżej już podniesiono, kwestia ta poddana została właściwej i dogłębnej ocenie, analizie i weryfikacji przez organ I instancji. W ocenie Prezesa PGW WP zgromadził materiał dowodowy i go rozpatrzył prawidłowo, wszechstronnie i kompletnie. Brak zróżnicowania tych cen spowodowałby pokrywanie kosztów usług świadczonych wobec odbiorców z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski z ceny pozostałych odbiorców usług Spółki, co wprost godziłoby w zasadę określoną w § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia taryfowego. W żadnym więc razie nie można mówić w omawianym przypadku o kryterium terytorialnym, jako jedynym lub podstawowym, wydzielania taryf przez Przedsiębiorstwo, ale nawet jeśli takie kryterium przyjęłaby Spółka w projekcie taryfy, to nie jest to niedopuszczalne, gdyż każde przedsiębiorstwo wod-kan., które realizuje swoją działalność taryfową na terenie więcej niż jednej gminy, ma prawo kształtować krąg adresatów swoich taryf według własnych kryteriów, czy to ekonomicznych, czy też również terytorialnych. Jeszcze raz należy podkreślić, że ani przepisy uzzwoś i rozporządzenia taryfowego, ani ustawy Prawo wodne, czy też Kodeksu postępowania administracyjnego, nie sprzeciwiają się możliwości swobodnego kształtowania zakresu przedmiotowego wniosków taryfowych przez przedsiębiorstwa wod-kan. i organ regulacyjny nie ma żadnych środków prawnych wpływania na decyzje tych przedsiębiorstw w tym zakresie.

Szczegółowe i racjonalne z punktu widzenia zarządzania przedsiębiorstwem, uwarunkowań lokalnych i indywidualnej sytuacji faktyczno-prawnej przedsiębiorstwa, a także eliminujące opisane wyżej subsydiowanie skrośne, uzasadnienie tej kwestii przedstawiła Spółka na etapie postępowania wyjaśniającego przed organem I instancji, w tym w cytowanym powyżej fragmencie projektu taryfy. Wyjaśnienia te, a także materiał dowodowy przedłożony w tym zakresie przez Spółkę, organ II instancji uznał za przekonujące, spójne i logiczne, a nade wszystko niesprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa oraz zmierzające do wyeliminowania niedopuszczalnego subsydiowania skrośnego odbiorców usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski przez odbiorców usług Spółki z innych terenów jej działalności taryfowej.

Zauważyć również należy, że argumentacja Wójta z powołaniem się na przepisy dotyczące „taryfowych grup odbiorców” zupełnie nie przystaje do istoty problemu. Nie można bowiem mylić taryfy, tj. *zestawienia ogłoszonych publicznie cen i stawek opłat za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków oraz warunki ich stosowania* (art. 2 pkt 12 uzzwoś) z taryfową grupą odbiorców usług, tj. *odbiorców wyodrębnionych na podstawie charakterystyki zużycia wody lub odprowadzanych ścieków, warunków zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, a także na podstawie sposobu rozliczeń za świadczone usługi* (art. 2 pkt 13 uzzwoś). Pojęć tych nie można również używać zamiennie, w zależności od koniunkturalnych potrzeb podnoszonej w odwołaniu argumentacji. Problem swobody Przedsiębiorstwa w wyodrębnieniu dwóch, opisanych wyżej taryf, a nie jednej w zakresie całości jego działalności zbiorowego dostarczania wody i zbiorowego odprowadzania ścieków (jak tego domaga się Wójt), dotyczy pierwszego z tych pojęć, a nie taryfowych grup odbiorców usług.

W omawianym kontekście nie można także pomijać faktu, że Spółka podobnie skonstruowała wniosek taryfowy, zabiegając wcześniej o skrócenie okresu obowiązywania taryfy zatwierdzonej dla wszystkich czterech gmin **w części** dotyczącej tylko gminy Rzepiennik Strzyżewski i zatwierdzenia nowej taryfy **tylko** dla gminy Rzepiennik Strzyżewski. Taka konstrukcja taryfy, a więc jej wyodrębnienie wyłącznie dla gminy Rzepiennik Strzyżewski, nie spotkało się wówczas nie tylko z zastrzeżeniami organów administracji obu instancji, ale również zostało **w pełni zaakceptowane przez sądy administracyjne** (wyroki WSA w Warszawie z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23 oraz NSA z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1148/23). Kwestia ta nie budziła także zastrzeżeń sądów administracyjnych w kolejnych wyrokach, które dotyczyły niniejszej sprawy, tj. wyroku WSA w Warszawie z dnia 20 lutego 2025 r., sygn. akt V SA/Wa 2122/24; wyroku WSA w Warszawie z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 3247/24; wyroku NSA z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt I GSK 1006/25 oraz wyroku WSA w Warszawie z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 2486/24. Co więcej, w ww. wyroku z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, WSA w Warszawie jednoznacznie i w sposób mający przełożenie na grunt niniejszej sprawy, stwierdził:

*(...) W ocenie Sądu w tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że zostały spełnione omówione wyżej przesłanki do skrócenia okresu obowiązywania taryfy, gdyż po wprowadzeniu taryfy zmieniły się w sposób znaczący warunki ekonomiczne w stosunku do jednej gminy. Nie można zgodzić się z poglądem organu, że takie przesłanki nie zaszyły, gdyż zmiana ta została spowodowana przez jednego ze współników, przy czym organ stawia znak równości między działaniem spółki i działaniem współnika. Spółka nie ma bowiem żadnego wpływu na działania tak specyficznego współnika, jakim jest gmina i jej uprawnienia ustawowe do ustalania podatków lokalnych. (...) skarżąca nie miała żadnego wpływu na uchwałę Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski dot. wprowadzenia podatku od nieruchomości, okoliczność ta zaistniała po wprowadzeniu nowej taryfy i w sposób zasadniczy wpłynęła na warunki ekonomiczne świadczenia usług na terenie tej gminy. **Oznacza to, że zaszyły warunki do zmiany taryfy na terenie tej gminy.***

Na tym tle dodatkowo zauważenia wymaga, że skoro na przestrzeni procedowania w niniejszej sprawie Wójt niejednokrotnie powoływał się na (...) *działanie Rady Gminy, które jest całkowicie legalne i podjęte w uzasadnionym interesie finansowym Gminy Rzepiennik Strzyżewski* (dotyczące podjęcia uchwały o braku przedmiotowego zwolnienia Spółki z podatku od nieruchomości), to nielogiczne jest zabranianie Spółce, równie legalnego działania, polegającego na skonstruowaniu taryfy tylko dla gminy Rzepiennik Strzyżewski, z uwzględnieniem faktycznych kosztów dla usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, wynikających z lokalnych uwarunkowań ekonomicznych (w tym w zakresie obciążeń podatkowych nałożonych przez gminę Rzepiennik Strzyżewski na Spółkę), zróżnicowania kosztów eksploatacji i utrzymania oraz nakładów inwestycyjnych, które są obecnie bezsprzecznie inne na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski niż na pozostałym terenie, objętym systemem wodociągowo-kanalizacyjnym Przedsiębiorstwa.

Zgodnie z obowiązującym prawem rada gminy ma możliwość zróżnicowania wysokości stawek podatku od nieruchomości w zależności od konkretnych warunków (art. 5 ust. 2-4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych Dz. U. z 2023 r., poz. 70 t.j.), jakkolwiek powyższe działania rada gminy podejmuje z urzędu, a nie na wniosek jakiegokolwiek podmiotu (podatnika). Pomimo, że gmina Rzepiennik Strzyżewski jest współwłaścicielem Spółki, to nie wykonała wystarczających działań pomocowych na rzecz Przedsiębiorstwa. Rada Gminy Rzepiennik Strzyżewski uchwałą z dnia 26 listopada 2021 r., nr XXXVI11/268/2021, uchyliła zwolnienie podatkowe dotyczące infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej, przyjęte w uchwale Nr XXV/176/2020. Uchwałą L/366/2022 Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski z dnia 24 listopada 2022 r. utrzymane zostało opodatkowanie budowli wykorzystywanych na cele dostarczania wody i odbioru ścieków na poziomie 1,9% ich wartości, natomiast uchwałą LXII/477/2023 Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski z dnia 23 listopada 2023 r. opodatkowanie to zostało przedłużone, a stawka podatku została jeszcze zwiększona do 2%, co jest utrzymywane do dziś.

W konsekwencji koszt ten w projektowanej taryfie wynosi ok. 942 tys. zł łącznie w obu działaniach taryfowych Spółki na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski i stanowi niebagatelny czynnik cenotwórczy zarówno w zakresie cen wody, jak i ścieków w nowej taryfie. Zgodzić się przy tym należy ze Spółką, iż koszt ten jest nie do pominięcia przy ustalaniu niezbędnych przychodów na kolejne 12-miesięczne okresy nowej taryfy na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, czego Wójt i inne władze gminy powinny mieć świadomość. Skuteczne optymalizowanie kosztów w celu zabezpieczenia odbiorców przed nadmiernymi wzrostami cen, to obowiązek Wnioskodawcy, który nie działa jednak w oderwaniu od swoich właścicieli (gmin) i nałożonego na nich wszystkich (na każdego na terenie swojej gminy) przepisami uzzwoś obowiązku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzanie ścieków, który jest zadaniem własnym gminy (art. 3 ust. 1 uzzwoś). Jak wynika to z okoliczności wyłaniających się z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i co także zauważył WSA w Warszawie w wyroku z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, nieoczekiwane wprowadzenie opodatkowania od początku 2022 r. spowodowało, że Spółka pozostaje od tego momentu w konflikcie z mniejszościowym współnikiem gminą Rzepiennik Strzyżewski na wielu płaszczyznach prawnych. Spółka nie ma więc żadnego wpływu na działania tak specyficznego współnika, jakim jest gmina Rzepiennik Strzyżewski i jej uprawnienia ustawowe do ustalania podatków lokalnych. W tej sytuacji nie można skutecznie zarzucić Spółce zawyżania planowanych kosztów dla potrzeb ustalenia cen usług w nowej taryfie, jeśli uwzględni ona w niezbędnych przychodach tę pozycję kosztową w wysokości wynikającej z nałożonego przez gminę Rzepiennik Strzyżewski podatku od nieruchomości. Władze gminy powinny mieć świadomość konsekwencji swoich decyzji w zakresie braku zwolnienia z podatku budowli wykorzystywanych na cele dostarczania wody i odbioru ścieków i opodatkowania ich na poziomie maksymalnym – 2%. Prowadzą one bowiem *de facto* do przerzucenia kosztu tego podatku na mieszkańców ich gminy, którzy — dokonując zakupu wody i ścieków w nowej, podwyższonej taryfie — pośrednio płacić będą ten podatek w cenie usług oferowanych przez Spółkę. To gmina Rzepiennik Strzyżewski ponosi wyłączną odpowiedzialność za tę kategorię kosztów, która w znacznej mierze determinuje wysokość cen i stawek taryfy i jest w sposób istotny odpowiedzialna za koszty, jakie mieszkańcy tej gminy będą ponosić w nowej taryfie, jako odbiorcy usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Zasadnym jest w tym kontekście przywołanie fragmentu uzasadnienia wyroku WSA w Warszawie z dnia 19 lipca 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 603/23:

Nie uszło uwadze Sądu, że Strona skarżąca nie miała żadnego wpływu na uchwałę Rady Gminy S. dot. wprowadzenia podatku od nieruchomości, okoliczność ta zaistniała po wprowadzeniu nowej taryfy i w sposób zasadniczy wpłynęła na warunki ekonomiczne świadczenia usług na terenie tej gminy. Nie oznacza to jednak automatycznie, że zaszły warunki do zmiany taryfy na terenie tej gminy. W ocenie Sądu, skoro Gmina S. jest jedynym współnikiem i właścicielem Skarżącej spółki, nie może przerzucać wzrostu podatku od nieruchomości na swoich mieszkańców, którzy — dokonując zakupu wody i ścieków w nowej, podwyższonej taryfie — pośrednio płaciliby ten podatek w cenie usług oferowanych przez Skarżącą.

Jeżeli jednak władze gminy odstąpiły od zwolnienia Spółki z podatku od nieruchomości, to koszt w tym zakresie jest kosztem bezsprzecznie uzasadnionym, który Wnioskodawca ma prawo, a nawet obowiązek, uwzględnić w projektowanej taryfie ze wszystkimi jego konsekwencjami.

W świetle art. 24c ust. 1 uzzwoś i całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Prezes PGW WP podziela też stanowisko i argumentację organu I instancji co do aprobaty prawidłowości i sposobu zaplanowania pozostałych kosztów uwzględnionych przez Przedsiębiorstwo i mających cenotwórczy wpływ w projektowanej taryfie.

Dokonana przez organ II instancji ocena, weryfikacja i analiza projektu taryfy oraz jego uzasadnienia (art. 24c ust. 1 pkt 1 i 2 uzzwoś) nie potwierdziła trafności zastrzeżeń i argumentacji Wójta, przedstawionych w tym zakresie w odwołaniu. Podstawowym kryterium uzasadniającym zatwierdzenie

taryfy jest jej zgodność z przepisami ustawy z zwoś (w tym rozporządzenia taryfowego) oraz ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, która musi zostać w każdym przypadku potwierdzona. Drugim warunkiem zatwierdzenia taryfy jest uzasadnienie wzrostu cen racjonalnymi kosztami lub zmianą warunków ekonomicznych. Ustawa z zwoś wskazuje bowiem, że organ analizuje zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej oraz weryfikuje koszty związane ze świadczeniem usług, poniesione w latach obrotowych obowiązywania poprzedniej taryfy, ustalone na podstawie ewidencji księgowej, z uwzględnieniem planowanych zmian tych kosztów w okresie obowiązywania taryfy, pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen (art. 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś).

Do wydania decyzji zatwierdzającej taryfę konieczny jest pozytywny wynik zarówno analizy, jak i weryfikacji (art. 24c ust. 2 uzzwoś). Wyjaśnić w tym miejscu należy, że kosztami uzasadnionymi są koszty niezbędne do wykonywania zobowiązań powstałych w związku z prowadzoną przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalnością (użyteczności publicznej) w zakresie zbiorowego dostarczania wody oraz zbiorowego odprowadzania ścieków i przyjmowane przez to przedsiębiorstwo do kalkulacji cen i stawek opłat ustalonych w taryfie w sposób ekonomicznie uzasadniony, z zachowaniem należytej staranności zmierzającej do ochrony interesów odbiorców usług. Aby koszty mogły być uznane za uzasadnione, muszą spełniać łącznie trzy kryteria: niezbędności, ekonomicznej zasadności oraz należytej staranności mającej za cel interesy odbiorców. Pierwsze kryterium oznacza, że koszt musi być poniesiony, aby wykonać dla odbiorcy przedmiotową usługę obecnie oraz w przyszłości. W tym zakresie, kosztem uzasadnionym będzie więc koszt, którego żadną miarą nie da się uniknąć, by należycie wywiązać się ze zobowiązań wobec odbiorcy usług. Zasadność ekonomiczna polega z kolei na tym, że koszt będący podstawą kalkulacji cen i stawek opłat w taryfie, musi mieć uzasadnienie ekonomiczne. Oznacza to konieczność rozpatrzenia relacji poniesionego wydatku do uzyskanego efektu. Sam fakt ponoszenia określonego wydatku nie przesądza jeszcze, że jest to wydatek uzasadniony.

Przedłożony projekt taryfy (wraz z jej uzasadnieniem), w ocenie organu odwoławczego, nie budzi zastrzeżeń, w tym nie stwierdzono przejawów naruszenia zasady ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Spółka w swoich licznych wyjaśnieniach podniosła okoliczności uzasadniające zaproponowanie cen za świadczone usługi we wnioskowanej wysokości, biorąc m.in. pod uwagę lokalne uwarunkowania związane z działalnością wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Taryfa i zaproponowane w niej koszty posiadają uzasadnienie ekonomiczne umożliwiające regulowanie bieżących, stałych i niezależnych od Wnioskodawcy zobowiązań, co przełoży się również na możliwość świadczenia dalszych usług oraz ich dotychczasową jakość.

W ocenie Prezesa PGW Wody Polskie przedstawione koszty działalności przedsiębiorstwa są uzasadnione i w wystarczający sposób wykazane, a zgromadzony materiał dowodowy pozwala na wydanie decyzji rozstrzygającej sprawę co do istoty. Według organu odwoławczego koszty działalności Przedsiębiorstwa przedstawione w złożonym wniosku taryfowym, a dodatkowo wielokrotnie uzupełniane o dokumenty i wyjaśnienia, do złożenia których regulator wzywał Spółkę w toku postępowania, umożliwiają pozytywną ocenę złożonego projektu taryfy, gdyż uzasadniają zaproponowane przez Wnioskodawcę ceny na kolejne lata obowiązywania taryfy.

Zgodnie z art. 24c ust. 2 uzzwoś, jeżeli wynik oceny projektu taryfy, weryfikacji kosztów związanych ze świadczeniem usług lub analizy zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej jest pozytywny, organ zatwierdza taryfę w drodze decyzji. W niniejszej sprawie – jak trafnie ustalił organ I instancji – wynik oceny taryfy jest pozytywny. Wobec tego należy uznać odwołanie Wójta za nieuzasadnione i potwierdzić zasadność zatwierdzenia taryfy przez regulatora, zgodnie z przedłożonym przez Spółkę wnioskiem (wielokrotnie korygowanym na przestrzeni 2-letniego procedowania – ostateczna wersja przedłożona przy piśmie z 2 grudnia 2025 r.).

Na tym tle, wskazując przyczyny, które legły u podstaw nieuwzględnienia przez Prezesa PGW WP poszczególnych zarzutów Wójta przedstawionych w odwołaniu, należy podnieść, co następuje:

- I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
 1. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1 art. 80 Kpa, art. 107 § 3 Kpa poprzez niewłaściwe ustalenie stanu faktycznego sprawy i niewyczerpujące zebranie materiału dowodowego. Spółka ukryła przed organem I instancji oraz gminą Rzepiennik Strzyżewski fakt, że prowadzi działalność w zakresie zaopatrzenia w wodę mieszkańców miejscowości Chojnik w gminie Gromnik (nie hurtową sprzedaż wody na granicy, tak jak do gmin: Pleśna oraz Jodłowa). Dowód w załączniku nr 1: ocena obszarowa Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Tarnowie z dnia 15 lutego 2023 r. oraz z dnia 25 lutego 2025 r. Nie do przyjęcia za właściwe i zgodne z interesami wspólników jest to, że wspólnicy Spółki, w tym gmina Rzepiennik Strzyżewski zobowiązani są do ponoszenia kosztów dostarczenia wody do gminy Gromnik (przykładowo usuwanie awarii sieci, obsługa księgowa, koszty pracowników, dostarczania poczty itp.), bo jest to sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Nałożenie na wspólników Spółki, w tym gminę Rzepiennik Strzyżewski ponoszenia kosztów dostarczania wody do gminy Gromnik związanych z wykonywaniem jej zadań własnych jest niedopuszczalne.

Zarzut całkowicie niezasadny. Przedmiotem postępowania taryfowego nie jest analiza, ocena i weryfikacja zgodności działań Spółki „z interesami jej wspólników”. W zarzucie tym, jak i w wielu kolejnych, oczekiwania Wójta względem organu regulacyjnego w postępowaniu dotyczącym zatwierdzenia taryfy wod-kan. są zbyt daleko idące. Regulator nie jest także właściwy do ustalania wszystkich okoliczności dotyczących działalności Wnioskodawcy, których oczekuje Wójt lub o których Wójt chciałby się dowiedzieć więcej szczegółów w ramach własnego w tym interesu. Przedmiotem niniejszego postępowania jest zatwierdzenie taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat i tylko w tym zakresie regulator jest zobowiązany do gromadzenia materiału dowodowego i dokonania oceny, analizy i weryfikacji projektu taryfy w zakresie określonym w art. 24c ust. 1 uzzwoś. Wójt w żaden sposób nie wykazał, że działalność Spółki w zakresie zaopatrzenia w wodę mieszkańców miejscowości Chojnik w gminie Gromnik w istotny sposób wpływa na taryfę wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a nawet, że jest z tą działalnością w jakikolwiek sposób związana. W rzeczywistości, jak wynika to z pisma Spółki z dnia 30 grudnia 2025 r., od ponad 30 lat na terenie miejscowości Chojnik Spółka posiada odbiorców usług w zakresie dostaw wody. Odbiorcy ci zasilani są poprzez przyłącza z sieci wodociągowej DN 90 i DN 110 wybudowanej w latach 1993/94 przez gminę Tuchów na terenie miejscowości Siedliska gm. Tuchów. Niewielki odcinek tej sieci – ok. 1400 mb przechodzi na terytorium m. Chojnik. Od czasu wybudowania sieci do chwili obecnej do tego odcinka przyłączono 25 nieruchomości. W chwili obecnej funkcjonują 22 przyłącza. Odbiorcy z m. Chojnik są obciążani za wodę w wysokości równej cenie taryfowej obowiązującej na terenie gminy Tuchów, odczyty dokonywane są w ramach rejonu Siedliska (gm. Tuchów). Koszty obsługi tego fragmentu sieci zostały przypisane do gminy Tuchów. Okoliczność ta była przedmiotem postępowania o zatwierdzenie taryfy za dostawę wody i odbiór ścieków dla gminy Tuchów i zakończyła się wydaniem pozytywnej decyzji taryfowej przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z dnia 16 maja 2024 r. (K.RZT.70.17.24). Zgodnie z przedstawionym kluczem podziału kosztów utrzymania i eksploatacji SUW wprowadzonym załącznikiem nr 1 do zarządzenia Prezesa Zarządu z dnia 31 grudnia 2023 r. przychody i koszty zaliczane są do procentowego udziału gminy Tuchów. Oczywistym jest zatem, że działalność wodociągowa Spółki na terenie gminy Gromnik w m. Chojnik nie wpływa w żaden sposób na taryfę wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski;

2. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80, 107 § 3 i 139a Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy oraz niezastosowanie się

do wszystkich wskazań organu odwoławczego w zakresie prawidłowości zalicza do całościowych kosztów utrzymania i eksploatacji oczyszczalni również koszty oczyszczenia wód roztopowych, wód opadowych i wód infiltracyjnych pochodzących z gminy Tuchów i przypisanych wg klucza podziału do odbiorców usług z tej gminy, pomimo niedopuszczalności takiego działania, co zwiększa koszty całościowe oczyszczalni.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Rzeczywiście, w decyzji kasatoryjnej z 26 lipca 2024 r. organ II instancji wskazał na konieczność wyjaśnienia przez regulatora kwestii wpływu istotnej różnicy między ilością ścieków oczyszczonych w oczyszczalni ścieków w Tuchowie, a ilością ścieków odebranych od usługobiorców na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na cenotwórcze koszty odprowadzania ścieków w projektowanej taryfie. Wprawdzie Wnioskodawca na ówczesnym etapie sprawy wyjaśnił, że ilość oczyszczonych ścieków pochodzących z gminy Rzepiennik Strzyżewski (a co za tym idzie procentowy udział tej gminy w kosztach utrzymania i eksploatacji oczyszczalni ścieków w Tuchowie) nie obejmuje wód roztopowych i opadowych pochodzących z kanalizacji ogólnospławnej z terenu gminy Tuchów oczyszczanych w tej oczyszczalni, gdyż jest obliczany na podstawie przepływowomierza zlokalizowanego przy przepompowni PSRz57, to jednak organ regulacyjny zaniechał ustalenia, czy prawidłowa jest wartość kosztów utrzymania i eksploatacji oczyszczalni ścieków w Tuchowie, przypadających procentowo na gminę Rzepiennik Strzyżewski, w sytuacji, gdy Spółka nieprawidłowo zalicza do całościowych kosztów utrzymania i eksploatacji oczyszczalni również koszty oczyszczenia wód roztopowych, wód opadowych i wód infiltracyjnych pochodzących z gminy Tuchów i przypisanych wg klucza podziału do odbiorców usług z tej gminy (pomijana jest kwestia niedopuszczalności takiego działania, gdyż kwestia taryfy w gminie Tuchów nie jest przedmiotem niniejszego postępowania), co zwiększa koszty całościowe oczyszczalni. Logicznym bowiem jest, że zwiększenie kosztów całościowych utrzymania i eksploatacji oczyszczalni ścieków (bazy przyjętej do podziału kosztów na gminy) skutkuje zwiększeniem wielkości kosztów przypadających na poszczególne gminy wg podziału procentowego ustalonego na podstawie ilości ścieków dopływających do oczyszczalni z terenu danej gminy. Wbrew jednak zarzutowi Wójta, zagadnienie to (na wezwania organu I instancji z dnia 16 czerwca i 7 sierpnia 2025 r.) zostało w pełni wyjaśnione i obszernie udokumentowane przez Spółkę, a jednocześnie prawidłowo zweryfikowane przez organ I instancji, czemu dano wyraz na str. 16-17 uzasadnienia skarżonej decyzji, które to stanowisko organ II instancji popiera i w całej rozciągłości przyjmuje za swoje, stąd niecelowe jest jego powielanie. Skutkowało to korektą projektu taryfy również w zakresie cen usług. W tym kontekście kwestie czy Spółka prowadzi działalność z zakresu kanalizacji deszczowej, a także wykazanie przez Spółkę metodyki bilansowania, na bazie której oszacowano ilości wód opadowych – wbrew intencjom Wójta – nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym dla wyjaśnienia przedmiotowej kwestii, którą poruszył Prezes PGW WP w ww. decyzji. Bezasadność tego zarzutu wykazała również Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r., klarownie i bardzo szeroko ją wyjaśniając;

3. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80, 107 § 3 i 139a Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy oraz niezastosowanie się do wszystkich wskazań organu odwoławczego w zakresie konieczności zbadania zasadności zróżnicowania cen usług taryfowych na terenie, na którym funkcjonuje system wodociągowo-kanalizacyjny obsługiwany przez Spółkę, a w szczególności pomiędzy proponowanymi w nowej taryfie na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a obowiązującymi na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów (taryfa za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gmin: Ciężkowice, Ryglice i Tuchów na okres 3 lat, zatwierdzona decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie PGW Wody Polskie z dnia 16 maja 2024 r., K.RZT.70.17.2024).

Zarzut całkowicie niezasadny. Wbrew wątpliwościom Wójta, organ I instancji należyście i w sposób wystarczający dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy zbadał przedmiotową kwestię, co pozwoliło

na potwierdzenie, że zróżnicowanie kosztów w obu tych taryfach znajduje uzasadnienie wyłącznie w indywidualnych, niezbędnych kosztach działalności Przedsiębiorstwa w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla odbiorców usług z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski, a także odrębnie dla odbiorców usług z terenu pozostałych 3 gmin. Pozwala to na niezaprzeczalne wykluczenie, że pomiędzy działalnością wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski i pozostałych gmin występuje wzajemne lub jednostronne subsydiowanie skrośne, zwłaszcza przez działalność wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski odbiorców usług taryfowych z terenu pozostałych trzech gmin. Organ I instancji pozyskał od Strony wyjaśnienia w przedmiotowej kwestii, stosowne zestawienia i dokumenty oraz kalkulacje obrazujące szczegółowo zakres i wysokość kosztów, które na terenie wszystkich gmin ponosi Wnioskodawca, a które uzasadniają poziom niezbędnych przychodów, uzasadniający proponowane ceny usług. Wbrew oczekiwaniu Wójta nie było konieczne gromadzenie w tym zakresie dalszej dokumentacji, tak jakby Dyrektor RZGW miał oceniać, analizować i weryfikować obie taryfy w niniejszej sprawie. Organ I instancji pozyskał wystarczający materiał dowodowy, w tym porównawczy, by wykluczyć subsydiowanie skrośne i to było głównym celem tych działań, a nie ustalanie wszystkich kosztów Spółki na terenie całej jej działalności wod-kan. Po pozyskaniu tego materiału dowodowego regulator ocenił go prawidłowo w ramach obowiązku wynikającego z art. 24c ust. 1 uzwzwoś, w tym w zakresie wynikającym z § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia taryfowego i dał temu wyraz w uzasadnieniu decyzji kończącej postępowanie pierwszoinstancyjne (str. 18-19), które to ustalenia – w ocenie organu odwoławczego – w całości znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym;

4. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80, 107 § 3 i 139a Kpa, co miałyby się przejawiać w błędnym ustaleniu i niepełnym wyjaśnieniu przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy oraz niezastosowanie się do wytycznych organu kasatoryjnego w zakresie kwestii dotyczącej: *Spółka Komunalna twierdząc, że wszyscy jej odbiorcy w każdej grupie opisanej w projekcie taryfy ponoszą koszty w identycznej wysokości winna była przedłożyć stosowaną kalkulację dla każdej z tych grup w opisanym okresie z wykazaniem takich samych kosztów.* Dalej jednak Wójt zarzuca, że organ I instancji nie ustalił, czy wprowadzony klucz podziału kosztów jest poprawny, czy formuła klucza oparta jest na ustawie o rachunkowości, a może na ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych, czy wspólnicy wyrazili na to zgodę.

Zarzut całkowicie nietrafny. Wójt z niezrozumiałych względów powołuje się na wytyczne organu II instancji w ww. decyzji kasatoryjnej, które ten zawarł w rozważaniach dotyczących zupełnie innego zagadnienia, tj. konieczności wyodrębnienia dodatkowych grup taryfowych w celu wyeliminowania subsydiowania skrośnego. Nie miało to żadnego związku z kwestią poprawności przyjętego przez Spółkę klucza podziału kosztów. Nie jest też rolą regulatora narzucanie Przedsiębiorstwu jakichkolwiek rozwiązań ekonomicznych, jeśli stosuje ono rozwiązania uzasadnione i klarownie wyjaśnione przez Spółkę, a za takie należy uznać wyjaśnienia Wnioskodawcy w zakresie przyjętego klucza podziału kosztów we wszystkich zakresach. Nie jest też rolą regulatora weryfikacja wewnętrznych aktów prawnych Spółki i analizowanie czy wspólnicy w pełni realizują swoje uprawnienia właścicielskie względem niej. Żaden z przepisów prawa, który reguluje zatwierdzanie taryf wod-kan. nie wymaga też, by klucz podziału kosztów był oparty na jakichkolwiek formalnych przepisach. Wystarczy by był ekonomicznie i organizacyjnie uzasadniony, co w niniejszej sprawie Spółka wykazała należycie. Potwierdziła to także w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r., podnosząc: (...) *klucze podziału kosztów powstały na potrzeby prowadzenia ewidencji kosztów umożliwiającej opracowanie odrębnych wniosków taryfowych dla gminy Rzepiennik Strzyżewski oraz pozostałych gmin. Wszystkie ośrodki kosztów zostały poddane analizie i rozdziałowi. Również ustalenie minimalnego poziomu częściowych wynagrodzeń pracowników z uwzględnieniem ich liczby w ilości umożliwiającej w ogóle prowadzenie jakichkolwiek prac w obrębie sieci wod-kan. z zachowaniem zasad i przepisów prawa pracy i BHP.* Bezprzedmiotowe w tym kontekście byłoby także korygowanie klucza podziału kosztów dla gminy Gromnik z przyczyn dostatecznie wyjaśnionych powyżej w pkt. I.1. Biorąc pod uwagę całokształt materiału

dowodowego organ II instancji nie dostrzega jakichkolwiek uchybień w omawianym zakresie ani w stanowisku organu I instancji ani w projektowanej taryfie (jej uzasadnieniu);

5. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80, 107 § 3 i 139a Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy oraz niezastosowanie się do wszystkich wskazań organu odwoławczego w zakresie ustaleń dotyczących kosztów związanych z wynagrodzeniami Prezesa i Rady Nadzorczej Spółki. Organ I instancji nie wykazał optymalizacji wynagrodzeń dla Prezesa Zarządu, a także tego, iż mała liczba zgromadzeń Rady Nadzorczej nie uzasadnia 40% podwyżki wynagrodzeń członków Rady Nadzorczej.

Ustalanie wynagrodzeń Rady Nadzorczej i Prezesa spółki prawa handlowego wykracza poza kompetencje regulatora w sprawach taryfowych. Oczekiwanie, że organ regulacyjny będzie oceniał zasadność podwyżki wynagrodzeń Rady Nadzorczej w oparciu o zbyt małą (zdaniem Wójta) ilość jej zgromadzeń jest wręcz irracjonalne, jeśli wziąć pod uwagę przepisy ustawy zwoz i rozporządzenia taryfowego. Organ I instancji, w ocenie Prezesa PGW WP, prawidłowo zweryfikował i ocenił na podstawie analizy całokształtu materiału dowodowego, w tym wyczerpujących wyjaśnień Strony, że alokowane w niewielkiej części (kilka procent) do kosztów taryfowych na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski koszty wynagrodzenia władz Spółki, są kosztem uzasadnionym i właściwie zoptymalizowanym. Spółce nie można skutecznie zarzucić w tym względzie rozrzutności, marnotrawstwa lub naruszania obowiązujących przepisów. Z powyższych powodów kwestionowanie przez Wójta alokowanych kosztów wynagrodzenia władz Spółki należy uznać za całkowicie bezpodstawne i dowolne, zaś czynności wyjaśniające regulatora i uzasadnienie tej kwestii w skarżonej decyzji, za w pełni prawidłowe i zasadne. Zagadnienie to organ regulacyjny klarownie wyjaśnił na str. 10 skarżonej decyzji, które organ II instancji w pełni podziela. Wbrew ocenie Wójta, Spółka należycie optymalizuje koszty wynagrodzenia Zarządu, albowiem nie tylko jest on jednoosobowy, co już samo w sobie nie tworzy kolejnych kosztów na wynagrodzenia dla innych członków zarządu, a nadto wynagrodzenie Prezesa zostało ustalone na poziomie 3,5-krotności przeciętnego wynagrodzenia w kraju, podczas gdy obowiązujące przepisy umożliwiają kształtowanie wynagrodzeń dla spółek tej wielkości w przedziale od 3 do 5-krotności przeciętnego wynagrodzenia. Słusznie zatem podnosi Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r., że wynagrodzenie Prezesa mieści się w dolnym przedziale ustawowym, jest zgodne z obowiązującymi przepisami i nie odbiega od standardów rynkowych właściwych dla przedsiębiorstw o porównywalnej skali i złożoności. Podobnie z kosztami funkcjonowania Rady Nadzorczej, których kilka procent alokowanych jest do taryfy na terenie Rzepiennika Strzyżewskiego i nie ma istotnego wpływu na wysokość projektowanych w niej cen i stawek opłat. Spółka bezspornie ograniczyła liczebność składu Rady Nadzorczej z 5 do 3 członków, co w sposób wymierny obniżyło koszty jej funkcjonowania. Przy piśmie z dnia 30 lipca 2025 r. Spółka dostarczyła kalkulację, z której wynika 121 780,08 zł oszczędności na 1 rok taryfowy przy 3-osobowym składzie Rady Nadzorczej. Ponadto przekazała Uchwałę Nr 4/XI/2023 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki z dnia 29 listopada 2023 r. w sprawie ustalenia liczby członków Rady Nadzorczej oraz zasad wyboru kandydatów na jej członków. Z uchwały tej wynika, że liczba członków Rady Nadzorczej wynosi 3 osoby. Za wyżej wspomnianą Uchwałę głosowali wszyscy wspólnicy (także Gmina Rzepiennik Strzyżewski), nie było głosów sprzeciwu. Wszystko to wskazuje, że organ I instancji w pełni zasadnie uznał przedmiotowe koszty za uzasadnione, a Spółka prawidłowo je uwzględniła w planowanych niezbędnych przychodach w projektowanej taryfie w wielkości przypadającej na obie działalności taryfowe na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a wszelkie zarzuty Wójta w tym zakresie są całkowicie nieuzasadnione;

6. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80, 107 § 3 i 139a Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy oraz niezastosowanie się do wszystkich wskazań organu odwoławczego. Zarzut ten został uzasadniony przez Wójta następująco: *Prezes Wód Polskich w swojej decyzji z dnia 26.07.2024 r. zwrócił uwagę, że Spółka*

Komunalna twierdząc, że wszyscy jej odbiorcy w każdej grupie opisanej w projekcie taryfy ponoszą koszty w identycznej wysokości, to Spółka winna była przedłożyć stosowaną kalkulację dla każdej z tych grup w opisanym okresie ze wykazaniem takich samych kosztów.

W tym miejscu Organ I instancji ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że dokonał weryfikacji i sprawdzenia poprawności kalkulacji ww. kosztów i nie stwierdził żadnych uchybień, a winien ocenić je pod kątem celowości i zgodności z przepisami prawa.

Po raz kolejny Wójt powołuje się na wyrwany z kontekstu fragment wytycznych organu II instancji, które zostały zawarte w decyzji kasatoryjnej z 26 lipca 2024 r. Autor odwołania albo nie rozumie klarownego uzasadnienia tamtej decyzji albo świadomie nim manipuluje. Niniejsze uzasadnienie nie służy wyjaśnianiu oczywistej i jasnej treści uzasadnienia ww. decyzji, niemniej ponownie należy wskazać, że fragment rozważań, na które Wójt po raz kolejny powołuje się w odwołaniu, dotyczył wskazania, że obowiązkiem organu I instancji było wyjaśnienie, czy Spółka całkowicie wyeliminowała subsydiowanie skrośne w projektowanej taryfie, bowiem z materiału dowodowego wyłaniała się konieczność wyodrębnienia dodatkowych grup taryfowych (co zresztą Spółka zrobiła w trakcie ponownego rozpoznawania sprawy). Organ kasatoryjny zastrzegł jednak, że gdyby Wnioskodawca uchylał się od obowiązku wyodrębnienia dodatkowych grup odbiorców, to winien będzie złożyć stosowne kalkulacje, wykazując, że wszyscy odbiorcy w każdej grupie ponoszą rzeczywiście koszty, które Spółka im przypisała i nie zachodzi sytuacja wyodrębniania dalszych grup. Nie budzi wątpliwości, że przedsiębiorstwo wod-kan. nie jest zobowiązane do ustanawiania dodatkowych grup taryfowych w sytuacji, w której koszty w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę, jak i koszty w zakresie zbiorowego odprowadzania ścieków, są takie same dla każdej grupy odbiorców (ewentualnie, gdy są zróżnicowane tylko ze względu na odmienny koszt wynikający z konieczności wyznaczenia dwóch różnych celów zużycia wody przez odbiorcę końcowego w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę). W odwołaniu złożonym obecnie Wójt miesza tę kwestię, ze znanych jedynie sobie powodów, z zarzutem, że organ I instancji ograniczył się do stwierdzenia, że dokonał weryfikacji i sprawdzenia poprawności kalkulacji kosztów i nie stwierdził żadnych uchybień, a winien był ocenić je pod kątem celowości i zgodności z przepisami prawa. Nie rozwija jednocześnie tej myśli, stąd niezasadność tego zarzutu może zostać wykazana tylko na poziomie równie ogólnym poprzez stwierdzenie, że – jak to już wyżej wskazano wielokrotnie – organ I instancji w stosunku do każdego kosztu, jak i ich całokształtu, prawidłowo wykonał swoje obowiązki, właściwie realizując dyspozycję art. 24c ust. 1 uzzwoś. Potwierdza to jednoznacznie dokonana przez Prezesa PGW WP analiza, ocena i weryfikacja projektu taryfy i jej uzasadnienia, jak i całego materiału dowodowego. Gołosłowne, ogólne i niezrozumiałe zarzuty Wójta w tym względzie pozostają więc bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy i jako takie należy uznać je za nieuzasadnione;

7. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80 i 107 § 3 Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy w zakresie wysokości podatku od nieruchomości przypadającego Spółce na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski dotyczącej infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej. Organ I instancji nie ustalił faktycznej jego wysokości wpływającej na wysokość taryfy i niespójnie podał wielkość tego kosztu w różnych fragmentach uzasadnienia. Ponadto Wójt twierdzi, że Spółka zalega z płatnościami podatku za lata 2023-2025, których listę wymienił. Zdaniem Wójta ma to znaczenie w sprawie, bowiem organ I instancji wzmiankował w uzasadnieniu skarżonej decyzji, że Spółka wywiązuje się z powinności podatkowych wobec gminy.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Nie jest rolą regulatora ustalanie wysokości któregośkolwiek kosztu, a tym bardziej wyliczanie ich udziałów procentowych. Ustawodawca wyraźnie przewidział w przepisach uzzwoś, że projekt taryfy przygotowuje przedsiębiorstwo wod-kan., a nie regulator. Do obowiązków regulatora jest dokonanie czynności wskazanych w art. 24c ust. 1 uzzwoś i w efekcie udzielenie aprobaty wobec

przygotowanego przez przedsiębiorstwo wod-kan. projektu taryfy lub odmowa jej udzielenia. Oczekiwanie Wójta zatem, że organ regulacyjny będzie wyręczał Przedsiębiorstwo i ustalał wielkość kosztów z tytułu podatku od nieruchomości na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski w decyzji zatwierdzającej taryfę, jest bezpodstawne. Nie ma istotnego znaczenia w sprawie również okoliczność, że organ I instancji niespójnie podał procentowy udział kosztu w zakresie podatków na różnych stronach uzasadnienia skarżonej decyzji. Niezależnie bowiem czy nakładane przez gminę Rzepiennik Strzyżewski koszty te stanowią 30% czy 37% całości niezbędnych przychodów (w rzeczywistości – jak wyżej wskazano – wysokość uiszczanego na rzecz gminy Rzepiennik Strzyżewski podatku od nieruchomości stanowi aż **30,38%, 30,50%, 31,96%** /woda/ i **23,25%, 23,31%, 25,61%** /ścieki/ całości niezbędnych przychodów mających cenotwórczy wpływ w projektowanej taryfie w kolejnych trzech 12-miesięcznych okresach jej obowiązywania), a co za tym idzie odpowiadają za taką samą część ceny wody i ścieków, to obrazuje to bardzo znaczącą skalę tego kosztu w całości niezbędnych przychodów. Taki jedynie miało cel podjęcie przez organ regulacyjny próby przedstawienia wielkości procentowych tych kosztów. W żadnym razie nie ma to istotnego znaczenia ani dla prawidłowości uzasadnienia skarżonej decyzji ani tym bardziej, dla prawidłowości projektu taryfy. Na marginesie można jedynie wskazać, za wyjaśnieniami organu I instancji zawartymi w piśmie z 23 grudnia 2025 r., że na str. 13 skarżonej decyzji rozważania i wyliczenia dotyczą wielkości kosztów pozostałych, zaś na str. 20 tej decyzji wskazano udział procentowy stricte kosztów podatków.

Prezes PGW WP potwierdza w całej rozciągłości prawidłowość wyników oceny, analizy i weryfikacji projektu taryfy i całego materiału dowodowego w części dotyczącej dokonanych przez Spółkę wyliczeń kosztu wynikającego z podatku od nieruchomości. Kwestia skuteczności rozliczeń finansowych związanych z podatkiem od nieruchomości między gminą a Spółką nie ma przy tym żadnego znaczenia w sprawie, zwłaszcza w sytuacji, gdy gmina nie posiada skutecznego tytułu wykonawczego do ściągania od Spółki podatku od nieruchomości za te nieruchomości, które wskazała w odwołaniu. Organ regulacyjny nie jest organem właściwym do rozstrzygania wszystkich kwestii spornych między gminą a Spółką. Na marginesie można zauważyć, że dotychczas żaden organ lub sąd nie potwierdził twierdzeń Wójta w tym zakresie, a wręcz przeciwnie – kolejne spory sądowe nie są rozstrzygane na korzyść gminy. Zdaniem organu odwoławczego klarownie i wiarygodnie tę kwestię wyjaśniła Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r.:

(...) podtrzymujemy wszelkie ujęte w taryfie dane dotyczące planowanego poziomu niezbędnych przychodów w zakresie podatku od nieruchomości wymierzonego przez gminę Rzepiennik Strzyżewski. Wymiar podatku ustalono na podstawie znanych w dniu składania wniosku stawek podatku od nieruchomości oraz ewidencji środków trwałych infrastruktury wod-kan. położonej na terenie gminy, która podlega opodatkowaniu zgodnie z Uchwałą Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski. Złożone w tym zakresie deklaracje gmina przyjęła, a podatek od nieruchomości w ustalonym wymiarze jest wnoszony ratalnie systematycznie na rachunek gminy. Tym samym twierdzenie jakoby Spółka pozostawała w zwłoce w zapłacie podatku i fakt ten przemilczała jest nieprawdziwe. Spółka nie jest posiadaczem ani też posiadaczem samoistnym wymienionych w tym punkcie (strona 6 odwołania dolny akapit) sieci w Rzepienniku Biskupim i Turzy, co wyklucza ich opodatkowanie w naszej Spółce. Podobnie Gmina próbuje wyliczyć w dalszej części zaległość podatkową od obiektów przepompowni ścieków położonych na działkach stanowiących własność gminy. Gmina próbuje także nałożyć dodatkowy domiar podatku na sieciach, od których Spółka już wnosi podatek według deklaracji. Tym samym gmina usiłuje wykazać błąd w wyliczeniu wymiaru podatku jej należnego i podnieść jego wartość. Działanie to jest sprzeczne z deklaracją gminy jakoby działała w interesie swoich mieszkańców, gdyż ustalenie jakiegokolwiek formy opodatkowania infrastruktury, której wytworzenie jest obowiązkowym zadaniem własnym gminy jest pośrednim opodatkowaniem mieszkańców od urzędów do nich nie należących. Na żadnym etapie postępowania oraz w stosunku do żadnej ze złożonych deklaracji gmina nie wносиła zastrzeżeń co do wymiaru podatku, dlatego przedstawione wyliczenia należy traktować wyłącznie jako

wykreowane dla potrzeb przedmiotowego odwołania, ale w rzeczywistości szkodzące wyłącznie odbiorcom usług. W dniu złożenia wniosku, a także w chwili obecnej żaden z wymienionych w tym punkcie podatków nie został naliczony, tym samym stwierdzenie o pozostawaniu w zwłoce jego zapłaty jest nieprawdziwe. Nie należy tracić z pola widzenia faktu, że za wymiar i terminowość opodatkowania odpowiada organ podatkowy jakim w tym przypadku jest Wójt gminy Rzepiennik Strzyżewski. Jeżeli zastrzeżenia gminy miałyby polegać na prawdzie to obowiązkiem organu było wszczęcie kontroli podatkowej i wyegzekwowanie obowiązków Spółki. Do chwili obecnej żadne takie czynności, nawet sprawdzające, się nie toczą.

Podobnie w kwestii samoopodatkowania wygrodzonego gruntu leżącego na działkach prywatnych służącego wyłącznie ochronie i bezpieczeństwu użytkowników w ramach zabezpieczenia obiektów przepompowni ścieków. Spółka nie zamierza dokonywać dodatkowego samoopodatkowania. Gmina w sposób nieuprawniony występuje w tej kwestii w imieniu właścicieli tych gruntów, jednocześnie działając po raz kolejny na szkodę swoich mieszkańców, dla których w ten sposób zabiega o zwiększenie opłat za odprowadzanie ścieków. W chwili obecnej również brak jest podstaw do ujęcia w taryfie kosztów w postaci nienaliczonego podatku.

Nie sposób zgodzić się również z twierdzeniem Gminy jakoby wybudowana w msc. Turza sieć wodociągowa i kanalizacyjna weszła w skład przedsiębiorstwa z chwilą jej połączenia z funkcjonującą wcześniej siecią Spółki, nawet jeśli do tego połączenia doszło bez wiedzy i zgody naszej Spółki. Gmina próbuje wymusić na Spółce zawieranie umów z odbiorcami, których sama przyłączyła do sieci, co do której Spółka nie ma żadnego prawa dysponowania. Wyjaśnienie tych kwestii toczy się aktualnie w postępowaniach sądowych jednak istotnym w sprawie jest wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 listopada 2025 r. Sygn. akt. XVII AmW 20/23 uwzględniający stanowisko naszej Spółki w tej sprawie (załącznik nr 1 do niniejszego pisma). Spółka w zakresie kwestii opodatkowania przedkłada również uchwały Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski z dnia 27 listopada 2025 r. (załącznik nr 10 i 11) z których wynika, że gmina utrzymała maksymalne opodatkowanie infrastruktury wodociągowo–kanalizacyjnej na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski.

Nie jest to istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, niemniej na tym tle można dodatkowo zauważyć, że całkowicie niezrozumiałe jest usilne dążenie Wójta do dalszego zwiększania obciążeń podatkowych Spółki w sytuacji, gdy ma to decydujące znaczenie cenotwórcze w projektowanej taryfie i przyczyniłoby się z pewnością do jeszcze wyższych poziomów cen usług taryfowych. Co więcej, Wójt *de facto* czyni zarzut, że Spółka nie zwiększyła jeszcze bardziej wielkości niezbędnych przychodów z tytułu dodatkowych wielkości podatku od nieruchomości. Z pewnością takiego działania nie można rozpatrywać jako przejaw ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat w taryfie wod-kan. Przypomnieć w tym kontekście należy, że zgodnie z art. 3 ust. 1 uzw. 1, zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Fakt, iż gmina powierzyła wykonywanie tego obowiązku innemu podmiotowi (Spółce), nie zwalnia ją od należytego wykonywania tego zadania. Powierzenie tego zadania innemu podmiotowi wymaga przede wszystkim współpracy gminy z tym podmiotem na każdym polu związanym z wykonywaniem tego zadania, a nie toczenie z nim bezowocnych i obstrukcyjnych sporów, których ofiarami są (będą) w rzeczywistości odbiorcy usług taryfowych z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski;

8. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80 i 107 § 3 Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, braku oceny całego materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu wyjaśniającym, niewskazaniu faktów, które uznano za udowodnione, dowodów, na których oparto swoje ustalenia oraz niewskazaniu i niewyjaśnieniu przyczyn, z powodu których dowodom przedstawionym przez stronę odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. Wydana decyzja nie zawiera szczegółowej polemiki z każdym istotnym zarzutem gminy. W szczególności

organ I instancji nie odniósł się w całym zakresie do zarzutów Wójta przedstawionych w pismach z dnia 28 sierpnia 2025 r., 12 i 26 listopada 2025 r., tj., że:

- a. planowana amortyzacja odnosi się tylko do grup 2 do 7, co więc z pozostałymi wyodrębnionymi grupami taryfowymi;
- b. organ nie odniósł się do tabel Z1–Z5 przywołanych w piśmie gminy z 26 listopada 2025 r.;
- c. nie zbadano prawidłowości wyliczania amortyzacji;
- d. nie zweryfikowano, czy raty pożyczek udzielonych przez WFOŚiGW w Krakowie zostały obniżone po przetargach;
- e. nie zbadano spójności zawartych w Tomie VIII wniosku Spółki wolumenów wód opadowych przyjętych do taryfy;
- f. gmina pytała, dlaczego w kalkulacji dokonano połączenia dwóch gmin udziałowców w jednym zestawieniu kosztów, podczas gdy pozostałe gminy są wykazywane osobno;
- g. zabrakło wyводу organu I instancji odnoszącego się w sposób konkretny do argumentacji Strony będących wynikiem obliczeń matematycznych zawartych w zastrzeżeniach i znajdującego się w aktach sprawy materiału dowodowego.

Obowiązkiem organu rozstrzygającego sprawę jest ustosunkowanie się do wszystkich zarzutów podnoszonych przez stronę w trakcie toczącego się postępowania, odzwierciedlenie tego powinno znaleźć się w uzasadnieniu decyzji. Brak odniesienia się przez Organ I instancji rozstrzygający sprawę do podnoszonych przez stronę zarzutów stanowi naruszenie prawa procesowego w stopniu mogący mieć wpływ na wynik sprawy (zob. wyrok WSA w Krakowie z dnia 1 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Kr 456/11).

Zarzut całkowicie bezzasadny. Jak już wyjaśniono we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszej decyzji, nie jest obowiązkiem organu I instancji odnoszenie się do wszystkich zarzutów i wątpliwości jednej ze stron postępowania w sytuacji, gdy nie kwestionują one skutecznie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i prawnych, a tym samym nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie oznacza to też w żadnym razie, że stanowisko Wójta nie zostało rozpatrzone, a jedynie nieuwzględnione jako niezasadne. Oczywistym jest, że skoro regulator ustalił rozstrzygnięcie i stan faktyczny i prawny, popierając to stosownym uzasadnieniem decyzji, to wszelkie, sprzeczne z tymi ustaleniami stanowiska stron nie mogą być uznawane za zasadne i mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Również Prezes PGW WP na etapie postępowania odwoławczego nie znalazł jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia któregośkolwiek zarzutu Wójta, które powołał on w niniejszym punkcie lub w którymkolwiek z jego wystąpień w sprawie. Organ regulacyjny nie ma obowiązku wyjaśniania Wójtowi wszystkich najmniejszych szczegółów funkcjonowania przedsiębiorstwa wod-kan. przy zatwierdzaniu przygotowanej przez to przedsiębiorstwo taryfy, zwłaszcza, że gmina Rzepiennik Strzyżewski jest jednym ze współwłaścicieli Spółki i to organ regulacyjny powinien czerpać wiedzę w niniejszej sprawie od Wójta, a nie wyjaśniać Wójtowi podstawy postępowania taryfowego lub zasady przygotowywania taryfy i w ogóle funkcjonowania Przedsiębiorstwa. Wszystkie wątpliwości w tym zakresie rozwiewa treść samej taryfy i jej uzasadnienia oraz pisma wyjaśniające Spółki, które stanowią część materiału dowodowego, który Wójt doskonale zna, a przynajmniej miał możliwość zapoznania się z nim szczegółowo. Jeszcze raz należy w tym kontekście powołać się na tezy zawarte w obszernie cytowanym wyżej wyroku WSA w Warszawie z dnia 7 listopada 2025 r., sygn. akt V SA/Wa 2982/25, że:

Wymaga zauważenia, że taryfa stanowi załącznik i integralną część decyzji o jej zatwierdzeniu. Taryfa zawiera ogromną ilość pozycji, opisowych i liczbowych (w sprawie około tysiąca, zawartych w formie tabelarycznej i opisie wyrazowym). Nie sposób oczekiwać, i nie ma też ku temu wyraźnego przepisu prawa, aby zatwierdzając taryfę organ regulacyjny miał obowiązek przedstawienia w decyzji szczegółowego uzasadnienia dla uznania poszczególnych pozycji za prawidłowe, powielającego w zasadzie dane z uzasadnienia taryfy, załączonych dokumentów oraz wyjaśnień

przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, obejmujące często kilkaset stron. (...) Nie ma też przepisu, który zobowiązywałby organ regulacyjny do wskazania z jego powodu przyjętą i uznać wyjaśnienia przedsiębiorstwa wobec kwestii wcześniej budzących jego zastrzeżenia. (...) Wszak po to kieruje się wezwaniem do udzielenia wyjaśnień, aby rozwiać wątpliwości i podjąć decyzję, tj. zatwierdzić albo odmówić zatwierdzenia taryfy. Skoro Dyrektor ostatecznie zatwierdził taryfę, to raczej oczywiste jest, że wyjaśnienia skarżącej uznać za przekonujące;

9. art. 10 § 1 w zw. z art. 80 Kpa, poprzez uniemożliwienie stronie ustosunkowania się do całego materiału faktycznego i prawnego zgromadzonego w sprawie, która była przedmiotem podjęcia decyzji, co jest ściśle związane z zasadą swobodnej oceny dowodów. Organ I instancji nie zawiadomił Wójta o załączeniu przez Spółkę przy piśmie z dnia 2 grudnia 2025 r. (już po zawiadomieniu o zakończeniu postępowania wyjaśniającego) do akt sprawy ostatecznej wersji projektu taryfy, w której Wnioskodawca dokonał „autokorekty” niektórych zapisów.

Zarzut niezasadny. Przyznać należy, że w odpowiedzi na zawiadomienie organu regulacyjnego z dnia 24 listopada 2025 r. o zakończeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, Wnioskodawca, przy piśmie z dnia 2 grudnia 2025 r., złożył ostateczną wersję projektu taryfy, w której poprawił (względem wersji poprzedniej) jedynie dwie oczywiste omyłki oraz *w tabeli, dotyczącej cen i stawek opłat dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę usunięto wiersze dotyczące cen za zbiorowe odprowadzanie ścieków, które znajdują się w tabeli dotyczącej taryfowych grup odbiorców zbiorowego odprowadzania ścieków, co powodowało nieczytelność tabeli*. Zgodzić się także należy, że o fakcie tym nie została zawiadomiona druga strona postępowania, tj. Wójt, a zatem został on pozbawiony możliwości odniesienia się do tych zmian. To uchybienie organu I instancji nie ma jednak istotnego znaczenia w sprawie i pozostaje bez wpływu na jej rozstrzygnięcie. Stawiając ten zarzut Wójt nie udowodnił, że gdyby zapoznał się z tymi „technicznymi” poprawkami, to zgłosiłby zarzuty z nimi związane, które skutkowałyby odmiennym rozstrzygnięciem sprawy, niż miało to miejsce w skarżonej decyzji. Przeciwnie, ani w odwołaniu ani na późniejszym etapie sprawy Wójt nawet nie odniósł się merytorycznie do tych poprawek, nie wykazał ich bezpodstawności, niecelowości lub innego błędu Spółki lub organu regulacyjnego w tym zakresie. Samo teoretyczne twierdzenie, że Wójt mógłby zgłosić takie istotne zarzuty nie wystarcza do przyjęcia, że taka sytuacja miałaby miejsce i z tej przyczyny doszło do zdarzenia mającego istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wyklucza to także sam techniczny *de facto* charakter tych poprawek, który w żaden sposób nie wpływa na kwestie merytoryczne. Sprostowanie oczywistych omyłek czy błędów rachunkowych przez Wnioskodawcę tudzież usunięcie zbędnych lub powtarzających się zapisów w projekcie taryfy, nie tylko nie może być rozpatrywane jako „nieuprawnione” bez wiedzy lub akceptacji drugiej strony postępowania, lecz wręcz jest jego obowiązkiem, który winien zostać wykonany przed zamknięciem postępowania decyzją. Dzięki temu uniknięto w niniejszej sprawie konieczności usuwania – w trybie art. 113 § 1 Kpa – wad nieistotnych skarżonej decyzji, której integralną częścią jest taryfa, w której Spółka poprawiała nieistotne omyłki pisarskie, dostosowując projekt taryfy do wymogu określonego w § 3 pkt 1 lit. e rozporządzenia taryfowego. Mając to wszystko na uwadze należy stwierdzić, że uchybienie to nie miało istotnego, a nawet żadnego wpływu na wynik sprawy. Okoliczności tego rodzaju od dawna są przedmiotem jednoznacznych stanowisk sądów administracyjnych. Dla przykładu można przytoczyć tezę jednego z orzeczeń WSA w Warszawie (wyrok z dnia 4 czerwca 2025 r., sygn. akt II SA/Wr 553/24):

Dla skuteczności zarzutu pozbawienia strony możliwości czynnego udziału w toczącym się postępowaniu administracyjnym konieczne jest wykazanie, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło stronie przeprowadzenie konkretnych czynności procesowych, a w następstwie realizację przysługujących jej praw, i nie mogło być konwalidowane na późniejszych etapach tego postępowania, jak również, że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy. To do strony stawiającej zarzut należy wykazanie istnienia związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania, a wynikiem sprawy. Strona powinna wykazać, że niezawiadomienie jej

przed wydaniem decyzji o zebraniu materiału dowodowego i możliwości składania wniosków dowodowych uniemożliwiło jej dokonanie w danym postępowaniu konkretnej czynności procesowej. Tak więc naruszenie art. 10 § 1 k.p.a. ocenić należy z punktu widzenia uniemożliwienia stronie podjęcia konkretnie wskazanej czynności procesowej oraz wpływu tego uchybienia na wynik sprawy.

10. art. 7 i 77 § 1 Kpa poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego. Mimo dostarczenia ponad 11 tysięcy faktur, organ I instancji oparł się na ogólnym stwierdzeniu o zgodności kosztów z historycznymi danymi. Jest to powierzchowna weryfikacja. Ponadto, gmina wskazała na różnice w zestawieniach kosztów na różnych etapach postępowania (pismo z 12 listopada 2025 r. i 26 listopada 2025 r.), co budzi poważne wątpliwości co do rzetelności przedstawionych danych przez Spółkę i ich weryfikacji przez organ I instancji. Wątpliwości, których organ nie usunął, nie mogą obciążać strony ani odbiorców usług. Organ miał podstawy do ponownego wezwania Spółki i powinien z nich skorzystać.

Zarzut całkowicie niezasadny. Szerokie stanowisko w tym zakresie organ II instancji przedstawił już powyżej wielokrotnie, w tym w pkt I.8. Jest ono w pełni aktualne również w tym zakresie i nie ma potrzeby powtarzania go wobec powielanych i sztucznie rozdrabnianych zarzutów Wójta;

11. art. 11 i art. 107 § 3 Kpa poprzez sporządzenie uzasadnienia faktycznego skarżonej decyzji, niespełniające kryteriów określonych w przepisie. Decyzja nie zawiera analizy alternatywnych wariantów kosztowych. Nie przeprowadzono pełnej oceny zarzutów gminy, wskazując na stronie 3 decyzji, że „W dniu 26.11.2025 r. Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski wniósł uwagi do przedmiotowego postępowania, do których organ odniesie się w dalszej części decyzji.”. Niestety w żadnym miejscu zapisów decyzji nie odniesiono się merytorycznie do zarzutów podniesionych przez gminę w piśmie z 26 listopada 2025 r. Organ I instancji w decyzji powinien faktycznie uzasadnić zatwierdzone wskaźniki w tym te, co do których zarzuty podniosła gmina w swoim piśmie. Z uzasadnienia decyzji nie wynika, dlaczego organ uznał dane Spółki zawarte w tomie VIII za wiarygodne.

Zarzut całkowicie niezasadny. Szerokie stanowisko w tym zakresie organ II instancji przedstawił już powyżej wielokrotnie, w tym w pkt I.8. Jest ono w pełni aktualne również w zakresie tego zarzutu i nie ma potrzeby powtarzania go wobec następnych, powielanych i sztucznie rozdrabnianych zarzutów Wójta. Dodać można jedynie, że oczekiwanie Wójta, by decyzja zatwierdzająca taryfę musiała zawierać analizy alternatywnych wariantów kosztowych jest zbyt daleko idące i nieuzasadnione ani zasadami logiki ani obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej przepisami. W niniejszej sprawie decyzja organu I instancji została uzasadniona wyjątkowo skrupulatnie i Prezes PGW WP nie znajduje jakiegokolwiek elementu stanu faktycznego lub prawnego, który jeszcze bardziej powinien zostać omówiony w tym uzasadnieniu. Słusznie w tym zakresie zauważyła Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r.:

(...) uwagi te nie są merytoryczne, a wyłącznie ukierunkowane (po raz kolejny) na poszukiwanie coraz to nowych wątpliwości i zarzutów, celem obstrukcji postępowania. Ma to na celu wydłużanie postępowania w „nieskończoność”. Gmina, w naszej ocenie, nadal poszukuje pobocznych, nieistotnych w postępowaniu punktów zaczepienia w celu odroczenia terminu wejścia w życie taryfy opracowanej w sposób uwzględniający indywidualne - odmienne niż w pozostałych obsługiwanych przez Spółkę gminach – warunki prowadzenia działalności, które mają miejsce na obszarze Gminy Rzepiennik Strzyżewski ze względu na wprowadzony podatek od nieruchomości od infrastruktury wod-kan., będącej w posiadaniu Spółki;

12. art. 107 § 3 Kpa w związku z art. 11 i 107 § 1 Kpa w związku z art. 107 § 3 Kpa, polegające na sporządzeniu pisemnego uzasadnienia decyzji niezgodnie z wymogami wynikającymi z art. 107 § 3 Kpa poprzez zawarcie zbyt ogólnych stwierdzeń, braku wyjaśnienia zasadności przesłanek,

jakimi organ I instancji kierował się przy wydawaniu decyzji, co uniemożliwia dokonaną analizę poprawności wyliczeń.

Zarzut całkowicie bezzasadny. Uzasadnienie skarżonej decyzji zawiera wszystkie elementy wskazane w art. 107 § 1 i 3 Kpa. Szerokie stanowisko w tym zakresie organ II instancji przedstawiał już powyżej wielokrotnie, w tym w pkt I.8. Jest ono w pełni aktualne również w zakresie tego zarzutu i nie ma potrzeby powtarzania go wobec następnych, powielanych i sztucznie rozdrabnianych zarzutów Wójta;

13. art. 7 i 8, a także art. 77 ust. 1, 80, 107 § 3 i 139a Kpa poprzez błędne ustalenie i niepełne wyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy poprzez nieuwzględnienie w kosztach niezbędnych przychodów kwot dotacji na wynagrodzenia z Funduszy Urzędu Pracy, co spowodowało obciążanie ponad wartość amortyzacji mieszkańców gminy.

Zarzut całkowicie bezzasadny. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza słuszności tego zarzutu, a wnosząc go Wójt nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów na jego poparcie.

Nie wystarczy postawić tezę przeciwną do stanowiska organu, jeszcze należy ją udowodnić, co w niniejszej sprawie jest niezwykle trudne dla Wójta, gdyż wszystkie jego zarzuty znajdują zaprzeczenie w zgromadzonych dowodach. W zakresie wykazania braku zasadności omawianego zarzutu, zdaniem organu II instancji, w pełni wiarygodne, oparte na rzeczywistym stanie rzeczy i obowiązujących przepisach, są wyjaśnienia Spółki (pismo z dnia 30 grudnia 2025 r.), które należy zacytować:

Podnoszona w odwołaniu kwestia dotacji w latach 2022-2024 z Urzędu Pracy jest całkowicie nietrafna. Wymienione w sprawozdaniach finansowych kwoty dotacji zostały wykorzystane na szkolenia pracowników z wprowadzanych w Spółce systemów GIS związanych z analizą i monitorowaniem przepływów wody na sieciach w celu wykrywania wycieków i ograniczania strat wody. Pozyskane środki nie zostały przeznaczone na wynagrodzenia pracowników Spółki, lecz na wynagrodzenia firmy przeprowadzającej szkolenia pracowników i tworzącej strukturę bazodanową danych wektorowych o sieciach wod-kan. Nie mogły być więc w sposób oczywisty zaliczone do ośrodka kosztów wynagrodzenia. Nie zostały tym samym ujęte w bazie stanowiącej podstawę do rozliczenia klucza podziału kosztów wynagrodzeń przy opracowaniu taryfy. Uzyskane dotacje zaksięgowane zostały na koncie „pozostałe przychody operacyjne” które nie ma powiązania z wynagrodzeniami pracowników bezpośrednio i pośrednio zaangażowanych w działania prowadzone na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, ani też żadnej innej gminy. W aktach sprawy przedstawiono szczegółowe koszty w zakresie wykonania wynagrodzeń w okresie poprzedzającym wprowadzenie nowych taryf i plan wynagrodzeń na kolejne trzy lata obowiązywania taryf. W naszej ocenie nietrafny wywód Gminy w tym zakresie oparty jest na wspomnianym wyżej braku znajomości opracowanej dokumentacji taryfowej i poszukiwaniu jakichkolwiek wątpliwości, które mogą wydłużyć postępowanie. Kalkulacje kosztów wynagrodzeń przyjętych do taryf dotyczące pracowników bezpośrednio zaangażowanych i pośrednio zaangażowanych w działalność wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski rozliczanych kluczem podziału kosztów przedłożono w toku postępowania w tomie V dokumentacji;

14. art. 7, art. 77, art. 80, art. 15 Kpa, poprzez wydanie decyzji nieuwzględniającej aktualnego stanu faktycznego i prawnego, w tym przede wszystkim aktualnej kalkulacji wniosku taryfowego w sytuacji, w której na skutek długiego okresu prowadzenia postępowania (łącznie z okresem przetrzymywania akt przez sądy administracyjne) zaistniała zmiana sytuacji faktycznej, wymagająca aktualizacji kalkulacji wniosku taryfowego (co wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 pkt. 1 i § 7 ust. 2 rozporządzenia), a przez to niezbędne było przeprowadzenie postępowania administracyjnego z uwzględnieniem zmienionego wniosku, co uzasadnia uchylenie decyzji organu I instancji.

Zarzut całkowicie nietrafny. Pomijając nawet oczywistą bezpodstawność powoływania się w tym zarzucie na art. 15 Kpa, a więc zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, należy podnieść, że żaden przepis ustawy zwoś lub rozporządzenia taryfowego (w tym wskazywane przez Wójta) nie wymagają i nie nakazują przedsiębiorstwu wod-kan. aktualizowania okresu obrachunkowego, w oparciu o który wyliczane są niezbędne przychody w projektowanej taryfie, w sytuacji, gdy sprawa jest rozpatrywana ponownie przez organ I instancji w związku z rozstrzygnięciem kasatoryjnym organu II instancji. Brak jest jednocześnie również przeszkód do takiej aktualizacji przez przedsiębiorstwo wod-kan. aż do czasu wydania ostatecznej decyzji regulatora lub organu II instancji, zwłaszcza, że jest to w jego interesie w związku z rosnącymi cenami materiałów, usług i innych kosztów, inflacją itd., które z upływem czasu zawsze zwiększają wysokość niezbędnych przychodów. Należy jednak zauważyć, że to Wnioskodawca jest dysponentem swojego wniosku i od niego zależy czy swój wniosek taryfowy zaktualizuje w tym zakresie czy opierać go będzie nadal na okresie obrachunkowym zastosowanym przy opracowaniu pierwotnego wniosku taryfowego, którym zainicjował niniejszą sprawę. Jeśli Spółka nie zaktualizowała okresu obrachunkowego to można to rozpatrywać tylko jako przejaw opracowania taryfy w sposób zapewniający ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Na tym tle niniejszy zarzut Wójta nie tylko jest całkowicie bezpodstawny, ale wręcz niezrozumiały, gdy się zważy, że jego uwzględnienie prowadziłoby niechybnie do zwiększenia niezbędnych przychodów i w konsekwencji jeszcze wyższych cen usług taryfowych;

15. art. 10 ust. 1 Kpa poprzez naruszenie zasady wysłuchania stron poprzez wyznaczenie stronie nierealnego terminu (3 dniowego) co do wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego na końcu postępowania, a następnie odnotowanie pisma Spółki z 2 grudnia 2025 r. po upływie już wyznaczonego terminu.

Zarzut całkowicie niezasadny. Przyznać należy, że w zawiadomieniu z dnia 24 listopada 2025 r. organ I instancji wyznaczył krótki termin na dokonanie przez strony czynności wskazanych w art. 10 § 1 Kpa. Wójt nie wskazuje jednak w jaki sposób wpłynęło to na jego prawa w niniejszej sprawie, a tym bardziej na jej wynik. Gołosłowne zarzuty nie wystarczą do uznania ich za zasadne, zwłaszcza, że z akt postępowania wprost wynika, że w określonym terminie Wójt (za pośrednictwem swojego zastępcy) skorzystał z prawa do wypowiedzenia się w sprawie przed wydaniem decyzji i swoje stanowisko złożył w piśmie z dnia 26 listopada 2025 r., w którego treści m.in. podziękował regulatorowi za prowadzenie postępowania taryfowego i wyraził szacunek względem decyzji organu o zamknięciu postępowania dowodowego, a także przyznał, że 17 listopada 2025 r. przedstawiciel gminy zapoznał się z całością akt sprawy i wykonał z nich fotokopie. W pozostałym zakresie niniejszy zarzut Wójta powiela zarzut przedstawiony w punkcie I.9, stąd nie zachodzi potrzeba odnoszenia się do powielanej argumentacji po raz kolejny;

16. art. 75 § 1 Kpa w zw. z art. 77 § 1 Kpa poprzez nieuwzględnienie w toku postępowania dowodowego stanowisk Wójta (nie gminy, jak ujmuje to autor odwołania – gmina nie jest stroną w sprawie, co wielokrotnie było wskazywane Wójtowi i o czym wyraźnie stanowi art. 24c ust. 6 uzzwoś) z dnia 28 sierpnia 2025 r., 12 listopada 2025 r. i 26 listopada 2025 r., a tym samym niezebrań i nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Nieuwzględnienia argumentacji Wójta z powodu jego niezasadności, nietrafności, bezpodstawności lub nieistotności, nie można utożsamiać z niezebrań i nierozpatrzeniem całokształtu materiału dowodowego;

17. art. 7, 77 ust. 1 Kpa w związku z art. 24c ust. 2 uzzwoś, poprzez ignorowanie przez organ I instancji faktu utrudniania weryfikacji kosztów przez Spółkę, co podważa ich niezbędność i rzetelność. Naruszenie to, zdaniem Wójta, miałoby polegać na tym, że rzekomo władze gminy bezskutecznie zapraszały władze Spółki na sesje Rady Gminy w celu przedstawienia sytuacji w Spółce. Organ

I instancji, zatwierdzając taryfę, nie odniósł się do faktu uchylania się przez Spółkę od dialogu i przejrzystości, co podważa dobrą wiarę i rzetelność przedstawionych danych (art. 24c ust. 2 uzzwoś) i świadczy o niewyczerpującym zbadaniu materiału dowodowego (art. 77 ust. 1 Kpa).

Zarzut bezpodstawny. Kwestia nadzoru właścicielskiego gminy jako współwłaściciela Spółki, wykracza poza zakres postępowania taryfowego i kompetencje regulatora przewidziane w art. 24c ust. 1 uzzwoś.

Wzajemne relacje gminy i Spółki oraz zakres wymiany informacji między stronami nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski nie jest przy tym regulatorem w sprawach wod-kan., zaś przepisy ustawy zwoś lub rozporządzenia taryfowego (a także Kpa) nie warunkują prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy przez Dyrektora RZGW uprzednim przekazaniem Wójtowi przez Spółkę wszystkich wymaganych przez Wójta informacji o działalności wod-kan. Wnioskodawcy na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski i innych gmin, na których Spółka funkcjonuje;

18. art. 7, 77 § 1 i 80 Kpa w zw. z art. 27c ust. 1 uzzwoś, przez brak rozważenia całości materiału dowodowego zebranego w aktach postępowania i błędnym przejęciem przez organ I instancji, że sprzedaż wody hurtowej przez Spółkę innym gminom po cenie niższej podlega regulacjom prawa cywilnego, tym samym nie ma wpływu na koszt, na podstawie którego ustala się niezbędne przychody stanowiące następnie o wysokości cen i stawek opłat wskazywanych w taryfie. Brak ustalenia i zweryfikowania rzeczywistych kosztów jednostkowych produkcji i przesyłu wody oraz odprowadzania i oczyszczania ścieków dla gminy Rzepiennik Strzyżewski. Organ I instancji, zatwierdzając taryfę, nie ustalił rzeczywistych kosztów jednostkowych produkcji 1 m³ wody oraz jej przesyłu do odbiorców na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, ani analogicznie rzeczywistych kosztów przesyłu ścieków z terenu tej gminy do oczyszczalni, a następnie ich oczyszczenia. Jednocześnie Spółka w dokumentacji taryfowej przedstawiła szczegółowe wyliczenia kosztów jednostkowych produkcji wody oraz oczyszczania ścieków w odniesieniu do sprzedaży hurtowej, co jednoznacznie wskazuje, że sporządzenie takich kalkulacji było możliwe. Organ powinien był zażądać od Spółki analogicznych wyliczeń dla gminy Rzepiennik Strzyżewski, obejmujących co najmniej koszt produkcji 1 m³ wody na poziomie Stacji Uzdatniania Wody, koszt jej przesyłu do systemu dystrybucyjnego gminy, koszt transportu ścieków z terenu gminy do oczyszczalni, koszt faktycznego oczyszczenia 1 m³ ścieku pochodzącego z tej gminy. Brak takich danych uniemożliwia weryfikację, czy zatwierdzona taryfa odpowiada kosztom rzeczywistym i czy nie prowadzi do przerzucania na odbiorców gminy Rzepiennik Strzyżewski kosztów niezwiązanych bezpośrednio z obsługą systemu położonego na jej terenie, co stanowi naruszenie art. 24c ust. 1 pkt 2 ustawy.

Zarzut całkowicie nietrafny. Kwestia hurtowej sprzedaży wody przez Spółkę do sąsiednich gmin wykracza poza zakres postępowania taryfowego prowadzonego w trybie przepisów ustawy zwoś. Tego rodzaju sprzedaż wody prowadzona jest na zasadach rynkowych na podstawie umów cywilnoprawnych i jako taka podlega przepisom prawa cywilnego. W decyzji kasatoryjnej Prezesa PGW WP z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, mając na uwadze konieczność wykluczenia subsydiowania skrośnego z taryfy we wszelkich aspektach, nakazano organowi regulacyjnemu wyjaśnienie, na jakich podstawach Spółka opiera znaczne zróżnicowanie cen wody proponowanych odbiorcom usług taryfowych na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a cenami wody sprzedawanej przez Spółkę odbiorcom hurtowym, a w szczególności, czy nie dochodzi do subsydiowania skrośnego odbiorców hurtowych przez odbiorców taryfowych z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski. Regulator obowiązek ten wypełnił, a Spółka jasno i wyczerpująco kwestię tę wyjaśniła (pismo z 30 lipca 2025 r. – pkt 22). To nie regulator ustala ceny wody i ścieków w projektowanej taryfie. Nie ustala też kosztów, a zwłaszcza według zakresu potrzeb Wójta. Rolą organu regulacyjnego jest ocena, analiza i weryfikacja projektu taryfy i jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś oraz wyrażenie na tej podstawie aprobaty dla projektowanej taryfy

lub nie. Jeszcze raz należy Wójtowi przypomnieć, że ustalanie niezbędnych przychodów i na ich podstawie cen i stawek opłat taryfowych należy do Przedsiębiorstwa. Organ regulacyjny bada jedynie czy jest to akceptowalne w zakresie wskazanym przez ustawodawcę w art. 24c ust. 1 uzwos. Regulator dokonał analizy wszystkich istotnych aspektów niniejszej sprawy, w tym wysokości cen wody sprzedawanej hurtowo oraz kosztów na to wpływających. Na tej podstawie trafnie podzielił należycie uzasadnione i udokumentowane stanowisko Przedsiębiorstwa, że koszty wyprodukowania i dostarczenia wody sprzedawanej hurtowo odbiorcom pozataryfowym w żaden sposób nie wpływają na niezbędne przychody działalności wodociągowej na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Oczekiwanie przez Wójta sporządzania dodatkowych wyliczeń w tym zakresie wykracza poza zakres czynności wyjaśniających o charakterze niezbędnym do wyjaśnienia sprawy. Podążając drogą myślenia Wójta można w nieskończoność zgłaszać wobec przedsiębiorstwa wod-kan. żądania przedłożenia kolejnych wyjaśnień, kalkulacji i dokumentów (choć zebrano ich już ponad 10 tomów), jednak mija się to z celem i istotą postępowania taryfowego. Czynności wyjaśniające powinny być uzasadnione koniecznością wyjaśnienia wszystkich istotnych (mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy) okoliczności, a nie dowolnością regulatora lub jednej ze stron postępowania administracyjnego. Czynności wyjaśniające regulatora w niniejszej sprawie dotyczyły wszystkich istotnych okoliczności i wywiązał się on z tego zadania prawidłowo, znajdując właściwe proporcje między skrupulatnością i rzetelnością (w tym co do obowiązku przewidzianego w art. 7 i 77 § 1 Kpa), a terminowością załatwienia sprawy. Ponownie należy podkreślić, że naczelnym celem postępowania taryfowego jest dążenie do zatwierdzenia zaprojektowanej przez przedsiębiorstwo wod-kan. taryfy, o ile pozwalają na to wyniki działań przeprowadzonych w zakresie określonym w art. 24c ust. 1 uzwos, a nie sztuczne wyszukiwanie problemów i „wątpliwości” w celu uniemożliwienia lub przynajmniej opóźnienia dokonania tej czynności. Jak słusznie Spółka zauważa w tym kontekście (pismo z dnia 30 grudnia 2025 r.):

Spółka prowadzi hurtową sprzedaż wody od samego początku jej powstania. W taryfie przedstawiono stosowne kalkulacje kosztów produkcji i dystrybucji wody dostarczanej hurtowo. Stan faktyczny dotyczący hurtu jest znany gminie od samego początku, jak również stosowane od lat stawki. Ceny hurtowych dostaw są negocjowane na kolejne okresy rozliczeniowe, a następnie zawierane umowy, na co dowody przedstawiono w taryfie. Jednocześnie informujemy, że opracowana dla gminy Rzepiennik Strzyżewski taryfa nie dotyczy hurtowych dostaw wody i hurtowego odprowadzania ścieków. Została opracowana zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami ewidencji księgowej kosztów pozwalającymi wyodrębnić w sposób obiektywny koszty, które należy umieścić właśnie w tej wydzielonej dla jednej gminy taryfie. W celu ochrony odbiorców usług z Gminy Rzepiennik Strzyżewski przed dalszym wzrostem cen wody i ścieków świadomie nie ujęto w taryfie kosztów amortyzacji sieci przesyłowych zarówno wodociągowych jak i kanalizacyjnych a także obiektów sieciowych położonych poza gminą Rzepiennik Strzyżewski. Działanie naszej Spółki jest konsekwentne i zasada ta jest zachowana zarówno w odniesieniu do taryfy procedowanej jak i obowiązującej;

19. art. 12 Kpa w zw. z art. 24b ust. 1 uzwos (zasada szybkości i prostoty postępowania) poprzez akceptację przez organ I instancji nieuzasadnionego wydłużania postępowania przez Spółkę, co świadczy o jej nieprzygotowaniu. Miało to polegać na zwracaniu się przez Wnioskodawcę do regulatora o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi.

Zarzut całkowicie bezzasadny. Zgodnie z art. 12 Kpa organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia, zaś sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie. Zarzucając naruszenie tych przepisów, jednocześnie w innych zarzutach Wójt domaga się wyjaśnienia wielu nieistotnych kwestii, wzywania Spółki w nieskończoność do zajmowania stanowiska w kwestiach już wyjaśnionych. Wójt nie widzi niekonsekwencji lub sprzeczności w swojej postawie. Nie dostrzega też, że to na skutek wyłącznie jego nieuzasadnionych merytorycznie

i obstrukcyjnych działań (załatwianych zawsze negatywnie w każdej instancji administracyjnej i sądownoadministracyjnej i opisanych na wstępie szczegółowo) sprawa jest rozpoznawana już dwa lata. Na tym tle zarzucanie, że organ I instancji przychylił się do próśb Spółki o przedłużenie terminu na udzielenie merytorycznych, szczegółowych odpowiedzi na wezwania organu, jest nie tylko nieuzasadnione, ale wręcz zdumiewające i sprzeczne z podstawowymi zasadami logiki. Nawet, gdyby doszło do naruszenia art. 12 Kpa w niniejszej sprawie, to nie miałyby to wpływu na jej rozstrzygnięcie. W żadnym razie jednak do naruszenia przepisów Kpa, także w tym względzie, w niniejszej sprawie nie doszło. Przedsiębiorstwo musi mieć zapewniony czas na udzielenie szczegółowych odpowiedzi na wezwania organu I instancji i nie ma obowiązku przedłożenia prawidłowego wniosku taryfowego już w momencie inicjowania sprawy. Celem postępowania administracyjnego nie jest utrudnianie przygotowywania i składania wyjaśnień przez Wnioskodawcę, lecz dążenie do merytorycznego, opartego na prawdzie materialnej, wszechstronnego wyjaśnienia sprawy przy udziale przedsiębiorstwa wod-kan. (art. 27b ust. 1 uzwos), gdyż to ono konstruuje taryfę i tylko od niego zależy jej przygotowanie. Na tym tle oczywistym jest, że dążenie Wójta do obalenia skarżonej decyzji na tej podstawie nie może przynieść mu oczekiwanego skutku;

20. art. 7a Kpa - poprzez całkowite pominięcie zasady rozstrzygania wątpliwości interpretacyjnych na korzyść strony (przy czym pojęcie „strony” Wójt interpretuje tylko jako siebie samego) i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w odniesieniu do analizowanych dokumentów.

Zarzut całkowicie pozbawiony podstaw. Na wstępie należy przede wszystkim zauważyć, że dyspozycja art. 7a Kpa nie jest skierowana do Wójta w niniejszej sprawie i nie może on skutecznie na niego się powoływać. Oczekiwanie, że każda jego wątpliwość w zakresie treści normy prawnej będzie rozstrzygana na jego korzyść jest nie tylko bezpodstawna, ale wręcz niepoważna. Nawiasem mówiąc, podnoszenie tego zarzutu w sprawach taryfowych jest całkowicie niecelowe przez którąkolwiek ze stron, a zwłaszcza przez stronę nie będącą wnioskodawcą. Wymaga też zauważenia, że autor skargi po raz kolejny bezprawnie określa gminę Rzepiennik Strzyżewski jako stronę w niniejszym postępowaniu.

Treść art. 7a § 1 Kpa jest jasna: *jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest **nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnień**, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, **chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ***. Przepis ten nie znajduje zatem zastosowania w niniejszej sprawie taryfowej, w której przedmiotem nie jest nałożenie na Spółkę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie jej uprawnień. Tym bardziej w niniejszym postępowaniu obowiązek nie jest nakładany na Wójta, nie są mu także ograniczane lub odbierane jego uprawnienia. Ponadto rozstrzyganie wątpliwości co do treści normy prawnej na korzyść Wójta, sprzeciwiają się sporne interesy ze Spółką oraz interesy osób trzecich – licznych odbiorców usług taryfowych, którzy nie mają formalnego przymiotu stron w niniejszej sprawie, ale na których interesy wynik niniejszego postępowania ma bezsprzecznie bezpośredni wpływ. Istotnym jest, że ze względu na specyfikę postępowania taryfowego, którego wynik przekłada się następnie na sytuację odbiorców usług niebędących stronami tegoż postępowania (a więc podmiotów pozbawionych możliwości obrony swoich praw w postępowaniu administracyjnym) organ regulacyjny musi mieć na uwadze ochronę ich interesów, o czym stanowi wyraźnie zasada sformułowana w art. 1 pkt 1 lit. c uzwos. Kwestia ta jednoznacznie wynika z orzecznictwa sądownoadministracyjnego. Dla przykładu można przywołać tezę NSA, zawartą w wyroku z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. akt III OSK 3017/23: *Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych na korzyść strony, o którym stanowi art. 7a § 1 KPA, nie jest możliwe, jeżeli sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ. Powyższe ograniczenie jest uzasadnione, ponieważ rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść tylko jednego z podmiotów, których interesy są sporne, stanowiłoby nieuzasadnione naruszenie zasady równości sformułowanej w art. 8 § 1 KPA. Wyłączenie obowiązywania tej zasady jest przy tym uzasadnione kolizją nie*

*tylko interesów prawnych, lecz także faktycznych, ponieważ ustawodawca nie dokonał ograniczenia zawężającego rodzaj interesu chronionego do interesu prawnego. Oznacza to, że w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawowe przesłanki do stosowania art. 7a § 1 Kpa i rozstrzygania wszelkich wątpliwości co do treści norm prawnych na korzyść którejkolwiek ze stron, tym bardziej Wójta. Dodatkowo, zdaniem organu odwoławczego, w niniejszej sprawie brak jest wątpliwości co do treści normy prawnej. Fakt, że Wójt dokonuje własnej interpretacji przepisów, której wyniki są odmienne od wyników ich interpretacji dokonywanej przez organy, i na tej podstawie wysnuwa subiektywną tezę o rzekomym zaistnieniu wątpliwości co do treści normy prawnej, nie przesądza w żadnym razie, że takie wątpliwości rzeczywiście i obiektywne istnieją i prowadzą do pata interpretacyjnego (pomimo użycia różnych metod wykładni, wciąż pozostają co najmniej dwa, równie uprawnione, sposoby rozumienia danego przepisu). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III OSK 1347/21, wyjaśnił: *W odniesieniu do wątpliwości co do treści norm prawnych należy wskazać, że w art. 7a § 1 KPA nie chodzi o sytuacje, w których pojawiają się wątpliwości interpretacyjne przepisów mających zastosowanie w danej sprawie, a o przypadki, w których pomimo użycia różnych metod wykładni, wciąż pozostają co najmniej dwa, równie uprawnione, sposoby rozumienia danego przepisu (tzw. pat interpretacyjny).**

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 24c ust. 1 pkt 2 uzwzwoś, poprzez zawyżanie kosztów wyrażające się w braku zawartych umów z mieszkańcami w miejscowości Turza: gmina w swoim stanowisku z 12 listopada 2025 r. wskazała, że Spółka nie zawarła umów na dostarczanie wody i odbiór ścieków z częścią mieszkańców oraz instytucjami (Szkoła Podstawowa, Przedszkole Publiczne w Turzy), pomimo świadczenia usług. Ta zwłoka skutkuje zawyżaniem kosztów (na jednostkę) i zaniżaniem przychodów, co bezpośrednio i niekorzystnie wpływa na kalkulację taryfy. Organ I instancji nie podjął wystarczających działań, by wymusić na Spółce usunięcie tej nieprawidłowości przed zatwierdzeniem taryfy.

Zarzut całkowicie niezasadny. Wójt po raz kolejny forsuje swoje stanowisko, które formułuje w kwestiach spornych ze Spółką przed sądami powszechnymi w odrębnych sprawach. Dopóki spory te (toczące się przed sądami) nie zmieniają stanu faktycznego wiążącego Spółkę w przedmiotowym zakresie, to jest ona obowiązana do opierania się na stanie rzeczywiście istniejącym, a nie postulowanym przez Wójta. Regulator nie jest organem, który ma prawo lub obowiązek rozwiązywać wszystkie kwestie sporne między dwoma zantagonizowanymi stronami niniejszego postępowania. Kwestia poruszona w tym zarzucie znalazła już odniesienie w pkt I.7, mimo to warto jeszcze raz przytoczyć wyjaśnienia Spółki w tym zakresie:

Nie sposób zgodzić się również z twierdzeniem Gminy jakoby wybudowana w msc. Turza sieć wodociągowa i kanalizacyjna weszła w skład przedsiębiorstwa z chwilą jej połączenia z funkcjonującą wcześniej siecią Spółki, nawet jeśli do tego połączenia doszło bez wiedzy i zgody naszej Spółki. Gmina próbuje wymusić na Spółce zawieranie umów z odbiorcami, których sama przyłączyła do sieci co do której Spółka nie ma żadnego prawa dysponowania. Wyjaśnienie tych kwestii toczy się aktualnie w postępowaniach sądowych jednak istotnym w sprawie jest Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 listopada 2025 r. Sygn. akt. XVII AmW 20/23 uwzględniający stanowisko naszej Spółki w tej sprawie (załącznik nr 1 do niniejszego pisma).

Wójt zatem nie udowodnił, na jakiej podstawie prawnej i faktycznej, Spółka miałyby zwiększać wielkość sprzedaży wody na terenie miejscowości Turza o wartości odbierane przez podmioty wskazywane przez Wójta, których to Wójt samowolnie podłączył do sieci, a stanowisko Spółki potwierdzają sądy powszechne. Na tym tle organ II instancji podziela stanowisko Wnioskodawcy (pismo z 30 grudnia 2025 r.), że:

Plan sprzedaży Spółki został ustalony na podstawie osiągniętych poziomów sprzedaży w okresie obrachunkowym poprzedzającym wprowadzenie nowych taryf z uwzględnieniem przewidywanych zmian w tym zakresie związanych ze zmianą liczby odbiorców usług. Ze względu na toczący się spór nie ujęto w taryfie przychodów z nieruchomości przyłączonych przez Gminę w miejscowości Turza

z którymi Spółka nie zawarła umów na dostawę wody i odprowadzanie ścieków.

W chwili składania wniosku, a także aktualnie właściciele nieruchomości przyłączeni do spornych odcinków sieci nie są Odbiorcami Usług Spółki Komunalnej „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. W związku z tym, że liczne próby polubownego załatwienia sprawy dotyczącej sieci wybudowanej przez Gminę w msc. Turza nie przyniosły skutku, przedmiotowy spór toczy się przed sądami powszechnymi. Do czasu wydania prawomocnych wyroków w tej kwestii nie ma żadnych podstaw planowania przychodów i kosztów związanych ze spornym odcinkiem sieci;

2. art. 24b ust. 2 uzwóz, poprzez brak podania pełnych, wiarygodnych danych źródłowych jakim organ I instancji się kierował. W dokumentach Spółki przedstawionych we wniosku o wydanie decyzji brakuje m.in. uzasadnienia metod amortyzacji, brak również wykazania realnych dopływów wód opadowych i roztopowych. Ponadto Spółka załączyła informację o licznikach (przepływomierzach), które zostały zamontowane po złożeniu wniosku taryfowego. W decyzji brak również odniesienia się do kwestii umorzenia pożyczek uzyskanych z WFOŚiGW w Krakowie. Wójt podnosił to, wskazując, że zawarte umowy pożyczkowe zawierają klauzulę umarzalności, co nie było uwzględnione we wskazywanych przez Spółkę kosztach wykazanych we wniosku taryfowym.

Zarzut całkowicie niezasadny. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest pełny i wystarczający do ustalenia wszystkich istotnych okoliczności niezbędnych do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Wystarczające wyjaśnienie ww. kwestii zawiera nie tylko uzasadnienie taryfy, ale także wielokrotnie składane przez Spółkę, szerokie pisemne wyjaśnienia (w toku sprawy Wnioskodawca był 5-krotnie wzywany do przedłożenia informacji i nowych dowodów, w tym 3-krotnie po przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia, a ponadto Spółka składała stanowiska z własnej inicjatywy, w tym w odpowiedzi na odwołanie). W szczególności zgromadzone dowody pozwalają na ustalenie prawidłowości (w kontekście przepisów ustawy o rachunkowości) metody amortyzacji środków trwałych w niniejszej sprawie i nie ma potrzeby powielania w niniejszej decyzji szerokich wyjaśnień Spółki przedstawionych w uzasadnieniu taryfy i chociażby w piśmie z dnia 30 lipca 2025 r. Działania Spółki w tym zakresie nie budzą wątpliwości, podobnie jak przyjęta metodologia amortyzacji, jej zakres, jak też właściwa realizacja przez Wnioskodawcę przepisów ustawy o rachunkowości oraz utrwalonej w orzecznictwie sądowoadministracyjnym zasady potwierdzonej w wyroku NSA z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1223/23 – że przedsiębiorstwo wod-kan. nie może stosować zbyt niskich, jak i zbyt wysokich stawek amortyzacyjnych, tzn. zbyt krótkich, jak i zbyt długich okresów ekonomicznej użyteczności amortyzowanego środka trwałego (sieci wod-kan.). Przedsiębiorstwo wyjaśniło i udokumentowało również kwestię niedopuszczalności uwzględniania wód opadowych, roztopowych i infiltracyjnych w bazie kosztów utrzymania i eksploatacji oczyszczalni ścieków w Tuchowie i odpowiednio skorygowało projekt taryfy (pismo z dnia 29 września 2025 r.). Stąd, wbrew stanowisku Wójta, kwestię tę organ I instancji prawidłowo uznał za wyjaśnioną. Podobnie regulator prawidłowo wyjaśnił zagadnienie dotyczące kosztów obsługi pożyczek zaciągniętych na budowę infrastruktury wodno-kanalizacyjnej w gminie Rzepiennik Strzyżewski w miejscowościach Turza i Rzepiennik Suchy. Został w tym zakresie zebrany pełny materiał dowodowy, a dodatkowo w odpowiedzi na odwołanie kwestię tę Spółka ponownie wyjaśniła (str. 16 pisma z 30 grudnia 2025 r.). Można jedynie dodatkowo zauważyć, że jak wynika z przedstawionych przez Wnioskodawcę kalkulacji, w latach 2023-2025 Spółka poniosła koszty odsetkowe wyższe od zaplanowanych i ujętych we wniosku taryfowym o 307 471,00 zł. Fakt, iż Spółka nie wnioskuje o pełne pokrycie kosztów odsetkowych świadczy o ochronie odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Analiza, ocena i weryfikacja projektu taryfy dokonana przez organ II instancji nie ujawniła także jakichkolwiek innych podstaw do kwestionowania, że całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie został zebrany fragmentarycznie, a sprawa nie została rozpatrzona w jej całokształcie. Jak już wyżej wskazano regulator nie ma obowiązku odnoszenia się w decyzji zatwierdzającej taryfę do wszystkich poszczególnych kosztów, czy też bardzo licznych zastrzeżeń lub wątpliwości Wójta. Sam fakt, że organ regulacyjny wyraża aprobatę względem taryfy poprzez jej zatwierdzenie, oznacza

bowiem, że wszystkie wyjaśnienia, dokumenty i kalkulacje składane przez Wnioskodawcę są wystarczające do potwierdzenia prawidłowości projektu taryfy i jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś;

3. § 8 ust. 1 pkt 2 lit. b rozporządzenia taryfowego, poprzez kwestionowanie planowanych kosztów materiałów i usług. Gmina w piśmie z 26 listopada 2025 r. wskazała na brak dowodów aktualizacji wartości rat kapitałowych pożyczek z WFOŚiGW w Krakowie, które powinny być niższe po przetargach i podpisaniu aneksów. Brak tych kluczowych dokumentów uniemożliwia ocenę faktycznej wysokości kosztów operacyjnych. Organ I instancji zatwierdził taryfę bez pełnego i aktualnego materiału dowodowego.

Zarzut całkowicie bezzasadny. Zarzuty Wójta są często niezrozumiałe, pomijając nawet fakt, że w obowiązującym porządku prawnym brak jest przepisu § 8 ust. 1 pkt 2 lit. b rozporządzenia taryfowego, ewentualnie innego, który nakazywałby organowi regulacyjnemu weryfikowanie, czy każda zawarta przez przedsiębiorstwo wod-kan. umowa cywilnoprawna, w tym z wykonawcami usług zewnętrznych, została zawarta z maksymalną optymalizacją ekonomiczną, tak iż niemożliwe byłoby zawarcie umowy na usługi tańsze, lepsze, szybsze, rzetelniejsze itd. Oczekiwania Wójta wykraczają daleko poza potrzeby postępowania taryfowego i kompetencje organu regulacyjnego w sprawach wod-kan. Ponadto czynności wyjaśniające w sprawie nie mogą paraliżować działalności regulatora. Mimo to organ II instancji stara się odnieść do argumentów Wójta w sposób najbardziej zbliżony do istoty problemu, jaki można odgadywać z użytych przez niego sformułowań. Organ I instancji wydał decyzję na podstawie pełnego materiału dowodowego. Jest on zdecydowanie wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Wbrew stanowisku Wójta brak jest podstaw do twierdzenia jakoby kwoty zaciągniętych pożyczek, a w konsekwencji wysokość rat kapitałowych i odsetkowych, zostały w niniejszej sprawie zawyżone z względem umów wykonawczych zawartych z wykonawcami prac. Obydwie umowy pożyczek zostały dostosowane do rzeczywistych wartości umownych, tj. do wysokości kosztów kwalifikowanych. Ponadto umowy pożyczek zawarte zostały już po zawarciu umów wykonawczych. Przy piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r. Spółka załączyła do akt 2 umowy wykonawcze. Umowy pożyczkowe zostały przedstawione w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Na tle całokształtu materiału dowodowego Prezes PGW WP nie dostrzega jakiegokolwiek uchybienia organu I instancji w uznaniu, że przygotowany przez Spółkę projekt taryfy nie uchybia wymogom określonym w granicach wskazanych przez ustawodawcę w art. 24c ust. 1 uzzwoś;

4. art. 27c uzzwoś, w zw. z art. 16 Konstytucji RP oraz art. 6 Kpa, poprzez nieuzasadnione uzależnienie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przez organ I instancji od wypełnienia uzasadnionej prawnej woli osób trzecich, Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski, w zakresie ustalenia wysokości podatku od nieruchomości w kontekście wpływu jego wysokości na taryfę. Zarzutem tym objęto także naruszenie art. 107 § 3 Kpa w zw. z art. 7 Kpa poprzez arbitralne uzasadnienie decyzji, opierające się na subiektywnych ocenach moralnych lub intencyjnych, a także błędną interpretację roli Wójta.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Wbrew ocenie Wójta, żądanie wyjaśnień dotyczących polityki podatkowej gminy wobec Spółki jest zagadnieniem mającym istotne znaczenie w sprawie, gdyż koszt podatku od nieruchomości jest największym kosztem (czynnikiem), mającym cenotwórczy wpływ w projektowanej taryfie, a jednocześnie głównym powodem (uwarunkowaniem lokalnym), który przemawiał za wydzieleniem gminy Rzepiennik Strzyżewski do odrębnej taryfy wobec pozostałych gmin, będących współwłaścicielami Spółki. Źródła tego kosztu i dyspozycyjność w zakresie jego wielkości (np. możliwość zwolnienia lub zmniejszenia) leżą po stronie władz gminy (Rady Gminy), stąd próba Wójta obciążenia organu I instancji zarzutem, że wyjaśniając pochodzenie tych kosztów, ich wielkość, czas powstania i okoliczności motywujące władze gminy, wkracza w zastrzeżone jedynie władzom gminy kompetencje, musi spełznąć na niczym. Bezsporne jest przy tym, że nie jest rolą regulatora opowiadanie się w licznych sporach Spółki z gminą po którejkolwiek ze stron. Niemniej „niewypowiadanie się” w tym zakresie nie

dotyczy okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a bezsprzecznie kluczową okolicznością w niniejszej sprawie są koszty podatkowe na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. W kwestii tej wypowiedział się już Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23, a także organ II instancji w decyzji kasatoryjnej z dnia 16 lipca 2024 r., KWT.70.1.24.2024, a także kwestia ta znalazła szerokie odniesienie w uzasadnieniu niniejszej decyzji. Oczywiście nigdy żaden z sądów lub organów orzekających w sprawie nie warunkował rozstrzygnięcia sprawy od „wypełnienia uzasadnionej prawnej woli osób trzecich, Rady Gminy Rzepiennik Strzyżewski, w zakresie ustalenia wysokości podatku od nieruchomości w kontekście wpływu jego wysokości na taryfę”, jak też od zmiany wielkości tego kosztu przez władze gminy. Wójt nie może jednak uchylić się od odpowiedzialności władz gminy za powstanie tego kosztu i jego utrzymywanie, mimo kluczowego wpływu na ceny usług taryfowych w projektowanej taryfie, zaś Spółka – z uwagi na zasadę przewidzianą w § 3 pkt 1 lit. a rozporządzenia taryfowego (opracowanie taryfy w sposób zapewniający uzyskanie niezbędnych przychodów) nie może kosztu tego nie uwzględnić w projektowanej taryfie. Całość jednak tych rozważań nie ma istotnego znaczenia w sprawie, podobnie jak sam zarzut Wójta w tym zakresie. Skoro koszt istnieje, a władze gminy nie mają zamiaru go znieść lub ograniczyć, znajdując na to wiele własnych wytłumaczeń, to Wnioskodawca był uprawniony i zobowiązany do ujęcia tego kosztu w całości w niezbędnych kosztach mających cenotwórczy wpływ w projektowanej taryfie. Ponadto odbiorcy usług terenu pozostałych gmin (innych współwłaścicieli Spółki) nie mogą w cenach usług partycypować w kosztach tego podatku, skoro same go nie nakładają (lub go spółce rekompensują). Na tym tle nie doszło w żadnym razie do naruszenia art. 107 § 3 Kpa w omawianym zakresie, a wszelkie zarzuty co do „interpretacji roli Wójta” nie mają najmniejszego znaczenia w sprawie, gdyż „rola Wójta” nie jest przedmiotem niniejszego postępowania taryfowego. Wójt kładzie też nacisk na kwestię potencjalnych niewielkich dopłat przez gminę Rzepiennik Strzyżewski dla odbiorców usług w obu działalnościach taryfowych Spółki. Kwestia dopłat tymczasem nie ma żadnego znaczenia dla niniejszego postępowania i wykracza poza jego zakres, w tym zakres obowiązków organu regulacyjnego wynikający z art. 24c ust. 1 uzwzwo. Stąd wielkość tych dopłat, czy też koszty ponoszone przez odbiorców usług po uwzględnieniu tych dopłat nie wpływają ani pozytywnie, ani negatywnie na prawidłowość projektu taryfy i jej uzasadnienia;

5. art. 23 Kc w zw. z 107 § 3 Kpa, dotyczącego naruszenia dóbr osobistych Wójta i gminy. Użycie w urzędowym piśmie kategorycznego określenia „nietrafne” do oceny stanowiska Wójta oraz publiczne obarczenie gminy wyłączną odpowiedzialnością za wyższą taryfę, narusza dobre imię i godność organów samorządowych.

Zarzut niezasadny i wykraczający w sposób oczywisty poza zakres niniejszej sprawy, a więc pozostający całkowicie bez wpływu na jej rozstrzygnięcie. Jako taki nie zasługuje w niniejszej sprawie na rozwinięcie;

6. § 6 rozporządzenia taryfowego, poprzez ujęcie w kosztach taryfowych amortyzacji przyłączy kanalizacyjnych;

Zarzut całkowicie nietrafny. W tym kontekście po raz kolejny Wójt powołuje się na nieistniejące treści przepisów (§ 5 ust. 1 rozporządzenia taryfowego). Niemniej jednak należy odnieść się do meritum zarzutu, z pominięciem uchybień i nieścisłości w tezach i przywoływanych przepisach.

Jak wyjaśniła Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r. (popartym stosowną dokumentacją), w zaprojektowanej taryfie ujęto wyłącznie koszty amortyzacji od środków trwałych będących w posiadaniu Spółki. Dotyczy to również przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, które zostały wybudowane równolegle z budową sieci w ramach realizowanych zadań inwestycyjnych. Tym samym wskazane w wykazie środków trwałych stanowiącym załącznik nr 1 w tomie VIII poz. 194, 197, 231, 308, 206 przyłącza stanowią własność Przedsiębiorstwa:

- przyłącza zostały wybudowane przez Przedsiębiorstwo i wykorzystywane do świadczenia usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków,

- przyłącza stanowią środek trwały na co przedstawiono wykaz (w załączeniu do pisma z 30 grudnia 2025 r. załączono dodatkowo dokumenty OT załącznik nr 6 kpl. - 5 szt.),
- przedsiębiorstwo ponosi koszty zużycia tych przyłączy, ich napraw i odtworzenia.

Koszty amortyzacji zostały zaplanowane prawidłowo również w tym zakresie, a stanowisko Wójta nie jest zasadne.

Odbiorcy usług, dla których wybudowano przyłącza, nie są ich właścicielami, co wynika z zawartych umów partnerstwa inwestycyjnego. Spółka wykonuje prawo własności przedmiotowych przyłączy, a odbiorcy usług przyłącza te dzierżawią (w załączeniu do pisma z dnia 30 grudnia 2025 r. złożona została przykładowa umowa partnerstwa inwestycyjnego, załącznik nr 7). Wyjaśnienia Spółki w tym zakresie są spójne, logiczne i zostały poparte dowodami, dlatego też organ II instancji uznaje je za wystarczające do obalenia zarzutu Wójta oraz potwierdzenia poprawności skarżonej decyzji i zatwierdzonej nią taryfy;

7. § 6 rozporządzenia taryfowego, wyrażające się ujęciem kosztów obsługi pożyczki z WFOŚiGW w Krakowie jako potwierdzenie braku wykazania realnych kosztów przyjętych do taryfy. Wójt powtarza ten zarzut z pkt II.2 i podnosi, że zawarte przez Spółkę umowy pożyczkowe zawierają klauzulę umarzalności czego nie uwzględniono we wskazywanych przez Spółkę kosztach wykazanych we wniosku taryfowym. W kolejnych wersjach wniosków taryfowych nie przedstawiono aneksów po przetargach, nie wykazano obniżenia wartości pożyczek po wyborze wykonawców, nie przedstawiono szczegółowych harmonogramów uwzględniających umorzenia. Organ I instancji w decyzji odniósł się jedynie do kwestii ogólnych rat i okresów spłat, nie zaś do rzeczywistych kwot, wpływu wartości przetargów na raty, ewentualnych aneksów do umów pożyczkowych. Takie postępowanie narusza zasadę ustalania kosztów rzeczywistych.

Zarzut całkowicie niesłuszny. Znalazł on już częściowe odniesienie powyżej w pkt II.2. Dodatkowo należy podnieść, że zarzut ten nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a także w podnoszonych przez Spółkę faktach. Jak wyjaśnia Wnioskodawca w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r. *Do dnia sformułowania niniejszego zastrzeżenia Spółka nie uzyskała decyzji o umorzeniu jakiejkolwiek części spłacanych pożyczek. Zgodnie z zapisami umów pożyczkowych oraz regulaminu konkursu decyzja o umorzeniu pożyczek jest zależna od ziszczenia się konkretnych okoliczności, z których żadna się nie zmaterializowała. Umorzenie nie jest też zdarzeniem działającym z automatu, a wymaga decyzji Zarządu Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Krakowie. Jest to zatem zdarzenie przyszłe i niepewne.* Na tym tle, a także mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Prezes PGW WP nie dostrzega jakiegokolwiek uchybienia organu I instancji w uznaniu, że przygotowany przez Spółkę projekt taryfy nie uchybia w omawianym zakresie wymogom określonym w granicach wskazanych przez ustawodawcę w art. 24c ust. 1 uzwzów;

8. § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia taryfowego, poprzez błędną ocenę subsydiowania krzyżowego (skrośnego). W ramach tego zarzutu Wójt po raz kolejny podważa zastosowane przez Spółkę klucze podziałowe. W skarżonej decyzji nie przeprowadzono żadnej analizy, mimo że infrastruktura kanalizacyjna jest wspólna dla trzech gmin: Tuchów, Ryglice, Rzepiennik, a wodociągowa jest wspólna dla czterech gmin. Dodatkowo gmina Ciężkowice korzysta z przesyłu wody przez gminę Rzepiennik Strzyżewski. Brak szczegółowego podziału kosztów na te jednostki administracyjne rodzi poważne ryzyko subsydiowania.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Skoro Wójt zwraca uwagę, że w niniejszej sprawie istnieje „poważne ryzyko subsydiowania”, to powinien tę kwestię udowodnić, poprzeć dokumentami, szczegółowymi kalkulacjami, skrupulatnymi wyjaśnieniami i informacjami, a nie poprzestać na kilku luźnych zdaniach „wątpliwości”. Stoją one bowiem w sposób oczywisty w sprzeczności z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także wynikami analizy tego materiału dokonany dwukrotnie przez organ I instancji i dwukrotnie przez Prezesa PGW WP (pierwszym razem organ II instancji stwierdził

jeden, ostatni przejaw subsydiowania skrośnego w projektowanej taryfie, co było jedną z przyczyn wydania decyzji kasatoryjnej, lecz zostało skorygowane na etapie ponownego rozpatrywania sprawy). Nie wystarczy postawić nawet najbardziej abstrakcyjną tezę. Dla uznania jej za zasadą Wójt powinien udowodnić, że za jego zarzutami nie kryje się zła wola i gołosłowne twierdzenia lub podejrzenia, lecz fakty lub jednoznaczne przepisy prawa. Tymczasem Wójt poprzestał na postawieniu lakonicznej tezy, pozbawionej jakiegokolwiek oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Oczekiwanie, że na tej podstawie organ II instancji uzna ten zarzut za słuszny i mający wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, jest – co najmniej – zbyt daleko idące. Stanowisko Prezesa PGW WP znajduje też potwierdzenie w wyjaśnieniach Spółki w tym zakresie (pismo z dnia 30 grudnia 2025 r.):

Spółka przy opracowaniu taryfy dołożyła szczególnej staranności w przygotowaniu dokumentów w sposób eliminujący możliwość wystąpienia subsydiowania skrośnego oraz umożliwiających obalenie ewentualnych zarzutów w tej kwestii. Po pierwsze ewidencja księgowa kosztów w Spółce prowadzona jest w sposób umożliwiający lokowanie kosztów bezpośrednich w podziale na wszystkie gminy odrębnie oraz wszystkie pozostałe działalności pomocnicze. W zakresie kosztów pośrednich oraz kosztów wymagających indywidualnego podziału w celu przypisania do konkretnej działalności lub odrębnej gminy opracowano w sposób obiektywny liczne klucze podziału kosztów. Gmina Rzepiennik Strzyżewski konsekwentnie podważa stosowane metody rozliczenia kosztów i opracowane na te potrzeby klucze podziałowe. Podnoszone przez gminę argumenty nie znajdują jednak poparcia pozostałych udziałowców Spółki, a także sądów powszechnych. Klucze podziałowe zostały zaaprobowane w ostatecznej i prawomocnej decyzji ustanawiającej wspólną taryfę dla pozostałych wspólników spółki – decyzja Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z dnia 16 maja 2024 r. (K.RZT.70.17.24). Istotę tej kwestii rozstrzyga również wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie, Wydział V Gospodarczy z dnia 8 grudnia 2025 r., sygn. akt V GC 51/25 wraz z uzasadnieniem. Przedmiotowe uzasadnienie wyroku (załącznik nr 8) przedstawia szeroko problematykę stosowanych metod prowadzenia rozliczeń działalności Spółki w podziale na gminy oraz ośrodki kosztów i jednocześnie potwierdza ich poprawność;

9. § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia taryfowego, poprzez błędną ocenę subsydiowania krzyżowego (skrośnego). W proponowanym projekcie taryfy Spółka nie wyeliminowała subsydiowania skośnego ze względu na ukrycie przed organem I instancji faktu, że Spółka prowadzi również działalność w zakresie zaopatrzenia w wodę w gminie Gromnik.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Został on obalony już w pkt II.8, a także wyjaśniony w zakresie błędu Wójta, co do faktów związanych z działalnością Spółki na terenie gminy Gromnik, w pkt I.1. Jak dodatkowo słusznie podnosi Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r.:

(...) kwestie dostawy wody do nieruchomości położonych na terenie msc. Chojnik - Gmina Gromnik, z wodociągu wybudowanego przez gminę Tuchów dla msc. Siedliska nie ma wpływu na koszty ujęte w Taryfie dla gminy Rzepiennik Strzyżewski. Żadne z zastosowanych kluczy podziału kosztów sieci wodociągowej czy utrzymania i eksploatacji SUW nie obciążają i nie będą w przyszłości wpływać na obciążenie Gminy Rzepiennik Strzyżewski z tytułu prowadzonej działalności na innym terenie;

10. art. 24b uzzwoś, poprzez wewnętrzną sprzeczność organu I instancji w stosowaniu zasady subsydiowania: organ I instancji selektywnie zastosował zasadę eliminacji subsydiowania – włączając do taryfy podatek, ale celowo wyłączając amortyzację majątku wspólnego (ujęcia, oczyszczalni), z którego gmina korzysta. Dowodzi to o wadliwości i subiektywności przyjętej metodyki, która sprzyja obciążeniu gminy, a unika konsekwentnego stosowania zasady.

Zarzut całkowicie niezasadny. Nie stanowi w żadnym razie naruszenia § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia taryfowego okoliczność, że Spółka opracowała projekt taryfy ujmując w niej pełny wymiar podatku od nieruchomości nałożony przez gminę Rzepiennik Strzyżewski od infrastruktury położonej na terenie tej gminy

i jednocześnie nie ujęła w taryfie kosztów amortyzacji obiektów przesyłowych, sieci wod-kan., SUW i oczyszczalni ścieków w Tuchowie, które położone są poza terenem gminy Rzepiennik Strzyżewski. Niezbędne przychody uwzględnione w projektowanej taryfie do ustalenia cen i stawek opłat nie uwzględniają więc amortyzacji żadnych składników majątkowych położonych poza gminą Rzepiennik Strzyżewski. Inne działanie skutkowałoby jeszcze większym wzrostem niezbędnych przychodów w zakresie działalności wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a co za tym idzie wzrostem cen usług taryfowych. Jeśli Spółka nie zwiększyła jeszcze bardziej w ten sposób niezbędnych przychodów to można to rozpatrywać tylko jako przejaw opracowania taryfy w sposób zapewniający ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Na tym tle kolejny zarzut Wójta nie tylko jest całkowicie bezpodstawny, ale jego uwzględnienie prowadziłoby do zwiększenia niezbędnych przychodów i w konsekwencji do jeszcze wyższych cen usług taryfowych, a to nie jest w interesie odbiorców usług taryfowych z terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski;

11. art. 24b ust. 2 uzzwoś, poprzez błędną i nieproporcjonalną alokację kosztów podatku od nieruchomości: organ I instancji niesłusznie przypisał 100% kosztu podatku od infrastruktury służącej całemu zintegrowanemu systemowi (wielu gminom) wyłącznie gminie Rzepiennik Strzyżewski, zamiast proporcjonalnie do udziału w korzystaniu z tych obiektów.

Zarzut nietrafny. Organ II instancji podziela ocenę prawidłowości działania Spółki w tym zakresie, którą potwierdził organ regulacyjny w skarżonej decyzji. Bezsporne jest, że Wnioskodawca ujął w taryfie 100% kosztów podatku od nieruchomości naliczonego przez gminę Rzepiennik Strzyżewski (żadna inna gmina nie pobiera podatku lub jest on w całości rekompensowany Przedsiębiorstwu) od magistrali wodociągowej położonej na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a która służy również przesyłowi wody do sąsiedniej gminy Ciężkowice. Spółka zaplanowała te koszty w ten sposób, gdyż stanowi to kontynuację zasady, do której nawiązano w pkt II.10. Koszt podatku od nieruchomości naliczany jest ze względu na terytorialne położenie sieci i odprowadzany w całości do gminy Rzepiennik Strzyżewski, która ten podatek nałożyła. Z aprobowanych przez organ II instancji wyjaśnień Spółki (pismo z dnia 30 grudnia 2025 r.) wynika, że wydzielenie niewielkiej części kosztów tego podatku i przeniesienie go do kosztów innej taryfy, nie jest zasadne, racjonalne, a nade wszystko możliwe do wyliczenia i stosowania.

Próby opracowania jakiegokolwiek klucza podziału w tym zakresie z pewnością okazałyby się obciążone dużym ryzykiem błędu. Spółka bowiem przez rzeczoną magistralę wodociągową dostarcza wodę do gminy Ciężkowice na terenie której funkcjonuje również inne ujęcie ze studni głębinowych. Ilość przesyłanej magistralą wody zależy głównie od kondycji zasobów wody głębinowej. Poziom zwierciadeł wody w studniach głębinowych zależy nie tylko od pory roku i zapotrzebowania odbiorców, ale także od długotrwałych zmian klimatycznych. Wodociąg tranzytowy do gminy Ciężkowice pełni rolę asekuracyjną, zabezpieczającą pewność zaopatrzenia w wodę. Przyjęcie teoretycznych założeń do kluczy podziałów ustalających poziom obciążenia magistrali wodą przesyłaną do gminy Ciężkowice stwarzałoby zagrożenie polegające na tym, iż eksploatacja zasobów wody głębinowych nie będzie prowadzona racjonalnie i bezpiecznie dla tych zasobów, a wyłącznie w sposób zapewniający utrzymanie proporcji przepływów założonych do kluczy podziałów w celu prawidłowego wykonania taryfy i uniknięcie kolejnych zarzutów lub sporu z Gminą Rzepiennik Strzyżewski. Sytuacja hydrologiczna powoduje, że Spółka jest zmuszona racjonalnie gospodarować zasobami wody powierzchniowej i głębinowej co również w taryfie wykazano. W ostatnich latach zrealizowana ilość wody tłoczzonej z ujęcia w Lubaszowej do gminy Ciężkowice występowała w dużych rozpiętościach ilości między kolejnymi latami w zależności od sytuacji hydrologicznej.

12. art. 24g uzzwoś, poprzez brak transparentności w zakresie planowanej dopłaty. Decyzja nie zawiera jasnego, liczbowego odniesienia do wpływu planowanych dopłat gminy na ostateczny poziom cen

dla odbiorców. Ten brak szczegółowości narusza obowiązek ochrony interesów odbiorców oraz transparentność procesu.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Po raz kolejny treść powoływanego przez Wójta przepisu nie nawiązuje do treści zarzutu i ma charakter wręcz przypadkowy, jak to ma miejsce w przypadku art. 24g uzzwoś, zgodnie z którym *dotychczasową taryfę stosuje się do dnia wejścia w życie nowej taryfy albo tymczasowej taryfy* (i nic więcej). Pomijając jednak tę kwestię, należy ponownie podnieść, co już wyjaśniono w pkt II.4, iż kwestia dopłat nie ma najmniejszego znaczenia w niniejszym postępowaniu i wykracza poza jego zakres, w tym poza zakres obowiązków organu regulacyjnego wynikający z art. 24c ust. 1 uzzwoś oraz art. 107 § 3 Kpa. Stąd wielkość tych dopłat, czy też koszty ponoszone przez odbiorców usług po ich uwzględnieniu nie wpływają ani pozytywnie, ani negatywnie na prawidłowość projektu taryfy i jej uzasadnienia, zaś szczegółowe rozważania w tym zakresie w uzasadnieniu skarżonej decyzji są zbędne w całości. Skoro jednak organ I instancji je poczynił (choć w zakresie, który nie zadowolił Wójta, oczekującego wszechstronnych, szczegółowych i wielostronnicowych rozważań w każdym najmniejszym aspekcie), to nie można tego postrzegać jako istotne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego. Kwestia ta bowiem merytorycznie i proceduralnie wykracza poza zakres postępowania taryfowego;

13. art. 24c ust. 2 uzzwoś, poprzez niewystarczającą weryfikację kluczy alokacji kosztów wspólnych.

Organ zaakceptował klucze podziału kosztów zarządu bez przeprowadzenia szczegółowej analizy ekonomicznej, czy są one nadal racjonalne w nowej, rozdzielonej taryfie. Organ zatwierdził taryfę, opierając się na kluczach podziału kosztów ogólnych określonych w Zarządzeniach Prezesa Spółki nr 1/2022 oraz nr 2/2022, mimo że – zgodnie z ich treścią – zarządzenia te obowiązywały jedynie do dnia 31 maja 2025 r.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Wójt nie wskazuje na jakiej podstawie dochodzi do wniosku, że organ I instancji pominął swoje obowiązki jako gospodarza postępowania administracyjnego i zarazem regulatora w sprawach wod-kan. w tym aspekcie sprawy. Brak szczegółowych rozważań w uzasadnieniu decyzji zatwierdzającej taryfę w żadnym bowiem razie o tym nie świadczy. Jak wyżej wskazano, organ regulacyjny nie ma obowiązku odnoszenia się do każdego najmniejszego kosztu taryfowego i aspektu sprawy, których są wręcz tysiące. Skoro bowiem aprobeuje projekt taryfy i jej uzasadnienie, to znaczy, że stwierdził na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w tym wyjaśnień i dokumentów dostarczonych przez Wnioskodawcę, że wynik oceny, weryfikacji lub analizy, projektu taryfy i jej uzasadnienia jest pozytywny. W niniejszej sprawie organ regulacyjny dokonał prawidłowej oceny, analizy i weryfikacji tego aspektu sprawy w zakresie potrzeb postępowania taryfowego określonych w art. 24c ust. 1 uzzwoś, co potwierdza całokształt materiału dowodowego. Kwestia bezpodstawności zarzutów Wójta w zakresie przyjętego w taryfie klucza podziału kosztów wspólnych znalazła już odniesienie powyżej (np. pkt I.4) i niecelowe jest ponowne powoływanie tej argumentacji tylko dlatego, że Wójt powiela zarzuty nieznacznie zmieniając ich treść. Dla klarowności niniejszego uzasadnienia zauważyć jednak ponownie należy, że nie jest rolą regulatora narzucanie Przedsiębiorstwu jakichkolwiek rozwiązań ekonomicznych, jeśli stosuje ono rozwiązania uzasadnione i klarownie przez nie wyjaśnione, a za takie należy uznać wyjaśnienia Wnioskodawcy w zakresie przyjętego klucza podziału kosztów we wszystkich zakresach, w tym kosztów wspólnych (co potwierdził też sąd powszechny odrzucając w całości, jako niezasadną, argumentację Wójta – por. wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie, Wydział V Gospodarczy z dnia 8 grudnia 2025 r., sygn. akt V GC 51/25. Nie jest też rolą regulatora weryfikacja wewnętrznych aktów prawnych Spółki i analizowanie czy wspólnicy w pełni realizują swoje uprawnienia właścicielskie względem niej. Żaden z przepisów prawa, który reguluje zatwierdzanie taryf wod-kan., nie wymaga, by klucz podziału kosztów był oparty na jakichkolwiek formalnych przepisach aktów wewnętrznych spółki prawa handlowego. Dla potrzeb postępowań taryfowych wystarczy by był ekonomicznie i organizacyjnie uzasadniony oraz nie powodował subsydiowania skrośnego, co w niniejszej sprawie Spółka wykazała należyście. W uzupełnieniu powyższego

uzasadnione jest przytoczenie także stanowiska Przedsiębiorstwa, które w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r. podniosło:

Wyjaśnienie wszelkich wątpliwości w poruszanej kwestii znajduje się w materiałach taryfowych. Informacja dotycząca kosztów ogólnych poza licznymi załącznikami i uzupełnieniami znajduje się także w uzasadnieniu taryfy pkt 5. „Zmiana warunków ekonomicznych w czasie obowiązywania taryfy”. Zarówno dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków koszty wydziałowe i działalność pomocnicza wyliczone zostały w oparciu o klucz alokacji kosztów, przyjęty dla całej działalności w odniesieniu do pozostałych działalności; przy podziale kosztów przyjęto niezmienną metodę dla całego okresu taryfowego z zastosowaniem kluczy podziału. Prawdopodobność stosowanych w Spółce kluczy podziałów podziela Sąd Okręgowy w Tarnowie w załączonym Wyroku z dnia 8 grudnia 2025 r.

14. § 13 ust. 2 rozporządzenia taryfowego poprzez nadmierne rozdrobnienie grup taryfowych bez uzasadnienia ekonomicznego. Utworzenie łącznie 45 grup taryfowych narusza zasadę przejrzystości i łatwości obliczania przy minimalnych różnicach cenowych.

Zarzut całkowicie niezasadny. Dokonana przez organ II instancji analiza całokształtu akt sprawy nie ujawniła naruszenia w omawianym zakresie ani § 13 ust. 2 rozporządzenia taryfowego ani – jak się zdaje, miał intencję wskazać to Wójt - § 3 pkt 1 lit. e rozporządzenia taryfowego (zasada łatwości obliczania i sprawdzania cen i stawek opłat). Trafnie w tym kontekście zauważa Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r., że Wójt nie jest w tej kwestii konsekwentny. Stawiając ten zarzut zapomniał bowiem, że w piśmie z dnia 12 listopada 2025 r. podnosił:

Spółka w swoim piśmie stwierdza, że „wyeliminowano całkowicie możliwość subsydiowania skrośnego poprzez wydzielenie odrębnych grup taryfowych dla wszystkich wstępujących i mogących wystąpić wariantów”. Jednocześnie z analizy pkt IV str. 12 załącznika nr 1 do wniosku o zatwierdzenie taryf wynika, że nie wszystkie grupy taryfowe wskazane w miejscowościach poza Olszynami mają swój odpowiednik w grupach taryfowych za wodę dla miejscowości Olszyny. Również w Olszynie mogą wystąpić odbiorcy tacy jak w pozostałej części Gminy, skąd więc brak takich grup taryfowych w Olszynie?

Prowadzi to do wniosku, że niezależnie, które z rozwiązań przyjęłoby Przedsiębiorstwo w taryfie, to i tak byłoby to kwestionowane przez Wójta. W omawianym zakresie brak jest jednak jakichkolwiek wadliwości. Zwiększenie ilości grup taryfowych uzasadnione jest zarówno koniecznością wyeliminowania ostatnich przejawów subsydiowania skrośnego między różnymi odbiorcami usług taryfowych, jak i właśnie przejrzystością taryfy, tj., realizacją zasady łatwości obliczania i sprawdzania cen i stawek opłat przez odbiorców usług taryfowych. Ponadto Spółka uwzględniła w tym zakresie w całej rozciągłości wytyczne organu II instancji zawarte w decyzji kasacyjnej z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, a organ I instancji należycie je zrealizował, umożliwiając Wnioskodawcy dokonanie stosownej korekty projektu taryfy i jej uzasadnienia. Tym samym wyeliminowano w pełni subsydiowanie skrośne w taryfie poprzez utworzenie katalogu taryfowych grup odbiorców usług z uwzględnieniem wszystkich czynników różnicujących ceny i stawki opłat zarówno w zbiorowym zaopatrzeniu w wodę, jak i w zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Jak sama Spółka to słusznie zauważa, pozwoli to prawidłowo stosować ceny i stawki opłat w przypadku każdego odbiorcy usług, które on sam będzie mógł dla swoich potrzeb z łatwością sprawdzić i obliczyć na podstawie informacji zawartych w opublikowanej taryfie;

15. art. 24e ust. 1 pkt 1 uzwg., poprzez brak weryfikacji wskaźników korekcyjnych: organ nie dokonał dostatecznie krytycznej oceny, czy przyjęte wskaźniki dynamiki cen w okresach II i III są uzasadnione ekonomicznie i czy odzwierciedlają warunki lokalne nowej struktury taryfowej;

Zarzut całkowicie nietrafny. Stosowanie wskaźników makroekonomicznych na okresy pozaumowne w przypadku różnych kosztów jest zgodne z § 8 ust. 1 rozporządzenia taryfowego i Wnioskodawca

uwzględnił je prawidłowo oraz w wielkościach opublikowanych przez właściwy organ (Ministerstwo Finansów). Za planowaniem kosztów, na okresy nowej taryfy nieobjęte ustalonymi (np. umownie) stawkami, z uwzględnieniem wskaźników makroekonomicznych, przemawiają wprost nie tylko wskazane przepisy, ale także zasady logiki i doświadczenia życiowego, gdy się zważy na zachodzące w czasie procesy i zmieniające się warunki ekonomiczne, skutkujące np. inflacją oraz wzrostem cen usług i materiałów. Wójt nie wskazuje w swoim zarzucie, na czym miałyby polegać uchybienia Spółki w tym zakresie przy projektowaniu taryfy, a organ II instancji ich nie znajduje, podobnie jak nie znalazł organ regulacyjny. Sam fakt, że uzasadnienie skarżonej decyzji nie zawiera w tym względzie szerokich rozważań nie oznacza, że regulator zaniechał oceny, analizy i weryfikacji tego aspektu sprawy w kontekście obowiązku wynikającego z art. 24c ust. 1 uzwos. Zauważyć należy, że – jak sama nazwa wskazuje – wskaźniki makroekonomiczne nie są przejawem uwzględniania lokalnych warunków i mają charakter makroekonomiczny (w skali kraju). Ich zastosowanie nie wyklucza jednak równoległe właściwej realizacji przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zasady przewidzianej w § 13 ust. 1 rozporządzenia taryfowego, że dokonuje ono wyboru rodzaju i struktury taryfy, uwzględniając lokalne uwarunkowania w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, co w niniejszej sprawie Spółka prawidłowo zastosowała, czego skutkiem jest taki, a nie inny, zakres taryfy na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, jej struktura oraz wyliczone wielkości niezbędnych przychodów, mających cenotwórczy wpływ w projektowanej taryfie;

16. art. 24c ust. 1 i ust. 3 uzwos w zw. z § 3 pkt 1 lit. a, c, d i e oraz § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia taryfowego, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zatwierdzeniu nowej taryfy, a w konsekwencji nieuzyskanie z wpłat od odbiorców usług przychodów na poziomie zapewniającym samofinansowanie się działalności przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz braku motywacji odbiorców usług do racjonalnego korzystania z wody i ograniczenia zanieczyszczania ścieków, w tym nieuzasadnione uznanie, iż Spółka skalkulowała taryfy zapewniające ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Wójt nie uzasadnia w żaden sposób przedmiotowego zarzutu, a wyniki analizy, oceny i weryfikacji projektu taryfy oraz jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwos na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jednoznacznie mu przeczy;

17. art. 24 c ust. 1 pkt 2 w związku z art. 20 ust. 4 pkt 1 uzwos – polegajcie na błędnym uznaniu, iż koszty przedstawione przez Spółkę w postępowaniu prowadzonym przez organ I instancji są kosztami uzasadnionymi, spełniającymi warunki ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Organ I instancji, zamiast rzetelnie zbadać racjonalność kosztów przedstawionych przez monopolistę (Spółkę), nieuprawnienie przerzucił odpowiedzialność na Wójta, sugerując, że nie działał w interesie Spółki.

Zarzut bezpodstawny w całej rozciągłości. Wyniki dokonanej przez organ II instancji analizy, oceny i weryfikacji projektu taryfy oraz jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwos na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie potwierdzają słuszności przedmiotowego zarzutu. Organ I instancji rzetelnie, z zachowaniem wszystkich zasad ogólnych postępowania administracyjnego i wypełniając prawidłowo obowiązek analizy, oceny i weryfikacji projektu taryfy i jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwos, ustalił wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i w wyniku tego podjął słuszną decyzję o zastosowaniu rozstrzygnięcia przewidzianego w art. 24c ust. 2 uzwos. W szczególności regulator nie „przerzucał odpowiedzialności” na Wójta za cokolwiek, tym bardziej w zakresie ciężaru dowodowego. Jednakże od strony postępowania administracyjnego, tym bardziej takiej, która reprezentuje gminę będącą współwłaścicielem Spółki/Wnioskodawcy, a zarazem gminę, na której ciąży zadanie własne zapewnienia na jej terenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków (art. 3 ust. 1 uzwos), można oczekiwać i wymagać aktywnego uczestnictwa w taryfowym postępowaniu wyjaśniającym nie tylko

poprzez polemizowanie ze stanowiskiem regulatora lub Spółki, lecz przede wszystkim polegającego na współpracy przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie. I w takim zakresie organ I instancji korzystał z uprawnienia zwracania się do obu stron o wyjaśnienie i udokumentowanie dotyczących ich aspektów sprawy (w szczególności do Wójta w kwestii podatku od nieruchomości, co do którego to kosztu, okoliczności jego powstania, kompetencji gminy w jego zakresie, wpływu na wysokość cen i stawek opłat oraz wydzielenie odrębnej taryfy na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, fakty są niezaprzeczalne i przedstawione zostały powyżej). Nazywanie tego przerzucaniem „odpowiedzialności” (bez wskazania nawet za co) na Wójta jest niezrozumiałe i nie mające miejsca w postępowaniu pierwszoinstancyjnym prowadzonym przed Dyrektorem RZGW, na żadnym jego etapie;

18. art. 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś w zw. z § 3 pkt 1 lit. b oraz § 7 ust. 6 oraz § 6 ust. 6 pkt 1 rozporządzenia taryfowego, polegające na błędnym uznaniu, że Spółka dokonała optymalizacji kosztów prowadzonej działalności spełniając warunki ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Wójt, w ramach swoich realnych kompetencji, wielokrotnie wnosił o ograniczenie kosztów funkcjonowania Spółki (np. redukcję strat wody, weryfikację wynagrodzeń, kontrolę wód przypadkowych), czym wypełnił swój obowiązek działania w interesie publicznym. Organ I instancji zaniechał pełnej analizy tej aktywności Wójta, co stanowi błąd w ustaleniach faktycznych.

Zarzut całkowicie bezpodstawny. Dokonana przez organ II instancji analiza, ocena i weryfikacja projektu taryfy oraz jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś na tle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wskazuje jednak, że wbrew stanowisku Wójta, dokonała oczekiwanej optymalizacji kosztów. Dotyczy to każdego aspektu wskazywanego przez Wójta, tj. redukcji strat wody, wynagrodzenia (w tym władz Spółki), kontroli wód przypadkowych. W opinii Prezesa PGW WP nie można skutecznie zarzucić Przedsiębiorstwu marnotrawstwa lub planowania kosztów z lekkomyślnością, niedbalstwem lub dowolnością. Zaplanowane przez Spółkę koszty mają cechę niezbędności i są uzasadnione w sensie przyjętym przez ustawodawcę, a brak wadliwości projektu taryfy w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś przesądza, że zatwierdzona taryfa i jej uzasadnienie spełniają warunki ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

Na tym tle należy podnieść, że niecelowe i pozbawione podstaw prawnych byłoby weryfikowanie poziomu cen i ich wzrostu jako przesłanki przemawiającej albo za albo przeciw zatwierdzeniu przedłożonej taryfy. Wysokość cen i stawek opłat, w tym skala ich wzrostu nie są bowiem samodzielnym kryterium badanym przy zatwierdzaniu taryf. W szczególności, aby uznać, że ceny i stawki opłat w projektowanej taryfie zostały ustalone z naruszeniem § 3 pkt 1 lit. b rozporządzenia taryfowego, tudzież że ich wysokość nie narusza określonej w tym przepisie zasady ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat, to poziom tych cen i stawek opłat jest w zasadzie bez kluczowego znaczenia. Obowiązkiem organu regulacyjnego jest m.in. zapewnienie ochrony interesów odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen, ale nie przed każdym wzrostem. O nieuzasadnionym wzroście cen, a tym samym naruszeniu § 3 pkt 1 lit. b rozporządzenia taryfowego można mówić wyłącznie wówczas, gdy wykazane zostanie, że wzrost cen i stawek opłat był wynikiem naruszenia przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, przy konstruowaniu taryfy, konkretnych norm prawnych przewidzianych w uzzwoś, w rozporządzeniu taryfowym lub w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, bądź też nie uzasadnia tego analiza określona w art. 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś. Jeżeli projekt taryfy został sporządzony zgodnie z przepisami wyżej powołanych aktów prawnych i nie sprzeciwiają się temu wyniki analizy, o której stanowi 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś, a co za tym idzie – wzrost cen i stawek opłat proponowanych w projekcie taryfy znajduje uzasadnienie w prawidłowym zaplanowaniu niezbędnych przychodów (znajdujących pokrycie w kosztach uzasadnionych) i prawidłowym skonstruowaniu taryfy, to wzrost ten, choć subiektywnie mógłby wydawać się zbyt wysoki, nie może zostać uznany za naruszenie zasady ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat.

Podążając za, w pełni akceptowanymi w niniejszej sprawie przez organ odwoławczy, wytycznymi wskazanymi w wyroku NSA z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1223/23, należy dodatkowo wyjaśnić, że **celem postępowania taryfowego jest zatwierdzenie taryfy**. Brzmienie przepisu art. 24c ust 1 pkt 2 uzzwoś, nie ogranicza jednak roli organu do formalnego sprawdzenia kompletności wniosku. Przepis ten wskazuje, że organ ten ma prawo do żądania od wnioskodawcy przedstawienia określonych danych oraz właściwego uzasadnienia przyjętych rozwiązań zaproponowanych w projekcie taryfy. To na wnioskodawcy ciąży właściwe uzasadnienie taryfy, natomiast rolą organu jest jej weryfikacja. Zadaniem wnioskodawcy jest też taka konstrukcja wniosku, w którym zaproponowane ceny i stawki opłat będą należycie uzasadnione. W niniejszej sprawie – w ocenie nie tylko organu I instancji, ale i Prezesa PGW WP – Wnioskodawca należycie wywiązał się z tego obowiązku, a regulator stworzył mu ku temu właściwe warunki. Wszystkie koszty, uwzględnione przez Przedsiębiorstwo należy uznać za uzasadnione. W tym kontekście należy przypomnieć, że decydujące znaczenie dla pozytywnej analizy i weryfikacji ma uznanie kosztów za koszty uzasadnione. Koszty uzasadnione są to koszty niezbędne do wykonywania zobowiązań powstałych w związku z prowadzoną przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjną działalnością (użyteczności publicznej) w zakresie zbiorowego doprowadzania wody i zbiorowego odprowadzania ścieków i przyjmowane przez to przedsiębiorstwo do kalkulacji cen i stawek opłat ustalonych w taryfie w sposób ekonomicznie uzasadniony z zachowaniem należytej staranności zmierzającej do ochrony odbiorców usług. Koszty uzasadnione nie są kosztami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa ani w rozumieniu ustaw materialnego prawa podatkowego. Koszty, aby mogły być uznane za uzasadnione, muszą spełniać łącznie trzy kryteria: niezbędności, ekonomicznej zasadności oraz należytej staranności mającej za cel ochronę interesów odbiorcy usług. Pierwsze kryterium oznacza, że koszt musi być poniesiony, aby wykonać dla odbiorcy przedmiotową usługę obecnie oraz w przyszłości. W tym zakresie kosztem uzasadnionym będzie więc koszt, którego żadną miarą nie da się uniknąć, by należycie wywiązać się ze zobowiązań wobec odbiorcy usług. Istota kryterium zasadności ekonomicznej polega z kolei na tym, że koszt będący podstawą kalkulacji cen i stawek opłat w taryfie, musi mieć uzasadnienie ekonomiczne. Oznacza to konieczność rozpatrzenia relacji poniesionego wydatku do uzyskanego efektu. Generalną zasadą jest, że sam fakt ponoszenia (i wykazywania) określonego wydatku nie przesądza, że jest to wydatek uzasadniony;

19. art. 24c ust. 3 uzzwoś, poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że daje on możliwość nakazania spółce poprawienia projektu taryfy poprzez wyodrębnienie grup taryfowych, o których mowa w pkt 1 lit. b i c decyzji organu I instancji, w sytuacji, w której zarówno przepisy ustawy, jak i rozporządzenia taryfowego nie przyznają organowi administracji kompetencji do nałożenia takiego obowiązku;

Zarzut całkowicie bezpodstawny i abstrahujący od rzeczywistej treści skarżonej decyzji (prawdopodobnie przepisany z dostępnego w Internecie wzoru odwołania dla przedsiębiorstw wod kan., które otrzymują decyzje wydane na podstawie 24c ust. 3 uzzwoś; bez zaadoptowania treści tego zarzutu do indywidualnej sprawy). Skarżona decyzja nie zawiera w swojej sentencji pkt 1 lit. b i c, a także nie nakazuje Przedsiębiorstwu wyodrębnienia nowych grup taryfowych. Kwestia ta została już przesądzona w ostatecznej i prawomocnej kasatoryjnej decyzji Prezesa PGW WP z 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024. Niemniej jednak, z uwagi na to, że Wójt wyjaśnień tych nie zauważył, to należy je ponowić również w uzasadnieniu niniejszej decyzji. W kompetencji organu regulacyjnego jest zatwierdzanie taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków i w tym celu realizacja zasad określonych w przepisach uzzwoś i rozporządzenia taryfowego – także rozliczeń przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego z odbiorcami tych usług. Obowiązkiem tego organu jest ocena projektu taryfy nie tylko w aspekcie analizy zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej, w tym marży zysku, oraz weryfikacja kosztów, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 uzzwoś, pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen, ale także pod względem zgodności

z przepisami uzzwoś oraz przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (por. art. 24c ust. 1 uzzwoś). W tych ramach mieści się uprawnienie organu regulacyjnego również do weryfikacji, czy przedsiębiorstwo prawidłowo (zgodnie z przepisami ww. ustaw) dokonuje wyboru rodzaju i struktury taryfy, uwzględniając lokalne uwarunkowania w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Chociaż przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, zgodnie z § 13 ust. 1 uzzwoś, może swobodnie wybierać rodzaj i strukturę taryfy, to nie może tego dokonywać dowolnie, lecz w ramach regulacji prawnych ww. ustaw i rozporządzenia wykonawczego do uzzwoś, jakim jest rozporządzenie taryfowe, w tym m.in. § 3 pkt 1 lit. b i c, a także § 13 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia taryfowego. Powyższe stanowisko zostało potwierdzone jednoznacznie w orzecznictwie sądowoadministracyjnym. Dla przykładu można przywołać fragment uzasadnienia wyroku WSA w Warszawie z 7 marca 2019 r., sygn. akt V SA/Wa 1543/18, LEX nr 3060085, w którym Sąd stwierdził:

Organ odwoławczy trafnie wskazał, że w świetle § 13 ust. 2 pkt 3 i 4 rozporządzenia taryfowego ceny i stawki opłat powinny być skalkulowane i różnicowane w taki sposób, żeby zapewnić eliminację subsydiowania skrośnego oraz łatwość ustalenia i sprawdzenia należności za świadczenie usług. Oznacza to, iż przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne posiada obowiązek dokonywania alokacji kosztów na poszczególne grupy odbiorców w przypadku, jeśli istnieją udokumentowane różnice w kosztach dostawy wody lub odprowadzania ścieków dla poszczególnych odbiorców.

W niniejszej sprawie organ I instancji należycie wypełnił swoje obowiązki w przedmiotowym zakresie i słusznie uznał, że aktualnie Spółka prawidłowo wyodrębniła grupy taryfowe w projekcie taryfy, na tle przepisów ustawy z zwoś i rozporządzenia taryfowego oraz potrzeb Przedsiębiorstwa i odbiorców usług. Swoje stanowisko w przedmiotowej kwestii zajęła również Strona:

Spółka zaprzecza jakoby otrzymała nakaz wyodrębnienia nowych grup taryfowych. Jednocześnie Spółka po dokonanej szczegółowej analizie struktury oraz zapisów decyzji PPGWWP z dnia 26 lipca 2024 r., a także na podstawie otrzymanych wezwań Organu I instancji przychyliła się do zawartych w dokumentach zaleceń i uwag, uznała je za słuszne czego wyrazem było wprowadzenie zmian w kształcie ujętym w zatwierdzonej taryfie;

20. art. 24c ust. 2 w związku z art. 2 pkt 13 uzzwoś oraz art. 77 ust. 1 Kpa (powinno być art. 77 § 1 Kpa) poprzez wliczanie do taryfy kosztów działalności badawczo-rozwojowej (projekt "Maxiplon").

Zarzut całkowicie pozbawiony podstaw. Materiał dowodowy zgromadzony na etapie postępowania wyjaśniającego przed organem I instancji nie zawiera dowodów dotyczących przedmiotowej kwestii, gdyż wykracza ona jednoznacznie poza potrzeby dowodowe niniejszej sprawy i w żaden sposób nie dotyczy taryfy wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, a Wójt zagadnienia tego wcześniej nie poruszał. Potwierdziła to Spółka w piśmie z dnia 30 grudnia 2025 r.:

Istotnie Spółka prowadzi starania zmierzające do wytworzenia i wprowadzenia do obrotu produktu poprawiającego parametry gleby i wspomagającego uprawę roślin na bazie ustabilizowanych osadów ściekowych z oczyszczalni ścieków w Tuchowie i Ciężkowicach. Działania te mają w przyszłości wpłynąć na wstrzymanie wzrostu lub redukcję kosztów zagospodarowania osadów ściekowych powstających w eksploatowanych oczyszczalniach ścieków. Zadanie to zostało ujęte w planie inwestycyjnym spółki pod nr 3.5.7. zatwierdzonym przez Rady 3 Gmin jako działanie mające służyć całej Spółce, tj. wszystkim udziałowcom i odbiorcom usług.

*Poruszony temat jedynie potwierdza zaangażowanie Spółki w działania mające na celu ograniczenie kosztów działalności jednak w stosunku do niniejszej taryfy całkowicie chybiony. **W żadnych kosztach wykazanych w niniejszej taryfie nie zostały uwzględnione nakłady inwestycyjne poniesione dotąd na ten cel.** Wszystkie dotychczas poniesione koszty związane z przygotowaniem i realizacją tej inwestycji są księgowane na odrębnym koncie inwestycyjnym do czasu zakończenia jej realizacji. **W bazie kosztów przyjętej do taryfy i planie kosztów ujętym w taryfie nie***

uwzględniono żadnych kosztów związanych z tym zadaniem. W załączeniu wydruki księgowe z konta inwestycyjnego (załącznik nr 9);

21. art. 24c ust. 2 w związku z art. 24b ust. 2 uzzwoś (zasada optymalizacji kosztów) – poprzez brak weryfikacji ekonomicznej zasadności działalności inwestycyjnej oraz wymogu zatwierdzenia Wieloletniego Planu Rozwoju i Modernizacji (WPRiM). Brak formalnego zatwierdzenia WPRiM przez Radę Gminy Rzepiennik Strzyżewski w okresie poprzedzającym wprowadzenie nowej taryfy oznacza, że koszty inwestycyjne (amortyzacja, odsetki) stanowiące część kosztów niezbędnych (art. 24c ust. 2 uzzwoś) nie są uzasadnione i są wadliwe formalnie. Taryfa, zgodnie z art. 24c ust. 2 uzzwoś, musi opierać się na kosztach niezbędnych do świadczenia usług. Organ nie zbadał, czy planowane nakłady inwestycyjne lub ich brak (których koszty obciążają odbiorców) są najbardziej efektywnymi rozwiązaniami technicznymi i ekonomicznymi, czy też są częścią kosztownego, przewymiarowanego systemu, nieadekwatnego do skali i potrzeb lokalnych (co byłoby naruszeniem zasady optymalizacji kosztów). W szczególności dotyczy to inwestycji, które potencjalnie służą przesyłowi i pompowaniu ścieków kanalizacji deszczowej, co prowadzi do subsydiowania skrośnego (art. 24b ust. 2 uzzwoś), gdyż mieszkańcy gminy Rzepiennik Strzyżewski ponoszą wyższe koszty na utrzymanie infrastruktury, z której nie korzystają.

Zarzut całkowicie nieuzasadniony. Jak wynika z pisma Spółki z dnia 30 grudnia 2025 r.

(...) na podstawie art. 21 ust 1. rzeczony ustawy opracowała projekt „planu” i przekazała gminom celem procedowania i zatwierdzenia (tom II pkt 2 i 3 w aktach sprawy). Wszystkie gminy z wyjątkiem Gminy Rzepiennik Strzyżewski przyjęły w drodze Uchwały Rady Gminy niniejsze plany wieloletnie. Wyjątek w tym zakresie stanowi gmina Rzepiennik Strzyżewski, która Uchwałą Nr LXVI/512/2024 z dnia 22 lutego 2024 r. nie uchwaliła „Wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych będących w posiadaniu Spółki Komunalnej „Dorzecze Białe” Sp. z o.o. w Tuchowie na lata 2024-2028.

W związku z tym Spółka nie planuje nowych działań inwestycyjnych na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski w okresie objętym wnioskiem taryfowym, ograniczając działalność do bieżącego utrzymania i eksploatacji oraz działań awaryjnych. Tym samym koszty jakichkolwiek nowych inwestycji na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski (tudzież koszty wynikające z tych inwestycji) nie musiały być i nie zostały ujęte w niezbędnych przychodach planowanej taryfy wod-kan. na terenie tej gminy. Oznacza to, że w niniejszej sprawie miał zastosowanie art. 21 ust. 7 uzzwoś, zgodnie z którym *obowiązek opracowania planu nie dotyczy przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, które nie planują budowy urządzeń wodociągowych lub urządzeń kanalizacyjnych*. Tym samym, odmowa zatwierdzenia Wieloletniego Planu przez Radę Gminy Rzepiennik Strzyżewski nie sparaliżowała procesu taryfowego, nie stanowiąc w nim przeszkody formalnej, jak oczekiwałby tego Wójt w omawianym zarzucie. W konsekwencji dalsze zagadnienia poruszone przez Wójta w tym zarzucie tracą sens i jakiekolwiek znaczenie, gdyż *de facto* nie dotyczą taryfy wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski. Jeszcze raz należy podkreślić, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie oraz gruntowna analiza, ocena i weryfikacja projektu taryfy i jej uzasadnienia, których dokonał organ II instancji, potwierdza prawidłowość działania organu I instancji w niniejszej sprawie i dopełnienie przez niego wszystkich obowiązków w zakresie wskazanym w art. 24c ust 1 uzzwoś. Nie może tego zmienić subiektywne postrzeganie niniejszej sprawy przez Wójta i jego dowolne wnioski, wykraczające niejednokrotnie poza jej istotny zakres przedmiotowy oraz nie znajdujące potwierdzenia w rzeczywistym stanie faktycznym i prawnym oraz zgromadzonych dowodach;

22. art. 20 ust. 2 i ust. 3 uzzwoś, przez przyjęcie, że w projekcie taryfy prawidłowo ustalono przychody po dokonaniu ich alokacji na poszczególne taryfowe grupy odbiorców usług.

Zarzut nietrafny w całości. W świetle § 13 rozporządzenia taryfowego ceny i stawki opłat powinny być skalkulowane i różnicowane w taki sposób, żeby zapewnić eliminację subsydiowania skrośnego, ale także

łatwość ustalenia i sprawdzenia należności za świadczenie usług. Wszystkie wymogi zawarte w tym przepisie spełnia struktura taryfy przejęta przez Spółkę na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, w tym w zakresie katalogu wyodrębnionych grup taryfowych. O konieczności ich zwiększenia względem pierwotnego projektu rozważania poczynił już Prezes PGW WP w decyzji kasatoryjnej z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024, mając na uwadze konieczność wykluczenia subsydiowania skrośnego z taryfy. W decyzji tej organ II instancji bardzo szczegółowo kwestię tę wyjaśnił i mając na uwadze, że obie strony niniejszego postępowania powinny dysponować już wiedzą o stanowisku organu odwoławczego, to niecelowe jest tego powielanie również w niniejszym uzasadnieniu. Spółka zastosowała się do tych wytycznych w pełnym zakresie. Na podstawie aktualnej wersji projektu taryfy w zakresie wyodrębnienia grup taryfowych, rozliczenia za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski prowadzone będą mogły być na jednakowych zasadach dla wszystkich odbiorców, w tym w zakresie wynikającym z opomiarowania (lub jego braku), fakturowania (faktury tradycyjne lub e-faktury) oraz zróżnicowania okresów rozliczeniowych. Wnioskodawca uwzględnił również zasadnie konieczność wydzielenia grup dla odbiorców z m. Olszyny z uwagi na ich lokalne uwarunkowania skutkujące zróżnicowaniem cen usług (zwłaszcza z uwagi na hurtowe odprowadzanie ścieków do oczyszczalni nie będącej w posiadaniu Spółki w odróżnieniu od pozostałych odbiorców na terenie ww. gminy).

Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1223/23:

Rzeczą organów odpowiedzialnych za ustalenie, sprawdzenie i zatwierdzenie taryf jest takie zdefiniowanie grup odbiorców, które uwzględniając kryteria wskazane w art. 2 pkt 13 uzzwaś jednocześnie zapewni zachowanie samofinansowania się przedsiębiorstwa i zysku, eliminację subsydiowania skrośnego oraz łatwość ustalania i sprawdzania należności za świadczenie usług (13 ust. 2 rozporządzenia).

Przedłożona obecnie taryfa wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski wymagania takie spełnia w pełnym zakresie i - wbrew zarzutowi Wójta – katalog grup taryfowych przyjęty przez Wnioskodawcę nie ma charakteru pozornego. W szczególności, pomimo braku różnic cenowych względem analogicznych grup z pozostałego terenu gminy Rzepiennik Strzyżewski, konieczność wyodrębnienia grup dla odbiorców usług z terenu m. Olszyny w zakresie wody (w odróżnieniu od ścieków, gdzie różnice cenowe są ewidentne), uzasadniona jest łatwością ustalenia i sprawdzenia należności za świadczenie usług dla odbiorców tych usług w obu działalnościach podstawowych Spółki. W ocenie Prezesa PGW WP wyodrębnienie tych grup nie było niezbędne w świetle przepisów ustawy zzwos i rozporządzenia taryfowego, ale przepisy te nie stoją też na przeszkodzie takiemu katalogowi tych grup. Podzielić bowiem należy ocenę Spółki, że przyczyni się to do większej czytelności w zakresie sprawdzania i ustalania cen i stawek opłat, zwłaszcza dla odbiorców obu usług taryfowych (ale też jednej z nich) z terenu m. Olszyny. Na marginesie jeszcze raz należy podnieść, że Wójt sam domagał się wydzielenia takich grup jeszcze niedawno (pismo z 12 listopada 2025 r. – str. 2, ostatni akapit).

Podnoszona w tym zarzucie po raz kolejny kwestia prawidłowości przyjętych kluczy podziału kosztów znalazła odniesienie wielokrotnie powyżej (w innych punktach), stąd nie zachodzi konieczność przywoływania tej argumentacji jeszcze raz. Zauważyć jedynie należy, że tam, gdzie jest to możliwe, do wyliczenia różnic cenowych usług i różnic abonamentu w zakresie kosztów rozliczenia i odczytu należy ujmować koszty rzeczywiste, jak uczyniła to Spółka, a nie klucze podziału. Klucze podziału kosztów znajdują zastosowanie tylko do kosztów, które nie są możliwe do przypisania w całości do jednej grupy kosztów, odbiorców itp. Zagadnienie to przerasta jednak potrzeby argumentacji, jaka jest niezbędna do uzasadnienia niniejszego rozstrzygnięcia. Dość stwierdzić, że organ II instancji nie potwierdza jakichkolwiek zastrzeżeń Wójta w tym zakresie, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego i zakres ustaleń, wyznaczonych dyspozycją art. 24c ust. 1 uzzwoś;

23. art. 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś jako kwestionowanie niezbędności kosztów wynagrodzenia Prezesa Zarządu. Prezes Zarządu Spółki, otrzymał w roku ubiegłym z tytułu kontraktu w Spółce Komunalnej

wynagrodzenie w wysokości 403.252,21 zł. Kwota ta, w połączeniu z pozostałymi dochodami (całkowity roczny dochód Prezesa przekroczył 1.000.000 zł), budzi poważne wątpliwości co do ekonomicznej racjonalności i niezbędności tego kosztu w taryfie, zwłaszcza w kontekście zadania własnego Gmin. Organ I instancji nie zweryfikował, czy tak wysokie wynagrodzenie jest typowe dla Spółki Komunalnej tej wielkości, co jest naruszeniem obowiązku ochrony odbiorców.

Zarzut całkowicie nietrafny i wykraczający poza zakres niniejszej sprawy. Organ II instancji poruszył już kwestię prawidłowości uwzględnienia w niezbędnych przychodach kosztów wynagrodzenia Prezesa Zarządu Spółki w pkt I.5. Prezes PGW WP w całości ją podtrzymuje. Organ I instancji, w ocenie organu odwoławczego, prawidłowo zweryfikował i ocenił (również pod kątem ekonomicznej racjonalności i niezbędności tego kosztu w taryfie) na podstawie analizy całokształtu materiału dowodowego, w tym wyczerpujących wyjaśnień Strony, że alokowane w niewielkiej części (kilka procent) do kosztów taryfowych na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski koszty wynagrodzenia władz Spółki, są kosztem uzasadnionym i właściwie zoptymalizowanym. Nie jest rzeczą organu regulacyjnego ustalanie wysokości, pochodzących z różnych źródeł, dochodów Prezesa Zarządu Spółki;

24. art. 20 ust. 4 uzzwoś, przez przyjęcie, że w projekcie taryfy prawidłowo ustalono przychody na skutek prawidłowej oceny dokonanej przez organ I instancji zmian warunków ekonomicznych i warunków świadczenia usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków.

Zarzut nietrafny, a zarazem na tyle ogólny, że odpowiedź na niego zawarta jest w rozstrzygnięciach organów obu instancji i ich całych uzasadnieniach, w których potwierdzono, że zatwierdzona taryfa i jej uzasadnienie w kształcie nadanym przez Wnioskodawcę ostatecznie przy piśmie z dnia 2 grudnia 2025 r., są prawidłowe, co potwierdziła analiza, ocena i weryfikacja tych dokumentów na tle całokształtu materiału dowodowego w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś. Postawienie przez Wójta gołosłownego, lakonicznego i polemicznego z ustaleniami organu I instancji zarzutu, bez powołania się na żadne konkretne przejawy wskazywanej przez niego wadliwości, uniemożliwia merytoryczną polemikę i nie może skutecznie podważać ustaleń organu I instancji, które zostały oparte na szczegółowo przeanalizowanym, bogatym materiale dowodowym, a nie na dowolności;

25. art. 24c ust. 1 pkt 2 uzzwoś, jako braku pełnego nadzoru Prezesa Zarządu: łączny dochód Prezesa wynikający z różnych zajęć (dieta radnego, liczne umowy zlecenia, o zarządzanie, członkostwo w Radzie Nadzorczej innej spółki) dowodzi, że Prezes posiada liczne zobowiązania wymagające znacznego zaangażowania czasowego. Ten powszechnie znany fakt (i udokumentowany licznymi źródłami dochodu) wskazuje na ograniczoną możliwość pełnego nadzoru nad funkcjonowaniem Spółki, co może bezpośrednio przekładać się na jej nieefektywność operacyjną (np. problemy z zawieraniem umów – patrz pkt a). Organ I instancji zaniechał weryfikacji, czy koszty zarządu są uzasadnione przy tak dużym rozproszeniu obowiązków kierownictwa.

Zarzut całkowicie nietrafny i wykraczający poza zakres niniejszej sprawy. Znalazł on już odniesienie w pkt I.5 i II.23. Prezes PGW WP podtrzymuje swoje stanowisko, także w niniejszym punkcie. Dodać jedynie należy, że weryfikacja czy koszty zarządu (jednoosobowego) są uzasadnione przy „dużym” (wg Wójta) rozproszeniu obowiązków kierownictwa, należy do kompetencji właścicielskich udziałowców Spółki (gmin), a nie regulatora w postępowaniu taryfowym. Jeszcze raz należy powtórzyć, że organ I instancji, w ocenie organu odwoławczego, prawidłowo zweryfikował i ocenił (również pod kątem ekonomicznej racjonalności i niezbędności tego kosztu w taryfie) na podstawie analizy całokształtu materiału dowodowego, w tym wyczerpujących wyjaśnień Strony, że alokowane w niewielkiej części (kilka procent) do kosztów taryfowych na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski koszty wynagrodzenia władz Spółki, są kosztem uzasadnionym i właściwie zoptymalizowanym;

26. art. 7, 8, a także art. 77 ust. 1, 80 i 107 § 3 Kpa (Wójt mimo to twierdzi, że zarzut ten dotyczy

naruszenia przepisów prawa materialnego) poprzez niewyjaśnienie przez organ I instancji stanu faktycznego sprawy w zakresie zgromadzonych środków pieniężnych na kapitale zapasowym Spółki, co wpływa na wysokość skalkulowanej taryfy, która ma zapewnić ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek. Ze sprawozdań finansowych za lata 2022-2024 wynika, że Spółka zgromadziła wielomilionowe oszczędności, tj.:

- 12.882.852,88 zł na dzień 31.12.2022 roku (Dowód: załącznik nr 9)
- 13.698.938,28 zł na dzień 31.12.2023 roku (Dowód: załącznik nr 10)
- 12.798.776,45 zł na dzień 31.12.2024 roku (Dowód: załącznik nr 11).

Środki z kapitału zapasowego, pochodzące z zysku, służą głównie do pokrywania przyszłych strat spółki i mogą być też wypłacane jako dywidenda (neutralne podatkowo dla odbiorcy).

W kontekście taryfy (np. dla przedsiębiorstw energetycznych, wodociągowych), kapitał zapasowy pełni rolę buforu bezpieczeństwa finansowego, wpływając na stabilność finansową firmy, co regulator taryf bierze pod uwagę przy zatwierdzaniu cen i stawek, ponieważ zapewnia on możliwość pokrycia nieprzewidzianych wydatków bez podnoszenia taryf w krótkim terminie i chroni przed ryzykiem operacyjnym, a tym samym stabilizuje rynek. Tym samym Organ I instancji jest niekonsekwentny, gdyż w treści postanowienia z dnia 7 czerwca 2024 r., R.RZT.70.13.2024, nie dostrzegł zagrożenia utraty płynności finansowej Spółki, stwierdzając, że zgromadzony kapitał może zostać przeznaczony na pokrycie jej przyszłych strat.

Zarzut całkowicie niezasadny. Przede wszystkim przedmiotem niniejszego postępowania nie jest postanowienie Dyrektora RZGW z dnia 7 czerwca 2024 r., R.RZT.70.13.2024, które było konsekwencją (zostało wydane) nieprawidłowo przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego przez organ I instancji, co Prezes PGW WP stwierdził w ostatecznej i prawomocnej decyzji kasatoryjnej z dnia 26 lipca 2024 r., KWT.70.1.23.2024. W żadnym też razie nie wiążą organu II instancji stwierdzenia poczynione przez regulatora na ówczesnym etapie sprawy. Nie jest bowiem w kompetencji regulatora (podobnie jak Wójta) decydowanie za Spółkę na co przeznaczy ona swój kapitał zapasowy lub środki pieniężne, które wypracowała na całej swojej działalności (działalność wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski dotyczy tylko kilku procent jej działalności taryfowej i pozataryfowej). Posiadanie kapitału zapasowego lub oszczędności przez Spółkę nie wpływa w żaden sposób na wysokość cen usług i stawek opłat w skalkulowanej taryfie na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski i żaden przepis ustawy zwołał i rozporządzenia taryfowego takiego wpływu nie przewiduje. Wójt gminy Rzepiennik Strzyżewski nie może odpowiedzialnie oczekiwać, aby spółka prawa handlowego, wypracowująca swój zysk latami na różnej działalności, w której działalność taryfowa wod-kan. na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski to znikoma część, przeznaczała ten zysk na pokrywanie strat wygenerowanych działalnością taryfową na terenie tej gminy. Podobnie nie może skutecznie oczekiwać, że koszty nałożonego przez niego podatku od nieruchomości będą pokrywali odbiorcy usług taryfowych z innych gmin lub też, że koszty spłaty kapitału i odsetek pożyczek, za które zbudowano urządzenia i sieć wodociągowo-kanalizacyjną na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, pokrywali odbiorcy usług z innych gmin. Rozwiązanie takie jest być może wygodne i korzystne dla władz gminy Rzepiennik Strzyżewski, lecz niedopuszczalne w taryfach wod-kan. z uwagi na zasadę określoną w § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia taryfowego.

W tym zakresie warto też przytoczyć fragment wyjaśnień Spółki z pisma z dnia 30 grudnia 2025 r.:

a. błędne łączenie dwóch odmiennych kategorii bilansowych.

Nie sposób zrozumieć, dlaczego w odwołaniu przywołano kwestię kapitału zapasowego, zestawiając go ze stanem środków pieniężnych Spółki. Wójt Gminy w sposób – jak się wydaje – celowy łączy ze sobą dwie zupełnie odrębne pozycje sprawozdawcze:

- *po stronie pasywów: kapitał zapasowy,*
- *po stronie aktywów: środki pieniężne.*

(...) pomiędzy tymi pozycjami nie istnieje relacja równoważności, ani bezpośrednie przełożenie

wartości jednego na wartość drugiego.

b. *dane finansowe jednoznacznie przeczą tezie Wójta.*

Skoro Wójt powołuje się na dane sprawozdawcze, powinien wiedzieć, że według stanu na dzień 31.12.2024 r.:

- *kapitał zapasowy (Pasywa A.II): 12 798 776,45 zł*
- *środki i inne aktywa pieniężne (Aktywa B.III c): 2 300 989,50 zł*

Zestawienie to jednoznacznie wskazuje, że wartości te są odmienne i nie sposób ich w jakikolwiek sposób utożsamiać. Próba wiązania obu pozycji może wprowadzać w błąd lub sugerować nieprawidłowe zależności, które w rzeczywistości nie występują.

c. *zarzut nie ma związku z postępowaniem taryfowym.*

Podnoszenie tej kwestii w odniesieniu do decyzji zatwierdzającej wniosek taryfowy Spółki należy uznać za całkowicie bezprzedmiotowe. Zarzut ten:

- *nie pozostaje w związku z tematyką postępowania taryfowego,*
- *nie wpływa na ocenę zgodności wniosku z obowiązującymi przepisami,*
- *nie dotyczy elementów, które organ regulacyjny bierze pod uwagę przy zatwierdzaniu taryf.*

Jak wskazano na wstępie, pismem z dnia 30 grudnia 2025 r., Wójt „uzupełnił” odwołanie, a w rzeczywistości podtrzymał swoją argumentację w kilku omówionych wyżej kwestiach, odnosząc się do lakonicznego, lecz polemicznego stanowiska organu I instancji wobec odwołania. W wystąpieniu tym Wójt nie podnosi żadnych nowych okoliczności lub zarzutów, których nie poruszyłby wcześniej w odwołaniu, a nie zostałyby powyżej uznane za niezasadne przez organ II instancji. Pismo to nie wnosi więc niczego nowego do sprawy i jako takie nie wymaga dodatkowego ustosunkowywania się.

Kolejnym pismem z dnia 26 stycznia 2026 r. Wójt podjął ponadto dalszą, szeroką polemikę w sprawie, podtrzymując zarzuty i wnioski przedstawione w odwołaniu. Pismo to także nie ujawniło nowych okoliczności lub zarzutów, do których nie odniósł się powyżej organ odwoławczy, uznając je w całej rozciągłości za nieoparte na rzeczywistym stanie rzeczy, wykraczające poza zakres postępowania taryfowego lub zwyczajnie nietrafne.

Zdaniem Prezesa PGW WP, w obecnym stanie faktycznym i prawnym niniejszej sprawy, także żadna z okoliczności podnoszonych przez Wójta we wniosku z dnia 23 stycznia 2026 r. o zawieszenie postępowania odwoławczego (opisanych szczegółowo w postanowieniu organu II instancji z dnia 29 stycznia 2026 r., KWT.70.1.19.2025) nie podważa skutecznie pozytywnego wyniku oceny, analizy i weryfikacji przedłożonego przez Spółkę projektu taryfy i jej uzasadnienia, gdyż wpływające cenotwórczo koszty podatku od nieruchomości, uiszczanego przez Spółkę w związku z działalnością taryfową (a nie jakąkolwiek inną) na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski, zostały przez Wnioskodawcę zaplanowane prawidłowo, a kwestia działalności Spółki w m. Chojnik (gm. Gromnik) wykracza poza zakres niniejszego postępowania, co wyjaśniono powyżej. Na marginesie można zauważyć, że o ile w przyszłości władze gminy Rzepiennik Strzyżewski skutecznie i prawomocnie wykażą tytuł do nałożenia na Spółkę jeszcze większego podatku od nieruchomości (jak do tego usilnie dążą tocząc liczne spory ze Spółką i oczekując m.in., że Prezes PGW WP będzie *de facto* te spory rozstrzygał w ramach postępowania taryfowego lub wstrzyma się od zakończenia postępowania odwoławczego do bliżej niekreślonego czasu zakończenia ich wszystkich przez właściwe sądy i organy), to Przedsiębiorstwo będzie miało podstawę do skorzystania z trybu skróconego przewidzianego w art. 24j ust. 1 uzzwoś. Tym samym troska Wójta, że Spółka nie uwzględniła w zatwierdzanej taryfie całości kosztów podatkowych i nie obciążyła z tego tytułu odbiorców usług taryfowych na terenie gminy, której Wójt jest włodarzem, jeszcze wyższymi cenami usług taryfowych (czego, jak się zdaje, Wójt musi mieć świadomość), jest nieuzasadniona. Te dodatkowe koszty podatkowe bowiem, mimo intencji Wójta i jego subiektywnego stanowiska, według stanu aktualnego, nie istnieją. W przypadku natomiast powstania w przyszłości tytułu do naliczania kolejnych zobowiązań podatkowych

Spółki na rzecz gminy Rzepiennik Strzyżewski (jak tego oczekuje Wójt) z pewnością Przedsiębiorstwo będzie mogło skorzystać z trybu przewidzianego w art. 24j ust. 1 uzzwoś, uznając, że zaszedł *uzasadniony przypadek* w rozumieniu tego przepisu, podobnie jak to miało miejsce po tym, gdy Rada Gminy Rzepiennik Strzyżewski, uchwałą z dnia 26 listopada 2021 r. nr XXXVI11/268/2021, uchyliła zwolnienie podatkowe, dotyczące infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej, przyjęte w uchwale Nr XXV/176/2020, co wyraźnie potwierdził WSA w Warszawie w opisanym na wstępie wyroku z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 266/23. Nie jest więc tak, że całość kosztów podatkowych nie została uwzględniona przez Wnioskodawcę w projektowanej taryfie, a także nie jest tak, że jeśli kolejne koszty tego rodzaju powstaną w przyszłości z powodu ewentualnego „wygrania” przez Wójta sporów ze Spółką, której gmina Rzepiennik Strzyżewski jest współwłaścicielem, i w konsekwencji zajdzie konieczność zwiększenia cen usług taryfowych dla odbiorców na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski z tego tytułu, to – wbrew obawom Wójta – Przedsiębiorstwo będzie miało możliwość zmiany taryfy przed upływem 3-letniego terminu, na który zatwierdzana jest taryfa, będąca przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając to wszystko na uwadze, w tym wobec oczywistej niezasadności zarzutów przedstawionych w odwołaniu Wójta, należy stwierdzić, że w ocenie Prezesa PGW WP, w niniejszej sprawie w pełni uzasadnione było zatwierdzenie taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i za zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Rzepiennik Strzyżewski na okres 3 lat w kształcie ustalonym przez Spółkę w projekcie taryfy przedłożonym w ostatecznej wersji przy piśmie z dnia 2 grudnia 2025 r., z powodów szeroko omówionych zarówno w uzasadnieniu skarżonej decyzji organu I instancji, jak i wskazanych w uzasadnieniu decyzji niniejszej.

Jak wskazują wyniki dokonanej przez organ II instancji analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (w tym dokumentów przedłożonych przez Wójta przy odwołaniu), w tym projektu taryfy i jej uzasadnienia, w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzzwoś, organ I instancji dokonał rzetelnej i właściwej oceny projektu taryfy oraz jej uzasadnienia pod względem zgodności z przepisami uzzwoś lub przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, a także przeprowadził trafną analizę zmiany warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej oraz prawidłowo zweryfikował koszty, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 uzzwoś, pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen.

Opracowując przedłożony w ostatecznej wersji projekt taryfy i jej uzasadnienie, Spółka właściwie uwzględniła, że zgodnie z § 3 rozporządzenia taryfowego powinien on zostać opracowany w sposób zapewniający:

- uzyskanie niezbędnych przychodów,
- ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat,
- eliminowanie subsydiowania skrośnego,
- motywowanie odbiorców usług do racjonalnego korzystania z wody i ograniczania zanieczyszczenia ścieków,
- łatwość obliczania i sprawdzania cen i stawek opłat.

Zdaniem Prezesa PGW WP, wszystkie te przesłanki muszą być spełnione **jednocześnie**. Wynika z tego m.in., że konieczność ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat nie może odbywać się kosztem uzyskania niezbędnych przychodów przez przedsiębiorstwo, **ale również i odwrotnie**. Interes Przedsiębiorstwa (przejawiający się m.in. w chęci uzyskania jak największych przychodów) nie może mieć pierwszeństwa przed interesem odbiorców usług. Rolą regulatora jest kwestie te równoważyć, dokonując czynności przewidzianych w art. 24c ust. 1 uzzwoś.

Potwierdził to NSA w wyroku z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt I GSK 1223/23, w którym Sąd pokreślił:

*W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego **wskazany przepis wymienia wszystkie przesłanki,***

którymi ma się kierować podmiot przygotowujący projekt taryfy. Naczelny Sąd Administracyjny zgadza się ze stanowiskiem zawartym w skardze kasacyjnej, że błędne jest stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym sposób wyliczenia wskazuje na nadrzędny charakter jednej przesłanki w stosunku do kolejnej z nich. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego mają one charakter równorzędny. Przepis ten nakłada na podmiot przygotowujący taryfę obowiązek kierowania się wszystkimi wskazanymi w nim przesłankami, a rolą organu regulacyjnego jest kontrola złożonego wniosku i zaproponowanych taryf pod kątem ich zgodności z przepisami prawa, mając na względzie w szczególności ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat.

W niniejszej sprawie organ I instancji z obowiązku tego należycie się wywiązał. W toku postępowania wyjaśniającego, mając na uwadze, że głównym celem postępowania taryfowego prowadzonego w trybie art. 24b uzwzwoś jest zatwierdzenie taryfy wod-kan., a nie utrudnianie postępowania w tym względzie, regulator właściwie ukierunkowywał Stronę tak, aby przed rozstrzygnięciem sprawy zostały usunięte wszystkie wadliwości projektu taryfy i uzasadnienia. To nie organ regulacyjny jednak ustala taryfę i przedstawia pełne uzasadnienie wszystkich pozycji kosztowych, które mają w niej wpływ cenotwórczy w zakresie usług taryfowych. Należy to do wyłącznych prerogatyw Przedsiębiorstwa, a więc tylko od niego zależy, czy przygotowuje projekt taryfy i jej uzasadnienie w sposób pozwalający regulatorowi wykluczyć jakiegokolwiek uchybienia w zakresie wynikającym z art. 24c ust. 1 uzwzwoś. W niniejszej sprawie Wnioskodawca obowiązkowi temu sprostał, co właściwie uwzględnił organ regulacyjny, potwierdzając to rozstrzygnięciem przewidzianym w art. 24c ust. 2 uzwzwoś. Przepis ten stanowi jasno: *jeżeli wynik oceny, weryfikacji lub analizy, o których mowa w ust. 1, jest pozytywny, organ regulacyjny zatwierdza taryfę w drodze decyzji*. W niniejszej sprawie wyniki takiej oceny, weryfikacji i analizy jest pozytywny w ocenie organów obu instancji. Próba podważenia tego przez Wójta w odwołaniu nie może zostać uznana za uzasadnioną na tle jednoznacznych wniosków wyłaniających się z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Jeszcze raz przypomnieć należy, że naczelnym celem postępowania taryfowego jest zatwierdzenie projektu taryfy przedkładanego przez przedsiębiorstwo wod-kan. Niezależnie od wysokości zaplanowanych cen usług taryfowych, organ regulacyjny nie może nie zaakceptować prawidłowego projektu taryfy i jej uzasadnienia, tj. działać wbrew przepisom uzwzwoś i rozporządzenia taryfowego, gdy wynik analizy, oceny i weryfikacji tych dokumentów w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwzwoś, okazuje się jednoznacznie pozytywny. Zbyt daleko idące jest zatem oczekiwanie Wójta, że organ II instancji ponownie uchyli zaskarżoną decyzję i przekaże sprawę ponownie do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, przedłużając o kolejne miesiące procedowanie w sprawie, uwzględniając nie przepisy prawa, lecz subiektywny interes Wójta i zawartą w jego licznych zarzutach, dowolną i bezpodstawną argumentację.

Podsumowując należy podnieść, że utrzymanie w mocy zatwierdzenia taryfy, jakie ma miejsce w niniejszej sprawie, wynika z ustaleń poczynionych w oparciu o wniosek taryfowy oraz projekt taryfy i jej uzasadnienie z załącznikami, a także bardzo liczne dokumenty oraz wyjaśnienia przedstawione w toku postępowania przez Przedsiębiorstwo (10 tomów akt, nie licząc akt elektronicznych lub na nośnikach elektronicznych). Organ II instancji na ich podstawie, w zakresie wymaganym przez dyspozycję art. 24c ust. 1 uzwzwoś ocenił, przeanalizował i zweryfikował okoliczności przedstawione przez Wnioskodawcę, które uwzględnił on przy projektowaniu taryfy. Przedsiębiorstwo w toku postępowania było wzywane do przedstawienia wyjaśnień i dowodów uzasadniających żądanie, wskazano mu także możliwość przedstawienia dalszych dowodów. Wnioskodawca powyższemu sprostał i ostatecznie, po kilku korektach, przygotował projekt taryfy i jej uzasadnienie bez istotnych wadliwości, co przekłada się również na respektowanie zasady, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne opracowuje taryfę w sposób zapewniający ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat (§ 3 pkt 1 lit b rozporządzenia taryfowego). Wszystkie koszty na poziomie przedstawionym we wniosku zostały prawidłowo zoptymalizowane w celu zabezpieczenia odbiorców przed nadmiernym wzrostem cen, wykazane,

skalkulowane i uzasadnione, w tym co do ich niezbędności. Uzasadniają one przedstawione w projekcie taryfy ceny usług taryfowych i stawki opłat abonamentowych. Struktura taryfy w zakresie grup taryfowych gwarantuje też eliminację subsydiowania skrośnego. Aktualny projekt taryfy i jej uzasadnienie nie budzą zastrzeżeń Prezesa PGW WP również w pozostałym obszarze. Oznacza to, że wynik oceny, weryfikacji i analizy projektu taryfy i jej uzasadnienia, zgodnie z art. 24c ust. 1 uzwzwoś, jest pozytywny. Stosownie do art. 24c ust. 2 uzwzwoś organ regulacyjny w takiej sytuacji zatwierdza taryfę w drodze decyzji.

Tym samym, po szczegółowym i wnikliwym przeanalizowaniu akt sprawy oraz zbadaniu treści wniesionego odwołania, stwierdzić należy, że wynik oceny, analizy i weryfikacji projektu taryfy i jej uzasadnienia w zakresie wskazanym w art. 24c ust. 1 uzwzwoś, jest pozytywny z przyczyn wyżej wskazanych. Przedsiębiorstwo opracowało taryfę i jej uzasadnienie w zgodzie z przepisami ustawy zzwwoś i rozporządzenia taryfowego, czego przejawy przedstawiono szczegółowo powyżej. Czyni to wszystkie przedstawione przez Wójta w odwołaniu zarzuty bezpodstawnymi.

Podsumowując, w ocenie organu odwoławczego, zaskarżona decyzja organu I instancji nie zawiera istotnych uchybień o charakterze procesowym, które miałyby istotny wpływ na wynik sprawy oraz nie narusza przepisów prawa materialnego w sposób uzasadniający zastosowanie trybu kasatoryjnego.

Z tych przyczyn, a także mając na uwadze niezasadność stawianych w odwołaniu zarzutów, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie **orzekł, jak w sentencji.**

POUCZENIE

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancyjnym. Służy od niej prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji, za pośrednictwem organu wydającego decyzję – art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935 t.j., zwanej dalej „ppsa”). Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania wydanej decyzji – art. 61 § 1 ppsa.

Na mocy art. 230 § 1 ppsa od przedmiotowej skargi pobiera się wpis stały zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

Zgodnie z art. 239 oraz art. 243 ppsa, skarżący ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

**Z up. Prezesa
Państwowego Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie**

**Joanna Kidzińska
Dyrektor Departamentu
Gospodarki Wodno-Ściekowej**

/dokument podpisany elektronicznie/

Otrzymują:

1. Spółka Komunalna „Dorzecze Białej” Sp. z o.o. w Tuchowie – za pośrednictwem pełnomocnika radcy prawnego pana Łukasza Nowaka na adres do korespondencji Spółki: e-Doręczenia: AE:PL-20303-90782-WBIBE-15;
2. Wójt Gminy Rzepiennik Strzyżewski, e-Doręczenia: AE:PL-52172-16696-TRIAT-26;
3. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Rzeszowie Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, e-Doręczenia: AE:PL-54223-47030-DRUJG-19;
4. a/a.